

Verselő Antológia 2022

Verselő Antológia 2022

Művészeti „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Tolna, 2022
Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János

Nyomdai kivitelezés: Séd Nyomda, Szekszárd
www.sednyomda.hu

Verselő Antológia

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

2016

2017

2018

2019

2020

2021

2022

**...tizenötödik éve
a művészetek szolgálatában**

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék	6. oldal
Előszó	8. oldal
A. M. Summer	10. oldal
Ambrus József	16. oldal
Barna Dóra	22. oldal
Benik András	27. oldal
Bihary Zsoltné	31. oldal
Blazekné Benik Mária	40. oldal
Cseh Vera	48. oldal
Dinnyés Viktória	53. oldal
Erdélyi Tünde	57. oldal
Feil Gréta	83. oldal
Fejes Ibolya	90. oldal
Fodor Györgyi	112. oldal
Halászné Magyar Márta	120. oldal
Horváth Zsuzsanna	125. oldal
Horvátné Kolozsváry Ilona	129. oldal

Kajári Bettina	155. oldal
Komáromi János	168. oldal
Komondi András	194. oldal
Kovács Katalin	201. oldal
Kövesi Petra	213. oldal
Lakatos Tibor	217. oldal
M. Jósvai Éva	221. oldal
Mária HS	227. oldal
Mazál Ferenc	232. oldal
Soós Katalin	245. oldal
Szabóné Bencze Zsanett	258. oldal
Szécsényi Andrea	264. oldal
Szécsényi Csilla	268. oldal
Szécsi Károly	272. oldal
Telkes Csilla	282. oldal
Tóth János Janus	288. oldal
T.zia	298. oldal
Varga Imre	304. oldal
Vilcsek Adrienne	310. oldal

Tizenöt év!

Ha a számmisztikával összefüggésben fellelhető információ-áradatban körülnézünk, akkor a tizenötös szám kapcsán sokféle jelentést találhatunk. Nekem leginkább ez tetszik: Művészi tehetséget, képességet jelez. Ez bizony nagyon is illik erre a Verselő antológiára (is)! Ennek a kötetnek a lapjain, éppen úgy mint a korábbiak esetében, sok művészi tehetséggel megáldott alkotó és alkotásaik mutatkoznak be. Vannak akik most első alkalommal, míg mások már ismerősként hozzák el „gyermekeiket”...

Az elmúlt másfél évtizedben nagyon sok alkotó művei találtak otthonra a Verselő antológia lapjain. Rendkívül sokféle alkotással találkozhatnak a szerzők és az olvasók. Mind-mind Üzenetet hordoznak! Ezt bizonyára nem mindig és nem mindenkinek sikerül megfejteni. Néha „csak” élvezettel olvassuk, nézzük a szerzők munkáit, de az Üzenet nem feltétlenül jut el hozzánk. Nincs ezzel semmi baj! Nem minden Üzenet szól mindenkinek. De a nekünk szólóra biztosan nem találunk rá, ha nem olvasunk verseket, novellákat, nem nézünk fotókat, rajzokat, festményeket.

Az eddigi Verselő antológiák lapjain rejtőző Üzenetek sok-sok olyan olvasóhoz jutottak már el, akiknek szükségük volt rájuk, akik az életük során éppen olyan stádiumban jártak, amikor egy nekik szóló Üzenet „létfontosságú” volt.

Ebben a kötetben, mint a korábbiakban is, rendkívül változatos témák, stílusok váltják egymást.

Világunk egészen megdöbbentő, tragikus történéseket produkál, a közvetlen környezetünkben (is)! Tombol a háború, az erőszak, a hazugságok elárasztanak mindent, ahogy az igénytelenség, a gyűlölet és a részvétlenség is. Abban közősek a Verselő antológiában található művek, hogy mindezek a negatív dolgok nem lelhetők fel bennük. Itt a szeretetnek, a megértésnek, a toleranciának van helye. Ez nem jelenti azt, hogy ne kellene rámutatni azokra a dolgokra amelyek negatív energiaként terjednek a világon. Kell! Meg kell tenni, mert csak akkor van lehetőség fellépni ellenük, ha felismerjük őket és szembenézünk velük. Így a keményebb, kíméletlen őszinteséggel megfogalmazott mondatoknak is helye van, ha a jobbító szándék vezeti őket. Természetesen figyelembe kell venni azt is, hogy nem szabad rossz „építőanyagot” használni, mert a jó szándék is könnyen rosszat eredményezhet. Régóta tudjuk, hogy: „A pokolba vezető út is jó szándékkal van kikövezve.”

A 15. verselő antológia olyan emberek alkotásainak ad helyet, akik művészi tehetséggel megáldottak és alkotásaik célja a szeretet erősítése a világban.

Nagyon remélem, a kiadóval együtt, hogy ennek a „virággyűjteménynek” is lesz hatása a világ virágoskertjére. Ha egészen kicsi is... akkor is megtettük, amit kellett.

Szeretettel: Komáromi János, szerkesztő

A. M. Summer

Hajdúnánáson születtem 1980-ban. 1999-ben, az érettségi vizsga után Budapestre költöztem, és az ELTE Tanítóképző Főiskolai Karán szereztem diplomát.

Az írás folyton jelen volt az életemben, hol olvasói levelekre válaszoltam egy ifjúsági magazinnál, hol pedig cikkeket írtam egy internetes magazinban.

2010-ben vettem papírra első verses próbálkozásaimat, de az igazi áttörést a 2019 őszén megkezdett novelláskötetem jelentette számomra. Több kötet kiadását is tervezem, de addig az irodalmi pályázatokat is figyelem, és küldöm verseimet, novelláimat különböző antológiákba és folyóiratokba, melyekből már elég szép kis gyűjteményem van (31 db).

A Mostoha sors című versemet 2022-ben ATK-díjra is jelölték.

Közeleg az ősz

Elmúlik a forró nyár szépen, csendben,
közeleg az esős ősz, minden rendben.
Reggel megszólal a csengő a padok fölött,
meg kell tanulni olvasni a sorok között.

Felkavaró lehet az egyedüllét.
Emberek társaságát mért kerülnéd?
Tárd ki szíved egy örületes élet előtt,
melyet a pók már rég sűrű hálóval beszőtt.

Hadd ismerjék meg a fiatal éned,
neked szól a dal, neked zeng az ének.
Kelj útra íziben, ha az idő szeles is,
ülhetsz még a négy fal között, mint az őseid.

A szürke hétköznapiokból jól esik,
ha a fényre lépsz, tán sétálsz reggelig.
Emberek közt az idő is gyorsabban telik.
Nem hiszem, hogy a friss levegő kedved szegi.

Vár a libegő, a havas hegycsúcsok,
hamarosan eljő a tél, meglátod.
Határok nincsenek, elmosták a tengerek.
A kirándulóhelyek érted versengenek.

Nem tudom feledni

Még ma is rám mosolyogsz egy régi fényképről,
bánatos fejemet az ég felé emelem,
hogy lássam felhőkben megelevenedő
pirosposzsgás arcodat, barna szemedet.

Távozásod okát én még mindig kutatom,
nem tudom elfogadni, élhetnél szabadon.
Hisz te is szeretted az életet; fel nem foghatom,
miért lett vége ilyen szemtelenül fiatalon.

Az angyalok az égben biztosan vigyáznak terád,
finom kávéval ébresztenek minden nap hajnalán.
Kortyolgatva magadba szívod isteni illatát,
meg is értem, ha nem vágysz erre a földre vissza már.

Ama távoli napon úgy is újra találkozunk,
addig is tarts ki, aztán ismét sokat poénkodunk,
azon, ami volt és ami lehetett volna még,
hogyha nem ragad el tőlem olyan hamar az ég.

A félelem hajnala

Mi az ítélet? Élni diadal.
Fáradt a kor, de a cél fiatal.
Lebegjen ott a szemeid előtt,
és ne rúgd oldalba a tüntetőt.

Álláspontodat továbbgondolhatod,
nehéz időkben porba fagy a bolond,
ki megtanulta keserédes sorsát,
sorvadás viszi el ama körforgást.

A romlott, hazug múlt már nem felel,
hiába a kín, alszik, hempereg.
Felébred majd egy új napon megint,
a jövőből talán visszatekint.

Gomolyfelhők úsznak egymás után.
Gyors zápor lesz vagy napsütés csupán?
A vándor bezárva meddig mesél?
Az átlagos hajnaltól ő is fél.

Lenne már szabad, ha ez az ítélet,
minden vágya egy hegedűkíséret.
Zene nélkül az élet sivár, vacak,
édes dal hoz éltébe fénysugarat.

A szomszéd lányhoz

Anikónak

Hat éve már, hogy jött a szörnyű hír:
Drága barátnőm már egy sort sem ír.
Elragadtak váratlanul az égiek,
egy csúnya betegség feletted győzhetett.

Első meséimet tőled hallottam.
– Ismételd meg! – kérleltelek oly sokat.
Tőled tanultam meg a számokat,
gyakoroltuk a kertben naphosszat.

Kerítésen át mindig lestelek,
ráérsz-e egy fiatal gyerekre.
Példaképem aztán te lettél,
követtelek, ahogy lépkedtél.

Büszke voltam rá akkortájt,
hogy a barátnőm egy tanár.
Az irodalom volt a te kedvenced,
s lám most én is rímet faragok este.

Verseimet szívesen mutatnám,
s talán te is büszke lennél most rám.
Kritikus szemmel olvasnád,
miről ír ez a szomszéd lány.

Elemezhetnéd, hogy mire gondoltam,
mikor a sorokat papírra dobtam.
Igazgatnád írásomat, eszmét cserélnénk,
és az írók rögzös útján tovább kísérel.

De most már a szorgos, égi tanítványok
figyelnek rád, kamasz fiúk, szép leányok.
Hiányzik a szombati délután veled,
amikor néha-néha hazatévedek.

Mélabú

Bánatomat folyó viszi messze,
ha hagyom, de míg itt van énvelem,
addig csak a szívemet pusztítja,
mint két idegen, aki nem bírja,
ezt a mázsás súlyt továcipelni.

Bánatommal a szél is csak játszik,
mint hárfán a nő, aki megázik,
ha eljő ama várva várt vihar,
mely keserűségem enyhíti majd,
míg el nem érem a víg Kánaánt.

Bánatom egy felelőtlen senki.
Nem tudja, hogy mikor kell nevetni.
Nincs ideje a letargiának,
mert vidám élmények sorban várnak.
Tiszta az út, csak a szemem poros.

Ambrus József

Székelyföldön születtem Gyergyószentmiklóson (1966). A Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán diplomáztam. Első versem – 16 évesen – a Kolozsvári Utunk c. irodalmi folyóiratban jelent meg. Ezt követően, helyi lapokban, és antológiákban publikáltam. Sokáig csak a fiókom őrizte verseim, de egyszer csak kinyílt a fiók.

Köteteim: Férfiének, Kifosztott szépség, Golgota-virág, Az élet bolondja, Egy marék szerenád, Törékeny tekintet, Egyedül Európában, és idén a Levegő vére. Irodalmi lap: Agria, Nyugatplusz, Holnap Magazin, Hepehupa, Garabontziás, Magyar Múza, Előretolt Helyőrség, Partium, Fedél Nélkül, és sok más. Több online oldalon jelennek meg rendszeresen írásaim. Szerepeltem a Kossuth rádióban, a kanadai magyar rádióban (Toronto), a Club rádióban, a Mária rádióban, a Gyergyószentmiklósi rádióban, és a Fény tv-ben, stb... Néhány irodalmi díj, ami említésre méltó: Dugonics András Irodalmi díj, Magyar Művészeti Akadémia zsűri különdíja, Mécs László Irodalmi Díj, Kláris irodalmi, kulturális folyóirat nívódíja, Felvidéki elismerés, és számos oklevél. 2021-től tagja vagyok a magyar Pen Clubnak!

hírfoglaló

pompás holnapom tegnappal zárul
– elkallódom a rengetegben
a gondolat is hozzám silányul
mint romtemplomok az istenekben
időm pusztul az ösztönökben
a holnap sem hozott biztatót
hetediken ma is lezüllöttem
mint óvárosban a galaxis-lakók
minden biztatásban zavart látok
– nyelvek és fogak gyönyörét
szájon csókoltam a violavirágot
és vérig téptem ezüst köntösét

látom az együttérzés színeit
beszélő rudakhoz kötözve
és Galilei babonás téziseit
a páter szőnyeg alá söpörte
minden elmélet tegnappá silányul
bezárva egy nyitott dimenzióba
zavaros biztatásom kibámul
üveges szemekkel a hírfoglalóra

ki tudja mit hoz a holnap-hordozó
– ha a világot látni engedik
száját nem hagyja el igaz szó
és hangod is babonák szennyezik

kocsmá a kanyarban **(Gyergyószárhegyen)**

őrült emlékekre szomjazol
lelki szemeimnek csöppnyi résén
a kétélű kanyarban kocsmasor
– varázsa zaklatta fel békém
szétroncsol a katlan darabokra
talpam alatt megmozdul a Föld
nyugalmamat támadja a vodka
mert percenként rendeltem a gyönyört
és ha eljön a mámor országa
mind egyé válunk tömegével
néha a párlat csábított botrányba
ötven fok és szilva az összetétel

még ragaszkodom a zsibbadáshoz
színes mámorokba öltöztetnek
hazamennék – de a jókedv akadályoz
kijátssza zsebedből a bankjegyeket
minden számításom hízelegve vész
kocsmaszag téboly játékos közöny
délután az ex asszony is benéz
– de elakad a szuvas küszöbön

Szárhegyen volt kanyarban a kocsmá
ahol pénzedért előre köszöntek
ahova a szegény is betért gazdag módra
ahol elittuk a maradék eszünket

látványvilágban

gyilkos század már beköszöntött
a pázsit toll-puha izzik a jégverem
bánatból vigyor-kulcsot öntött
a háború – a covid-hozta félelem
– nem szól az isten hiába várom
a kormány csak látszólag támogat
elfogyott a pénzem nincs barátom
és homokba íródott a gyászrovat
látványvilágban tanulj meg élni
ne essél kényszerdepresszióba
– már a „siratódal” sem a régi
piros boromban savanyú a szóda

a politikus közpénzre céloz
– te az éjszakát telefirkálsz
csak elméletben juthatsz el a célhoz
ha még erkölcstelenséged cifrázod
az ember csak a humuszig aljasul
háborút vagy kényszerbékét farag
szép szavakból építkezni tanul
ha a művészetben divatozni szabad

más zónában kedvezőbb az élet
de figyelmeztet a magyar indulat
– téged is elaltat a jótékony méreg
csak papíron találsz egy maréknyi kiutat

Ámor szekerén

nem maradt más a szerelemből
lakáskulcs törmelék fél üveg vodka
néhány félkész darab a jelmezekből
– mely átigazolt birtokomba
az nem igaz hogy lehet másképp is
– Ámor nyila a sebekre céloz
lágypitvarodat csábítja a tövis
és új diagnózist gyártott Homérosz
bitang szívekhez csalódás vezet
– de más a geometriai arány
mágneses indulat leromlott szerkezet
nincs eszköz mit ne használna a magány

Ámor-szekéren próbálj továbbmenni
de már egy hete a kocsmában élek
– teli poharak közt vezekelve
szürcsölöm a hálátlan beszédet
nem maradt más a szerelemből
fél üveg vodka száraz lombozat
dallamot építetek az ingerekből
amíg bolondját járja a csontozat

Ámor-szekéren tombol a világ
ahol se istenek se hitek csak mesék
szívem értelmét megfogalmazzák
ha még marad ezüstös óvadék

éjszakai áramlat

jött a hajnal a pénzes szerelem
gyarló ember mégis szeretetre vágyik
én csak muzájból kéjelegtem
úgy éjféltajt a díszes elmúlásig
jött az újhold meztelen gyönyörrel
ópiumot kért reggelre az évszak
legszebb álmom szétverte ökölrel
de józanná formált a tömjénszag
a nemes éjszaka sokszor közömbös
– pedig a kéjnek is van szabálya
és eltakart a vérrel festett köntös
cifrára festett címeres palástja

az éjszakának kalandos parancsa
mely megfeszült ösztönökből árad
– millió ölelésbe csap át divatja
kétarcú istene a szunnyadásnak
megcsalt az idő az éjszaka bántott
– téged a csillagok tetten értek
és vének előtt állsz mint vádlott
de tisztára mos csókostól a péntek

bús éjszaka a vérem fölsebezte
minden ölelés csak egyre késztet
– vad húsodba mardosott az este
csontig koszorúzva az egészet

Barna Dóra

Bár az életemet végig kísérte József Attila, Kurt Vonnegut vagy Ernest Hemingway, az írás egy teljesen új szerelem az életemben. Váratlan felismerés után vált az önismeret, a kifejezés és a feldolgozás természetes eszközévé.

„Ébredésem” óta, a gondolataim önkéntelenül rendeződnek mese, novella vagy verses formába.

A táskámból pedig soha nem hiányozhat egy jegyzetfüzet...

Miért nem

Van aki sztáralkat, betölti a teret ha belép,
s van aki magányában van és ez elég.
Van aki szemellenzőt hord,
tudod, feketét, mint a lovak
és nem látja, hogy a világ
sokszínűsége maga a csoda!
Van aki mindent megmutat az arcán,
tán azt is ami nincs,
van aki csak belül él,
és magából csak morzsákat hint.
Van aki a játszmák mestere,
a szándékok ismerője,
van aki nem érti ezt,
hisz előre megy, csak előre.
Van aki figyel, mindig kérdi, „Hogy vagy?”,
de vajon hány igazi válasz fér el egy napban?
Van aki könnyen lép bárkihez,
szavai sose fogynak el,
van aki bizalmát vesztett,
s érzéseit nem mondja el.
Van aki az üzenetet látja, de nem ír vissza,
s van aki a választ várja, hiába.
Van aki gyöngéden, de elvesz,
s van aki mindent megad, mert szeret.

Gyertyaláng a havon

Ablakban apró fény ragyog,
Mint gyertyalángja a havon.
A tájra fehér paplan hull,
Bent valaki kandallót gyújt.
Narancs cseppen, lisztfelhő száll,
Fahéjillatú konyha vár.
Linzer, beigli, sok finomság,
Asztal dísze diós kalács.
Fenyőillatú szobában
És minden ember álmában,
A szeretet az ajándék,
Mit adni a legszebb szándék.
Ülj le mellé, s fogd a kezét,
Mondj el neki még egy mesét.
A béke nem csupán álom,
Elhozza majd a karácsony.

Ha megállok

Éjjel álmok kergetnek
néhány óránként ébredek
a gondolat nem pihen
tán egy zsúfolt sztráda ilyen.
Korán futva kávézom
a bögrét is csak hordozom
nincs reggeli, loholás
forgalomba sorolás.
Üzenet és telefon
a kérdés soha el nem fogy
figyelek, írok, érzek
valami elmarad, félek.
Sütök, főzök, tervezek
olvasok és filmet nézek.
Félek, hogyha megállok
s kicsit magamba szállok,
nem lesz más csak komorság,
s utolér a szomorúság.

Viharom vagy

Végtelen elterülő homok
mozdulatlan súlya vagyok.
Tornádó kapja fel testem,
ecsetként hullámot fest velem.

Mezők füves tarkasága
gondolataim tárháza.
Eső táplálja földemet,
virágok írnak szöveget.

Erdők sűrű lombja vagyok,
fenyőm ezer tűje ragyog.
De villám gyötri a lelkem,
újra és újra megtör kegyetlen.

Fagyott, kopár, csipkebokor
reszketése szívbe markol.
Jégviharod tombol bennem,
de hótakaród óv meg engem.

Álmomban földre hulló mag vagyok,
eső táplál, szél ringat, Nap ragyog,
s tavasszal kihajtó lelkem,
nyárra újra, s újra terem.

Benik András

1915 – 1971

Szegény munkás családban született Tornalján – Szlovákia. Édesapja az I. világháborúban veszítette életét, születése után fél évvel.

1950-ben erdőőri vizsgát tett és az erdészetnél dolgozott mint erdész. Szerette a verseket, az irodalmat és Ő maga is sok verset írt.

Gyermekkorát és ifjúságát Szlovákiában a Lévárt pusztán töltötte ahol sok verset írt. Életét végigkísérik a versek, amelyekből kirajzolódik egy irodalmat szerető, érzelmekkel, gondolatokkal teli ember.

Katonaként szolgált a II. világháborúban, majd fogságba esett. 4 évet töltött Poltaván és Charkovban.

Életéről és verseiről 2021-ben jelent meg egy eredeti dokumentumokkal színesített verseskötet, Viharok között címmel. Szerkesztő: Komáromi János, kiadó: Info-Szponzor Kft. (Honlap: <https://sites.google.com/view/benikandras>)

Emlékvers

Elrepül az idő, elváltozik minden
Ami tegnap elmúlt az már máma nincsen
De amit én ide, e könyvbe leírtam
Még az évszázadok sem mossák le onnan
Oly jó lesz majd eztet egykor olvasgatni
Szép ifjúságom fog az eszembe jutni
Az a szép ifjúság, mely oly gyorsan rohan
Egypár év csak, aztán örökre vége van
Nem marad belőle csak az emlékezet
Újra látom, hogyha olvasom e könyvet
Hisz az emlékezet szépen nyíló virág
Melyet ha ápolunk szépen nyílik tovább
De ha gondjainkat levesszük mi róla
Elhervad, elszárad mintha nem is volna
Pedig sok szép emlék lesz e könyvbe írva
Őrzi az emlékét annak aki írta
Ha a temetőnek leszek is lakója
Akkor is rám gondol ennek olvasója

Lévárt pusztá, 1937. II. 11. csütörtök

Nyár!

Kiszáradt föld felett a délibáb játszik
Melegtől a vén föld szinte égni látszik
Éles kasza suhog, felhangzik az ének
Adtál Uram búzát gazdagnak, szegénynek
És fönt a magasban a pacsirta dalol
A hús folyó vízben gyermekhad lubickol
Távrolról hallani cséplőgép zúgását
Rigófütty veri fel erdők némaságát

Jaj, de szép is ez a nyár, mosolyog az égbolt
Úszik rajta néhol, tenyérszár felhőfolt
El-el bukik a Nap, hús szellő fújdogál
Déli harangszókor minden munka megáll
Künn a pusztaságon a gémeskút mellett
Gulya, ménes, birka, fáradtan legelget
Számadók, bojtárok, körülte szerteszt
Szűrőn heverészve állják a Nap tüzét

De jó a délután, lejjebb halad a Nap
Ember, állat, minden mind hosszabb árnyat kap
Lehül a levegő, enyhül a forróság
Egyre csendesebb lesz a zajos pusztaság
Kondul az estharang, elcsendesül minden
Beáll a sötétség, a Hold fenn az égen
Körülte csillagok milliányi számra
Csodaszép nyári éj borul a világra.

Határtető, 1939. VII. 17.

Margitkám

Ha mindenki elhagyott már és senkid se nincsen
Ne csüggedj el, mert veled van a jóságos nagy Isten
Küld Te néked egy hű férjet kit igazán szeretsz
Akivel a földön, míg élsz, nagyon boldog lehetsz

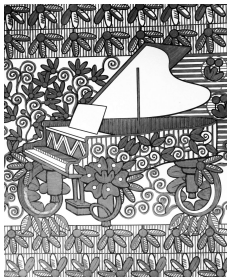
Jó Anyád is oda van már nyugszik a sír mélyén
Tudom milyen fájó érzés dül a szíved mélyén
Vigasztalódj, bíz Istenben! Megsegít ő Téged
Telve lesz még sok örömmel hosszú földi élted

Nemsokára öröm könnye hull a két szemedből
Amikor majd együtt jövünk boldog esküvőnkről
Ez a nap lesz életünknek legboldogabb napja
Áldást kér ránk fönn az égből jó Anyád imája

És amikor elmondtuk már az eskü szent szavát
Templom előtt felkeressük jó Anyád sírhalmát
Letérdelünk keresztjéhez és megfogadom ottan
Hogy szeretlek igaz szívből téged holtomiglan

Jósua, 1943. VIII. 27.

Bihary Zsoltné

lét
pusztult
milliárd
találomra
túlélő lettem

1943. október 1. – Budapest. Őrjöngött a pokol. Ágyúk, légiriadók, zuhanó bombák, gázkamrák tüze világította be akkortájt Európát.

Azóta október 1. a zene nemzetközi világnapja lett. Én meg nyugdíjas tanítónéni, akinek Európa a tágabb hazája.

Adassék meg ezen a ladikon átcsónakáznom az örök harmónia világába, s örökül hagynom három fiam, az apjuk, menyeim, unokáim, szűkebb, tágabb sőt legtágabb környezetem számára ebbéli törekvésemet.

V. W.-től tanultam

Éjféltajt égzengés gurult át a szobán mint a Carmen biztató matador áriája a harmadik felvonásban
gömbvillám cikázott mint rovarokra éhes denevér a Duna-parti park falombjainak hullámzó árnyai és a mennybolt búskomor mennyezete között

bolond gondolattalan bizalom tűrte ahogy a szél érzéketlenül egy ágyon heverő testre hajítja éles esőcsepp dárdáit lehet a váratlan jeges üzenetét a perzselő nyárban

oldalról érkeztek olthatatlanul a csapdosó erkélyajtó hol nyíló hol csukódó résén

lég hullámok cibálták az alig-lepedőt és az életet hetek óta uraló dunsztolt hűsége

tudat töredékek nem az ego törölték a mézszín padlóról parányi vízgömbök sziporkázó szivárványszín százait a telehold ablaküvegre vetülő kajánul somolygó fényében mígnem hallalít csörrent a veker amiért sikerült kilőnie néhány nyugodt mély bódult eszméletlen alvásból tölthető percet a fagyott tundrán sebzett caribut cserkésző türelmes képzelet világából ezalatt a szemközti hegyvonulat gerincén hangtalanul lángoló pipacsvörösén átbucskázott a reggel.

El Camino / Villafranca del Bierzo

„A pókhálóra harmatcsepp esett.”

Sok-sok pókhálóra sok-sok harmatcsepp.

Az ÚT mentén.

A napkorong még valahonnan a szemhatár alól nyújtogatta első sugarait a hegycsúcsok felől. Fénye miriád szivárványszín pislá ponttá tört a harmatcseppeken. Mintegy fénykordonnal terelgetve a hajnali sötétben útra kelt zarándokokat. Az augusztusi égbolt még hullajtott csillagmorzsáiból, de a Tejút már-már láthatatlanná fakult.

Tempósan bandukoltak. Néhányan kisebb csoportban, mások párban, vagy teljesen magányosan. Ők azok, akik ezeken a csodáktól szentelt ösvényeken remélik, hogy megszabadulnak az életüket gúzsba kötő terhes gubancaiktól. Mert különös alagút a Camino. A belépők hite szerint az égi csillagút alatt halad földi nyomvonala.

Merev, hideg, holt anyag, sziklák, rögök, kavicsek a talpuk alatt, sokuknak tenyéryei vérző vízhólyag. Előttük a mindennapi 15-20-30 kilométer, néha több is, a következő szálláshelyig. Ahol egyáltalán nem biztos, hogy jut még számukra fekvőhely.

Vállon hátizsák a legszükségesebbekkel, 2-3, de akár 4 hétre is. Aminek bizony tartozéka a nem kis terjedelmű hálózsák, egy pár, a túrabakancsnál kényelmesebb lábbeli, egy váltás öltözék, hajnali zimankóban és déli hőségben egyaránt viselhető, sőt

szükség esetén éjszakára is, tisztasági- és hálócsomag, iratok, pénz, mobil, plusz a napi szükségletek, elemózsia, minimum 1l víz, fényképezőgép a nyakban.

A negyedik, ötödik napon az izomzat már mechanikusan teszi a dolgát. Bízunk, hogy akár esik, akár fúj, akár perzsel a Nap, nem is ANNYIRA hosszú az a 800 kilométer. Aztán elérkezik egy nap. Kinek korábban, kinek később. Egyetlen napnyi holtpont.

Vannak, akik ekkor feladják. Számukra még nem jött el az idő. Akinek eljött, aki nem adja fel, annak minden kilométer:

„A jövőnek szánt morzsa, a MAG”.

Levél Zuzmóországba

Kedves Szüleink, Rokonaink, Honfitársaink!

Zuzmó ország Kerecsensólyom járatával apró késséssel megérkeztünk. Otthon jegenyék lennénk. Na jó, tujafenyők. Itt ismeretlenek vagyunk. Mozdulatlaná dermedt három gumóból kíváncsiskodó pár centis zöldség.

Önkéntes kísérőnket, otthoni szárnyas ordas-farkasunkat itt rókalepkének hallottam nevezni. Jól ide-tévedt. Még átfagy ebben a kora tavaszi zimankóban. Valaki így mondta. De őt nem láttam. A hang magasról jött. Nagyon magasról.

Még jó, hogy a nyelvből már otthon előre felkészítettetek.

Nyújtózni próbáltam. Sikerült is. De csak egy-két millimétert. Az erőlködéstől megrepedt levélzöld pikkelyes mellényem egy szeme. Tüzes-vörösen buggyant ki alóla... azért remélem nem a vérem. A növényeknek nincs vérük. Még Zuzmóország különleges küldetéssel útjukra bocsátott követeinek sem. És ha lenne, az is inkább rózsaszín. Vagy kék.

Most már tudom, hogy ami az én megsérült levélzöld pikkelyes mellényem alól kibuggyant, az az első szirmom volt. Kezdem úgy érezni, küldetésem megoldhatatlan. Még ha biztonsági mellény a születés pillanatától a bölcső mellé jár is a mi fajtánknak. Érdekes, itt a bölcsőnek is más neve van. Virágláda, kaspó, cserép.

Szint, illatot, jókedvet, szeretetet, békességet csempészni ennek a különös vidéknek az életébe. Ezért érkeztünk ide. Ahol nem ismerik a mértékletes türelmet. Egy órája éppen vízágyúval lövöldöztek. Kemény hideg sugárban. Kiszáradás elleni frissítő locsolás. Slaggal. Vagy az ő nyelvükön: locsolócsővel. Ezt is ott fenn a magasban tárgyalták. Mivel lágyíthatnánk meg kínzóink szívét? Remélem, tudtok jó tanáccsal szolgálni. Még mielőtt hiába hagytuk ott Zuzmóország bársonyos rétjeit.

PS: Ja, és képzeljétek! Itt a Jácintot kizárólag hímnemű személynévként hajlandók elfogadni. Ez az, amit hímsovinizmusnak neveznek? Vagy kirekesztésnek?

Janka tava

Janka nagypapája egy főváros közeli erdészetben dolgozott. Öt-hat kisebb-nagyobb tó tartozott hozzá, jól elrejtve a dombvidék zombékos völgyében. Járművel megközelíteni egyetlen aszfaltúton lehet, a tavacsák közötti mocsaras, lápos, belvizes ösvényeken pedig csak az ott dolgozók ismerik a járást. Közülük sem mindenki. Legjobban Janka nagypapája.

A kislány hatéves korától legboldogabb hétvégéi azok voltak, amikor ő is nagypapájával tarthatott ellenőrző körútjaira.

A legnagyobb tó természetbarát vendégeknek is látogatható kedves célpont. De szigorúan csak vezetéssel. Nem csupán az ember, a környező élővilág biztonsága, nyugalma miatt is. Mint értékes talizmánt óvja ki hivatalból, ki mert elbűvöli, megbabonázza ez a hétköznapjainktól annyira különböző világ.

Azon a decemberi reggelen vékony jégréteggel borított pocsolyának tűnt a legkisebb tó. De ez csak, mondhatni, fokozta a báját.

Janka megtanulta nagyapától, hogy a napsütéssel felengedő havas föld sártenger lehet délre. S ez bárkit, még egy nála nagyobb, erősebb fiút is meggyötörhet.

Szerencsére ez a legkisebb tavacska esik legközelebb a központi fogadóépülethez.

Régen, nagyon régen az itt élők úgy hitték, telehold idején egy kiemelkedő földnyelven levetheti szürke farkasbundáját egy csikasz és farkasemberként diadalmas vonítással elejtett rókát, őzet, de még hódot is nyújthat a magasba az éjszaka úrnőjének. Jankának sem nagyapa, sem soha senki más nem mesélt róla. Így mindig nagy volt az öröme, valahányszor buckáról buckára szökkenő őz, róka megvillanó vörös foltja vagy felrebbenő vízimadár került a látóterébe. Olykor bizony még a lába elé is. Úszóleckére induló réce a fiókáival például.

– Nem ámítjuk a népeket tavaink tele vannak gonosz erőkkal históriákkal. – kéri nagyapa a munkatársait, főleg azokat, akik a látogatókat kísérik.

– Aki eljön ide, az mind jó ember, a természet szeretete hozza.

De azon a bizonyos decemberi reggelen vékony jég réteggel borított pocsolyának tűnt a legkisebb tó. És halványszürke ködfátyol is lebegett felette.

Semmi szégyellni való nincs abban, ha ilyenkor az ösvény menti bokrok összekoccanó ágai neszére összszerezzenünk. Kiváltképp, ha egy riadt szempár néz közöttük szembe a miénkkel.

Egy szegény fiatal őz csülökig beleragadhatott a latyakba, és az ráfagyott egyik patájára.

– Ne nyúljunk hozzá! Nem fogadják vissza a társai, ha megérik rajta az emberszagot! – hadarta Janka szánakozva a sokszor hallott, jól megtanult leckét.

– Meg kell tennünk. Máskülönben itt fagy meg étlen-szomjan.

Azóta új legenda száll ott dolgozók és látogatók között szájról szájra.

Minden év decemberének legszürkébb napján egy páratlanul gyönyörű őzbak magányos sziluettjét pillanthatják meg Janka tava mellett azok a szerencsések, akiknek az égiek is segítenek azt a bizonyos legszürkébb napot kiválasztani látogatásra.

Blažekné Benik Mária

Rozsnyón, Szlovákiában lakok. Felvidéki magyarként többnyire magyarul írok, de van néhány szlovákul írt versem is. A hit és a versek segítettek átvészelni az életben sokszor élelmezőrdített akadályokat.

Eddig megjelent könyveim: A Rózsa könnyei és Az Őzike és barátai (Irodalmi Rádió). Valamint Édesapám könyve, amit Komáromi János készített el (Info-Szponzor Kft, 2021). A kötethez kapcsolódó honlap: <https://sites.google.com/view/benikandras>

Több mint 15 antológiákban is szereplek. Megzenésített verseim már több CD jelentek meg. Legutóbbi Palatinus Ervin előadásában és saját szerb fordításában hallgatható meg:

<https://www.youtube.com/watch?v=2b8BUyfr-7I>

Tagja vagyok a Szlovákiai Magyar Írók Társaságának (SZMÍT), valamint a Krúdy Gyula Irodalmi Körnek.

Mottóm:

*„Mert nem az a fontos amit lát az ember,
Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van,
De az Úr azt nézi ami a szívben van.”*

I. Sámuel 16.7

Rémült szavak

A rémült szavak meglepődnek
Elmerengnek a romok felett
Mélybe dobnak majd felemelnek
Boldogságot, reményt ígérnek
A világ felett a béke gyanúsan száll
Kígyótáncot jár az örök halál
Könnyeket sírnak az álmok
Benne fulladozik a remény
Így változik meg a világ
A romboló erőszak tetemén

Könnyek

A napsütötte kopár földeken
A megdermedt rög
Kiszáradt könnycsepp csupán
A fák közt bolyongó tűző napsugár
Megéri a földet
Ujjaink közt morzsolódik szét a táj
S egyetlen porszemmé
Változik az egész világ

Jézus a Golgotán

Sötét éjjelen senki sincs velem
Szívemben bánat és félelem
Tekintetem Jézusra vetem
Békét, nyugalmat Ő ad nekem
Jézus a Golgotán
Jézus a Kereszten
Nem hagy el sohasem

Bezárom a szívem

A vágy puttonyába
Bezárom szívem
A tüzes mámort
Ki nem engedem
Nem marad más
Csak egy ölelés, egy emlék
Egy bús küzdelem
Egy kialvó parázs
S az élet tengerén
A remény megpihen

Fekete könnyek

Fehér felhőkből fekete könny csepeg
Elhervad nyomában minden virág
Piros vér öntözi a kuporgó tájat
A fájdalomtól sarjadó éjszakában
A föld porában térdre hullnak a vágyak
Szívbe markol a szomorúság
Szabadulás nem létezik
Homályba burkolódzott a béke
Sorsok, életek rognak össze

Őszi rózsa

Az éjszaka lehulló szirmai alatt
Egy utolsó őszi rózsa a sors fényében
Könnyekbe fojtott bánatával
Űzi el a ráncok hervadó, gyűrött virágait
Melyben egy élet száraz ágai kapaszkodnak
S mint a hattyúk a tavon
egy utolsó sóhajtásban
Lassan belenyugszik végzetes sorsába

A felkelő Nap tüzében

A hegyvidékről
Ide sűg a hajnal
A felkelő Nap tüzében
Csillogó fények fodrozódnak
A távolban már lüktet a vér
S a sok csillag mind aludni tér

Ébred a természet

Arany napsugár csókolja a földet
Ébred az alvó természet
Egyre színesebb, egyre ragyogóbb
Perzselő lángja aranyat szór
Lelke egy dallamban buzog fel
S az őszi földre lehullott zizzenő kis levelek
Csodás tündéri zenére vidáman kergetőznek

Esteledik

Kint már lehullt
A magasztos esti fény,
S már csicseregve álmodnak a madarak.
A szellő halk esti zenét mesél,
S már aludni készül a szürke esti éj.

Barátság – szeretet

Az élet alkonyán
A Nap melengető fényében
Kinyíltak a rózsák
Oly csodás az ősz
A szeretet köntösében
S egy hervadó kisvirág
Az álom ölelő karjaiban
Boldogan elpihen

Varázsvilág

Egy varázsvilág surranó fénye
Mély álomba ringat
Csillagokig repíti álmaimat
Az álmok békés mezején
A mélyben megbúvó gondolatok
Hömpölygő hullámain át
Az emlékek árnyékában
Virágok illatoznak
Könnyed boldogságban

Egy porszem

Egy porszem voltam csupán
Viharos emlék az út porán

Voltam árnyék és voltam fény
Voltam elvesző remény

Voltam ordító fájdalom
Romboló félelem suhanó árnyakon

A lelket megviseli a küzdelem
S a szívben csak a szomorúság terem

Hová lett a nyár?

A kettéhasadt szikla mélyében
Eltűnt már a nyár

Megőszülve fellobog
Jégvirág nyílik nyomdokán

Jégmadár száll a táj felett
Lelke hideg jégvilág

Sóhajtása didergőn megremeg
Könnyeiből hó-csillag pereg

Tavasszal midőn elolvad a hó
Rejtekeiből előbújik majd a nyár

Arany színben felragyog
A természet színpadán

Ez csak egy álom

Mikor felcsendül egy régi nóta
Könnyes lesz a szemem
Mikor a távolban
Felhangzik egy ének
A dal megérinti a szívem
Aranyfényben süt le most a napsugár
Ölében pihen a sok kis virág
Valahonnan hirtelen az élet előre tört
Az álmok hervadó virága reám köszönt
Ragyognak fenn a csillagok
De nékem már egy sem ragyog
Lekéstem én a boldog perceket
A rohanó idő néha könnyörtelen
Csak egy álom vagy az élet tengerén
Csak egy álom, egy gyönyörű álmkép
Egy muzikaszó mit erre fújt a szél
Egy boldog pillanat a tengernyi bú közepén
Mégis az élet alkonyán szelídül a magány
Csend borul a néma tájra
Mint jégbe dermedt kő
Megáll a perc s az idő

Cseh Veronika

Budapesten lakom és végzettségem alapján cukrász vagyok.

Szeptemberben kezdtem el a waldorf óvodapedagógus szakot, amiből még 2 évem van hátra. Alapszinten beszélek németül, illetve angolul.

Korábban főleg a vendéglátásban dolgoztam, jelenleg Budapesten a Százszorszép óvoda pedagógus asszisztense vagyok, ahol idén kezdtem a második évem.

4 éve kezdtem bele a versírás folyamatába egy tragédia által. De komolyabbá, intenzívebbé 2 éve vált, amit szintén egy veszteség váltott ki. Azóta szinte mindennap írok.

Évszakok a szerelemben

Tavaszdod lennék,
S minden évben
Élet-erőként,
Benned élednék

Nyarad lennék,
Ragyogást a szívedben,
Mindig horodoznék

Őszöd lennék,
Ezer színt boldogságként,
Szívedbe ültetnék

Teled lennék
Olvadó hópehelyként,
Lelked mélyén
Melegednék

Szól a gitár hozzád

Hangszeremet körbe
Érem,
Körbe ölelem,
S pengetem rajta a
Hangot

Azt az egy hangot.
Mély érted szól,
Zenél
Ez a bizonyos hang,
Mely egymáshoz minket,
Elvezet

Amint pengetem a
Hangot,
Csiszolódik a lelkünk,
Míg végül teljesen
Összeér,
S egy hangon pendülünk

Amíg szól a gitár neked,
Én nem félek
Legyen neked is ez a
Mindened,
Hogy mind a hat húr,
Érted rezeg

Amíg szól a gitár neked,
Én nem félek,
S tudom azt a hangból,
Hogy még élek

Szeretni művészet

Művészet, ha
Képet alkotok,
Szíved mélyének
Árnyalatát

Szeretni művészet,
Művészet, ha
Dalba foglalom,
S lesz belőle,
Többszólamú ének

Szeretni művészet
Művészet az, ha
Fogok egy papírt,
Ceruzát,
S csak írom
Lelkem szavait

A szívem kalandja

A szívem kalandja,
Hogy minden reggel,
Új álmra ébredek

A szívem kalandja,
Hogy azt a szívet
Szerethetem,
Aki nekem kedves

A szívem kalandja,
Hogy ezt a vágyat,
Ezt az álmot,
Mindig őrizhetem

A szívem kalandja,
Hogy egy életen át,
Élvezhetem a
Szabadságot

A szívem kalandja,
Hogy még ennél is
Több kaland vár rám

Dinnyés Viktória

Az írás szabadság, repülés, zuhanás és megsemmisülés. A papíron a gondolataim vígan táncolnak – remélem másoknak is tetszeni fognak. Kezdetben a fióknak, majd a barátoknak írtam. Ők biztattak.

Civilben jogászként kis falu jegyzőjeként is szeretnék segíteni és örömet okozni. Szeretek a közsférában dolgozni, bár néha nem könnyű feladat. Anno 17 éve gyámhivatalban kezdtem, kemény volt, életre szóló lecke. Szeretem megfigyelni az embereket, belőlük, meríték ihletet.

A hétköznapiakban igyekszem jó társ és anya lenni. Negyven múltam decemberben és még mindig álmodom és hiszek a cselekvés erejében. Három herceget és egy hercegnét nevelünk férjessel – az egyik a nagy, azután a kicsi és a még kisebb, és van az egészen baba. Erős egyéniségek: életfeladat, felelősség, utazás és hullámvasút a gyereknevelés, amit szerintem humor nélkül nem lehet csinálni.

Életemet a családom mellett a munkám és a barátaim töltik ki.

Tükör

Dorka megszületésével vált valósággá a sok álom, reménység és fohász. Szülei szinte a megismerkedésük pillanatában tudták, hogy ők gyereket szeretnének egymástól és egymás mellett képzelik el a jövőjüket. De valahogy a gyermekáldás indokolatlanul sokáig váratott magára. A feleség és a férj nem adta fel. Közösen nyomták le a kilincset, a különféle rendelők ajtaján, hogy aztán értetlenül hallgassák a diagnózist, vállvetve küzdöttek, és mikor egyikük elgyengült, a másik keze megragadta és húzta maga után, folyton csak reménykedtek egyik fehér köpenyestől a másikig, miközben együtt fohászkodtak.

Sokkal, de sokkal később megszületett Dóra, a csodagyerek, aki szép volt és tökéletes. Pufók, rózsás arcocskáját sűrűn keretezte a fekete hajacskája. Vidám baba volt, evett és aludt, ha fent volt sötét szemem keresztül érdeklődve nézte a világot. Szülei nem győztek betelni az apró öklök, és húsos lábak kalimpálásával, és azzal a tündéri gödröcskés mosollyal. Nagyon szerették, és nagyon féltették. Sokat tanították, foglalkoztak vele. Bár szinte minden kívánságát teljesítették, és mindene megvolt (igazi kis hercegnőként élte mindennapjait) de tudta mi a tisztelet, hogyan kell segíteni és hogy nem bántunk senkit.

Dórika mesebeli buborékján az első repedés akkor keletkezett, mikor az óvodában lemalacozták.

Nem értette a miértjét, és csak sejtette, hogy a kimondott szavak mögött nincs kedvesség. A kislány egész családja duci volt, ő megszokta, és nagyokat kacagott, mikor a nagyikája „dús húsnak” nevezve megpaskolta a pofiját és kent neki egy újabb palacsintát. A bántásokra széles mosollyal válaszolt, azazal a hamisítatlan gödröcskés Dóri félével. Az óvodában azért voltak még barátai, és a maratoni babázásokat és rajzolásokat csak néha-néha zavarta meg egy-egy rőfögés, vagy hanyagul odavetett malacka, vagy dömper.

A három év elröppent, és a kicsi lány apró piros szemüvegben fitos orrán, izgatottan hegyezte ceruzáit, rendezgette a rádiókat, füzeteket és anyukája kezét fogva ünnepélyesen lépkedett az iskolába. A tündéri, itt-ott már repedező burok foszlani kezdett. Új arcok, új emberek és hiába fordult Dóri mindenkihez végtelen türelemmel, kedvességgel, és segített mindenkinek, ő mégis egyedül volt, kivéve, ha kellett egy matek lecke vagy egy biosz szorgalmi. Amúgy meg ő volt az utolsó a tornasorban, az utolsó, aki párra lelt mikor múzeumba mentek, és az utolsó, akit beválasztottak a kidobós csapatba. Miért? Mert. A rőfögések mindennapossá váltak, ha nem malacozták, akkor baglyozták és összenevettek, összesúgtak a háta mögött. Ő pedig mivel nem értette miért bántják, csak egyre szomorúbb lett. Otthon szülei észrevették, hogy a kedves mosoly már nem a régi, és hiába kérdezték ő nem felelt, nem akarta, hogy aggódjanak érte. A kérdésekre hallgatással felelt.

Az iskolában eztán gépiesen lépdelt, tette a kötelességet, hozta az ötösöket. Hátra ült, hátha ott nem veszik észre, és akkor befejezik. Befejezik a röhögést, a röhögést, a gúnyolódást, a vicceket, nem verik többé hátba, és nem gáncsolják ki. Szeretett volna együtt nevetni a többiekkel, de ők csak rajta nevettek. Csendet akart végre. Hiába kereste a kiutat, nem lelte. Láthatatlan szeretett volna lenni, de azt nem tudott, ezért némává vált.

Egy napsugaras hétfő délelőtt a többiek, „mersz vagy nem mersz”-et játszottak az első emeleti osztályteremben. Ötödikesek voltak, a többiek kacagása betöltötte a termet. Csak ő ült ott könyvvel a kezében, és figyelt. Akkor az egyikük ránézett:

– Hé te!

– Igen? – nézett fel Dóri kíváncsian és meglepetten.

– Úgysem mered!

– Mit? – kérdezte a kislány.

– Kiugrani!

Csak egy pillanat volt, ennyi kellett hozzá...

Dóri felállt a sarokból, kinézett az ablakon.

Döntött.

Lépett.

Csend lett.

Végtelen csend.

Erdélyi Tünde

Szalaiiné Erdélyi Tünde vagyok. 3 éve foglalkozom írással, egy novellapályázaton szép eredményt értem el, és gondoltam folytatom.

Szeretem a vidám történeteket, és sok novellámat a mindennapi élet ihlet.

A versekkel csak mostanában kezdtem el foglalkozni, inkább csak kalandozási céllal.

Írásaim fő célja a szórakoztatás.

A fülke

2400-ban járunk Budapesten. Két párhuzamos város van, az egyik a régmúlt kor emlékei, a házak a földön állnak, és már csak különleges múzeumként szolgálnak, ahol elektronikus tárlatvezetés zajlik. Már nincsenek utak, vasútvonalak, villamosok, trolik...nincs semmi, speciális légi járművek vannak, melyek tengervízzel működnek. Nincsenek politikusok sem, az embereket egy új faj irányítja, akik 3000 év után visszatértek a földre.

A bolygó, ahol ennek a primitív fajnak az első egyedeit szabadon engedték, kezdett pusztulni. Mindent megmérgeztek, tönkretettek. Azt nem tudhatták, hogy a bolygó kapcsolatban állt velük és vészjelzéseket adott le. Már nem volt elég a földrengés, nem voltak igazi nagy háborúk, hogy az emberiség létszámát csökkentse, bár helyi járványok keletkeztek, mint pl. a régebben kitört Covid járvány. Segélykiáltását meghallgatták a chaturók, vagyis az okosok, akik az egész világegyetemet felügyelték. Nem tudták eldönteni, hogy mi legyen a bolygóval, megsemmisítsék, vagy kapjon egy új esélyt. Az utóbbi mellett döntöttek, de parancsnokaik a Föld minden országában átvették a vezetést, kitisztították a folyókat, a rengeteg szemetet, amit felhalmozott az emberiség egy lakatlan bolygóra teleportáltak, ahol speciális bibio bogarak lebontották, és egészséges, erjesztett italokat hoztak létre belőle, más bolygókon pedig új kolóniákat alapítottak.

Egy augusztusi napon járunk, az idő kellemes, a Nap nem süt olyan erősen, mint évszázadokkal korábban, a Föld köré egy új védőpajzs került.

– Mit gondolsz captaain beválik az új rendszer a bűnüldözésben?

– Reméljük. – válaszolt a 3 méter magas óriás. – Meg kell védenünk a többieket, hogy munkájukat a leghatékonyabban tudják végezni. Felemelő társadalmunkban nincs helye bűnösöknek, meg kell tisztítani az emberiséget káros tevékenységétől.

– Kérjük kedves utasainkat szálljanak be, mindenki a testszkennelés után irányítva lesz a megfelelő fülkébe. – szólt egy lágy hang a hangszórókból. – Gondolataikból tudjuk az úti-céljukat, helyezkedjenek el kényelmesen. – szólt a hangszóróból ugyanaz a női hang.

A vérvörös fülkében öten foglaltak helyet, a kötélpályán elkezdett siklani a fülke...

Az első utas: Fekete haja éjfeketén ragyogott. Vele ellentétben állt hófehér bőre, éjpiros ajka. Vörös ruhája és cipője, valamint kiegészítője alapján a behatar, vagyis felsőbbrendűek csoportjába tartozhatott, akik magas hivatalokat tölthettek be. Madonna-szerű arcán szellő suhant át. Megcsináltam, gondolta magában. Végre gyermeket várok...Elképzelte magát, ahogy a kicsivel a felhőkarcoló tetején játszik, ahogy elképzelte. Azonban a gyermek apja nem szerepelt terveiben. A fülkegyártó cég vezérigazgatója holtan feküdt irodájának széfjében. A lány a nanotechnológia egyik legnevesebb képviselője.

lője volt, mikor szembesült vele, hogy vágya teljesült. Mr. Bláthyt lekicsinyítette, és a széfben levő egyik pénzköteggben rejtette el, ahol a dicső ősök emlékére vágató lovak halálra taposták.

A gyilkosságot a bolygón halállal büntették.

Második utas: Gergő, az egyetemista elégedetten dörzsölte a kezét, hogy sikerült mindenkit átvernie, a kémia professzor szerverét feltörve haverja megszerezte a szigorlati tételeket... Eddig minden évben így sikerült átmennie, elvégre apjának, aki a Hamm cég vezérigazgatója, nem mondhatta el, hogy utálja a tanulást, de ha pénz van, minden megoldható... Előtte még egy kicsit bulizni indult a haverokkal... Ekkor felnézett és kémiatanárát látta szemközt ülni.

– Tanár úr... ááá maga itt? – szolt a diák.

– A szigorlatot ebben az évben nem én tartom, átadtam egy kollégának.

A csalást a bolygón halállal büntették.

Harmadik utas: Hope János egyetemi kémiatanár idegesen simította hátra haját. Nem hitte volna, hogy 30 évnyi házassága így ér véget. Mónika, Mónika gondolta, hogy tehetett ilyet, és pont a saját beosztottjával, és ráadásul 5 éven át... az imádott lény, akiért mindent megtett volna. Születésnapjára pont egy hete vette meg a „Bolygóközi suttyú” last minute útra szóló jegyeket. És erre tessék, elé állt, és azt mondta, elhagyja. De megkapta, most megkapta, és szája megrándult. Örök utazás lesz. Idegesen nézte óráját, még 5 perc volt hátra, és örökre eltűnik. A

nőt kézitáskájának kódja egy olyan bolygóra teleportálja, ahol csak férfiak élnek. Ott kiélheti magát.

Más beleegyezés nélküli teleportálását a bolygón halállal büntették.

Negyedik utas: Nyakában hosszú aranyzsinóron egy városi kulcs lógott, ez is jelezte, hogy a város vezető-helyettese cím büszke tulajdonosa. Csak azt érte ez a megtiszteltetés, aki feddhetetlent előélettel rendelkezett, és a kezébe ültetett chip szerint bejegyzésmentes erkölcsi bizonyítvánnyal rendelkezett. A férfi úgy érezte, végleg megszabadult zsarolóitól, akik tudtak káros szenvedélyétől, nem tudta megállni, hogy a kertitörpék tiltott rögbi bajnokságára fogadjon. Ez tiltott tevékenység volt, ugyanis sok baleset származott abból, hogy volt törpe, amelyik nem élte túl az életadó chippelés egy óráját, majd a meccset.

A meccsen való részvételt a bolygón halállal büntették.

Ötödik utas: Az utolsó pillanatban érkezett, épp hogy csak elérte az indulást. Lábát betette a nyílásba, fekete öltönyét, és kalapját megigazítva, nyugodtan helyet foglalt, majd rövid SMS-t küldött: „A szemfedő nálam, az éj királynője halott, többet nem dalol.” A válasz is rövid volt: „Újból én vagyok az első dáma, most már az operaház egyetlen kabócája! Sikerdíj utalása indul...”

A védett fajok megölését a bolygón halállal büntették.

A kellemes női hang újra megszólalt:

– A fülke 5 másodpercen belül megsemmisíti önmagát. Köszönjük, hogy a Bláthy fülkét választották utazásuknak.

A remete

– Nem fogadom el, nem fogadom el a lemondását. Kevesen vagyunk, egyre kevesebben. A hit, a remény kezd kiveszni, évente csak páran jelentkeznek papi hivatásra. Ön még fiatal, 60 éves. És mi lesz a megyével? A hívekkel, ugyan már...

Az érseki palota csak úgy zengett a szavaktól. István, aki kezében tartotta lemondását, keményen állta a szavakat.

Elfáradt. 35 éve szolgálta az egyházát, a híveket. Nem jó világban élünk, a kapzsiság, a harag, egymás kijátszása megy ebben a furcsa mai világban. Régen az emberek tisztábbak voltak, nem ülte meg lelküket a gyűlölködés, nem szakadtak szét családok a politikai nézetek miatt. Nem azt nézték, hogy kinek minél többje legyen, hanem azt, hogy tudnak egymásnak segíteni.

– Nem akarok ebben a világban élni, az urat akarom szolgálni a magam módján. – mondta csendesen, és az asztalra helyezte a lemondást.

– Hol fog lakni? A paplakot el kell hagynia, az utódja rövidesen beköltözik. Két területet fog ellátni, máshogy nem fogom tudni megoldani. A papi otthonhoz meg még fiatal.

– Majd az én uram ad hajlékot. – mondta csendesen.

Megtakarítása nem volt, hisz mindig támogatott valamilyen segélyszervezetet, egyesületet, vagy állat-menhelyet. A pénzt egész életében feleslegesnek tartotta, beérte azzal a ruhával amit szolgálatkor kapott, polgári ruhája nem is volt, csak könyveket vásárolt.

– Csak nem akar csöves lenni, hogy ezzel a modern kifejessel éljek? – kérdezte az érsek.

– Mások is éltek így előttem, szentek is. – válaszolta István.

– Könyörgöm, a XXI. században élünk, találok megoldást! – válaszolta az érsek, és rákanyarította a lemondásra, hogy elfogadom.

A borostyán vígan futott fel a domboldalon, kacsát kinyújtva, hogy visszavegye a természetnek a régi barlanglakások utolsó épen maradt szegletét is. Ekkor hirtelen feljajdult, egy balta kecses törzsébe vágott, és aléltan hanyatlottak le szárai. Estére szépen kitisztult a környék, és egy régi reverendán álomra hajtotta fejét az egykori pap. A terület az egyházmegyéé volt, és itt ellakhatott.

Másnap folytatta a munkát, a faluban seprűt, lapátot vett, és keze nyomán újra látszottak a sárgás falak, a boltívek, és új helyet kellett keresni a pókoknak, siklóknak. Harmadnap vendégek jöttek a házhoz. Bogárszemű, fekete hajú gyerekek tűntek fel.

– Mit csinálsz? – kérdezték.

- Kitisztítom a környéket, itt fogok lakni.
- Itt? Itt soha nem lakott senki...
- Dehogynem! – válaszolta – Valamikor családok éltek itt többen is.
- Dehát itt nincs víz se, meg semmi... – szólalt meg az egyik.
- De van a faluban, majd hordok fel.
- És mit fogsz enni? Van pénzed?
- Pár napig elleszek...
- Mi itt lakunk a faluban tudod?
- Most már igen, válaszolta.
- Mennünk kell ebédelni, de majd jövőnk, mert szünetünk van ám.
- Tudom, – válaszolta a pap – hisz nyár van.
- De tanulni is kellene... Mind megbuktunk. – mondták szégyenkezve.
- És miből?
- Háát matek....
- Nem megy a matek? – kérdezte István.
- Nem, nem értjük, Andi néni nem jól magyaráz...
- Biztos Andi néniben van a hiba? Ti mindig figyeltetek az órákon...
- Háát volt hogy repülőt hajtogattunk, meg hülyéskedtünk, Andi néni meg sírt, hogy miért jött ide az Isten háta mögé...
- Holnap hozzatok füzetet, ceruzát. Segítek.
- Te érted a matekot?
- Igen, mindig is a kedvenc tárgyam volt. Na menjetek, mert éhesek maradtok.

Pár óra múlva két roma asszony kaptatott fel a meredek úton, mezítlábasan, színes szoknyájukat és kendőjüket lebegtette a gyenge nyári szellő. Hoztunk ennivalót, a pulyák mondták, hogy lakó költözött ide. Az egyik szeme hirtelen megakadt a reve-rendán, és keresztet vetett.

– Már nem, nem vagyok pap, csak egy közületek.

– Mindig az marad atyám! – mondta az idősebb asszony. – Tényleg tanítani fogja a gyerekeket?

– Igen, jöjjenek holnap délelőtt, elkezdjük, egy hónap van a vizgákig.

– Hoztunk egy kis ennivalót, olyan cigányos, ha meg nem sértjük. Szegények vagyunk, de megosztjuk. Az embörök hoznak vizet, nem kell lemenni a faluba, lesz bútor is, eszkábálnak azt is.

Pár nap múlva egy kis teherautó állt meg a faluban.

– Könyveket hoztam, de azt nem tudom, hogy kinek, ennyit mondtak úticélnak, valami papnak.

A falubeliek már tudták kiről van szó. Kéz a kézben hordták fel a több mint ezer könyvet. És István a kis purdéknak mesélt a matematika szépségéről, hogy mennyit köszönhet ennek a tudománynak a világ, hisz anélkül nem épültek volna fel a piramisok, nem lenne kerék, nem tudnánk azt, hogy mi az idő, a hajósok nem tudnának tájékozódni.

Az augusztusi pótvizsgán mindenki átment, és István atya 25 évig mesélt a gyerekeknek, álmokról, csodákról, matematikáról.

A kis falu diákjai közül többen orvosok, tanárok lettek...

A tacskó

Apró lábon virslitesttel,
félelemtől nem remegve,
hű társad és házőrződ,
szíved-lelked melengető.

Megihlette Picasso-t is,
így maradt ránk örökül,
egy vonallal megrajzolva
Lump, a spanyol nagyfülű.

A tölgyfa verse

Emlékszem, még pár száz éve,
kis makkból lettem erdő remetéje.
Bizony a sok-sok év alatt,
megéltem rengeteg nyarat.
Kecses őzet védtem vadásztól,
Vaddisznót is éhhaláltól.
Az odúmban mókus fészkel,
királyi koronát is rejtettem régen.
Ágaim közt madársereg,
vén törzsemen fakopáncs delel.
Így telnek el a napjaim,
évszázadok romjain.

A fotós

Meleg nyári nap volt, még egy fuvallat sem enyhítette a hőséget.

– Péntek, végre! – gondolta a lány, és ráadásul rövidebb ideg dolgoztak, mert áramszünet volt az irodaházban.

A főiskola után gyakornokként helyezkedett el a nagyvállalatnál, projektmenedzserként dolgozott. A belváros felé sétált, gondolta betér kedvenc cukrászdájába, és egy fagyi-kehellyel meglepi magát. Ahogy a kirakatokat nézegette megakadt a szeme egy ékszerbolt kirakatán.

– Ez a napokban még nem volt ott. – gondolta, és jobban megnézte a csodaszép türkizkék nyakláncot. Mintha egy mágnes vonzotta volna bement, felpróbálta. A tükörben látta magát, ahogy derékig érő vörös hajához, kék szeméhez csodálatosan illik az ékszer. Bár lakásra gyűjtött, mégsem tudta otthagyni a nyakláncot.

– Kérem, – mondta az eladónak, – kártyával fizetek.

– Nem kell kifizetnie, ki van fizetve... – mondta az eladó.

– Hogyhogy?

– Átutalták a pénzt, amíg ön próbálta.

– Ki? – kérdezte a lány csodálkozva.

– Nem tudjuk. Csak annyi állt az üzenetben, hogy a vörös hajú lánynak az ékszer kifizetve.

– Most mit csináljak?

– Vigye el! – mondta az eladó, hisz már az öné.

A nyaklánccal a nyakán kilépett, és a Király utca felé sétált, még mindig nem akarta elhinni, hogy ilyen megtörténhet.

– Nincs udvarlóm, nincs barátom, mégis ki a csuda lehetett? Na mindegy, vannak még jó dolgok az életben. – nevetett magában.

Ekkor egy srác sétált melléje, és átadott neki egy borítékot.

– Mi van benne? Mit akarsz?

– Egy ügynökségnek dolgozom, és az a feladatom, ha meglátok egy érdekes arcot, adjam neki oda a borítékot. Modelleket keresek. Vedd el bátran, nincs mit vesztened.

– Jó, köszö. – mondta a lány. Mire körülnézett a srác már nem volt sehol.

– Álmodom, ilyen nem lehet. Modell, én?

Az iskolában mindenki véznának, meg pulykának hívta, az orrán táncoló kis szeplők miatt. Sose tartotta magát szépnek, szülei is azt mondták, hogy elbújhat a nővére mellett. persze, a „bezzeg” testvér. Aki szebb, talpraesettebb stb. Ezért is költözött el otthonról a lehető leghamarabb, hogy ne kelljen az állandó összehasonlításban élnie...

– Hülyeség... – gondolta, tele van a város szebbnél szebb lányokkal, miért pont én kellenék? – De a kíváncsiság győzött, és mégis kinyitotta a borítékot. Egy cím volt rajta, egy fotóstúdió nevével.

Ahogy jobban megnézte, a kártyán egy aranyló üzenet jelent meg: „Hívd a számot!”

– Napszúrást kaptam... – gondolta, és még jobban megnézte a kártyát.

Most egy újabb üzenet jelent meg: „Ne habozz, siess, hívd a számot!”

– Ma már annyi minden történt velem, miért is ne? – És elkezdte a számot bepötyögni mobiljába. Kicsengett. A vonal túlsó végén egy mély hang szólt bele:

– Ignis Fotó.

– Nemrég kaptam egy névjegyet egy fiútól, hogy hívjam ezt a számot....

– Mindenkit, aki kapott ilyen névjegykártyát várunk egy fotózásra. A fotózás, smink, sőt még két ruha is ingyen van. Ez egy projekt, amit pályázatból nyertünk.

– Csak nem a „Minden nő szép!” projekt? – kérdezte a lány.

– De igen.

– Ó azt a pályázatot én is ismerem. Hova kell mennem és mikor?

– Holnap jó lenne Önnek?

– Igen, hisz szombat, ráérek.

– A stúdió Végtelen tér 7. szám alatt van. A csengőn kívül van a stúdió neve, csengessen délután 2 órakor pontban.

– Rendben. – mondta a lány, és gondolatok kergetőztek az agyában, hogy vajon mi is fog történni.

Margit – mert ez volt a neve, amit nem nagyon szeretett a mai modern világban, – keresztanyja után kapta – reggel gyorsan haját mosott, felvette kedvenc magassarkúját, egy klassz kis miniruhát, valamint bekészített egy modern overallt is, elindult.

A budapesti, valamikor bérházként funkcionáló épületet nem volt nehéz megtalálnia, a kis földalatti szinte házhoz vitte. A háznál megigazította haját, belenézett kis tükrebe, és csengetett.

– A fotózásra jöttem. – mondta.

– Harmadik emelet. – szólalt meg a telefonban a tegnapi már hallott hang.

Az emeletre egy kovácsoltvas lift vitte fel, amilyent manapság már nem gyártanak. A rácsos ajtó mögött, mely a hivatlan vendégek érkezését kívánta megakadályozni egy kétszárnyas ajtót nyitott ki, és belépett. Az előszobába lépve egy hangot hallott:

– Balra lépjén be a várakozóba.

Körülnézett. A falon portrék sorakoztak, de érdekes módon minden lánynak vörös haja és kék szeme volt.

– Válassz ruhát magadnak!

A lakás megrázkódott, és kétszerese lett, mint volt. Egy hatalmas szekrény gurult elő telis-tele különféle ruhákkal.

– Válassz! – hallatszott még egyszer a hang.

– Dehát itt rengeteg a ruha... – mondta a lány hangosan.

– 5 ruhát választhatsz, és a fotózás után magaddal viheted. Ajándékba.

– Hát legyen... – gondolta.

Kedvenc színe a piros volt, bár sokan mondták neki hogy vörös hajhoz nem áll jól a piros, ő mégis egy tűzpiros, csodálatosan szép, gyöngyökkel kivarrt maxi ruhát választott elsőnek.

– Válassz cipőt is!

A lány elnevette magát!

– 42-es lábam van...

– Tudom. – válaszolt a hang.

Ekkor egy cipőtartó gurult elő csupa 42-es cipővel. A lány egy gyönyörű piros lakkcipőt választott a ruhához. Mikor felöltözött a hang újra szólt:

– Gyere be a kétszárnyas ajtón.

A lány belépett. Egy dobogót látott, és egy állványt rajta fényképezőgéppel.

– Foglalj helyet, ahogy neked a legjobb. Helyezd magad kényelembe! – utasította a hang.

– Hát legyen! – és elegánsan helyet foglalt a kihelyezett füles fotelben.

Eltelt pár perc, de senki és semmi nem mozdult. A fényképezőgép ekkor megmozdult-felemelkedett, és elkezdett működni. Különböző irányokból készített fotókat a lányról.

– Mi ez? – kérdezte a lány.

– Varázslat. – mondta a hang.

– Mi a kedvenc virágod? – Hallatszott az újabb kérdés.

– Nem fogod kitalálni. – mondta a lány.

– Próbáljuk meg, amit gondolsz, bekövetkezik. –
Ebben a pillanatban ibolyamező takarta be a padlót.

– Most csukd be a szemed, és gondolj arra, hogy a tengeren egy csónakban ringatózol.

A lány nem tudott ellenállni a felszólításnak, és rövidesen hipnózisba került. De nem a tengeren találta magát, hanem egy pincében.

– Auerbach pincéje. – mondta a lány, – Hisz én itt már jártam!

– Persze hogy jártál Margit, én szerelmem! – mondta a hang.

– Faust, hát te vagy az?

– Igen, én és már alig vártam, hogy újból együtt legyünk.

– De te elhagytál, engem majdnem megöltek. – mondta a lány.

– De az Úrtól kaptam egy lehetőséget, hogy mindig újjászülessek. Mindaddig míg meg nem talállak. – mondta Faust, aki felébresztette a lányt, és ifjú tudósként állt a lány előtt.

– Kaptunk még egy esélyt, megpróbálok újra velem? – kérdezte Margitot.

– Többször újjászülettem, és életem célja volt, hogy megtaláljalak. Addig kerestelek, míg itt vagy velem. Nem tudtam, hogy mikor melyik országban leszel, csak annyit mondott az Úr, hogy vörös hajjal születesz mindig újjá. Ezért láttál a műteremben anynyi vörös hajú lányt. Légy a feleségem, és kezdjük újra! – kérte a lányt, és átnyújtott neki egy ibolyacsokrot.

Tél

Zúzmarát lehel a tél tündére,
fagyott jég alatt pihen a Balaton sügére.
Régi szánkók, fakutyák várják,
hogy vidám gyermekkezek előráncigálják.

Partra rohanna egy csintalan kis hullám,
de a zord tél megálljt int, ne siess kiskomám.
Tó közepén marad, s megdermedve várja,
hogy a langyos tavasz zord börtönéből kiváltsa.

Tavaszi

Minden évben alig várom,
hogy rügy fakadjon sok-sok ágon.
Napsugár simogassa kertem,
s vele együtt borús lelkem.

Kérdőn nézem az égi tájat,
fecske, gólya mikor szállhat?
Lágy eső permetezi a szikes tájat,
életet adva fának, virágnak.

Két meggymag

Forró július volt, a fák roskadoztak az édes gyümölcsök alatt. A meggy elterjedt gyümölcs egész Európában. Nézzük is, hogy mire való egy meggymag széles e világban.

Hans Wald Németország nyugati táján teraszán ücsörgött, és a gőzgombóc után megkívánt egy kis gyümölcsöt. Szerette a meggyet, kertjében pár éve gutaütés végzett a fájával, és nem ültetett újat.

Felesége, Hilda a hétvégi bevásárláson tudott szerezni egy kilót egy környékbeli parasztasszonytól. Megmosta a gyümölcsöt, és hirtelen eszébe jutott gyerekkora. Rövidnadrágos rosszcsontként a nagyvárosból kijártak a környező falvakba és megdézsmálták a fákat, az egyikük volt a „szemfüles“ aki figyelt, nem jön-e a gazda. Mikor megvolt a zsákmány testvériesen elosztották, és kalapba-köpősdit játszottak. Ki találja el a kalapot? Szegény madár-ijesztő erre az időre fejfedő nélkül maradt.

Ahogy gondolatai a múltba tévedtek kipróbálta, megy-e még a magköpés....

Asszonya szólt valamiért, és abbamaradt az emlékezés...

Varga Jani bácsi tűzoltóként korán nyugdíjba vonult, 60 éves lehet történetünk kezdetekor.

Magyarországon ezidőtájt ugyancsak a meggyevésnek hódolt.

Felesége a szomszéd faluból hozott pár kilót, cserébe a megsütött rétesből vitt. A fiatalasszony nemrég szült. Az asszony dohogott, hogy hol van már a komatál, szegény asszony senkire nem számíthat, az ura németbe, a szülők rég meghóttak...

Jani bácsi kerti ülökéjén szintén visszagondolt a gyerekkorára, és nála is röpült a meggy, igaz ő a falu plébánosának karimás kalapjára pökte gyerekkorában....

Teltek az évek....

Mindkét kertben egy-egy kis meggyfa nyújtózott, és csodálkozva nézte a környező világot. Pár év után Hans és János is beoltotta a kis fácskát, hogy zamatos termést hozzanak. 10 év telt el, mindkét fa karjain fürtökben lógott a zamatos gyümölcs. Hans a helyi néptáncör tűzről pattant menyecskéit kérte meg a szüretre, cserébe fellépéseiken harmonikázott. Jánoséknál az asszony kicipelte a dupla létrát, mert Jánosnak sérve volt, és szedte a gyümölcsöt. János meg is jegyezte, hogy már nem ring úgy a csipeje mint régen....

A szüret után a német jányok a német higiéniai törvény előírásai szerint csipegették a gyümölcsöt a szárról, gumikesztyűben szájmaszkban, pedig még hol volt a covid ekkor... Jánoséknál a falu szélén élő pulyák kapták ezt a feladatot, Coca-cola fejében.

A kész nedűt hatalmas dézsába rakták, Hans és neje naponta percre pontosan forgatta, hogy ne legyen penészes... hajaj az a német pontosság...

Jánosék elutaztak pár napra a gyerekeikhez Máltára, a szomszéd Vera ment át, és néha megkavarcolta... jól gyűn érte az a pár csirke, gondolta.

Mikor nemzetközileg felforrt az alaplé, Hans címeres demizsonokba öntötte, ami még családjáé volt, kik anno pohárnokok voltak a királyi udvarban.

Jánosék egy régi hordóba öntötték az egészet.

Eltelt egy hónap, forrt rendesen a piros lé mindkét helyen. Ezután következett a fejes – jó, jó, nem úgy mint a Riskánál, kedves olvasó – és már lehetett is palackozni.

Hans Wald megrendelte a Hannoveri üvegművesnél a meggyet ábrázoló domborodó palackot és Hilda, a lánya tervezte a logót, egy meggyfa a városka címerével.

János kiírta egy cetlire, hogy „üveget veszek... de csak mosottat”. Mivel már nem volt betétdíjas a boros üveg, egy hétig folyton nyomták a csengőt... János szerint a szomszéd megyékből is nála akarták elannyi a palackokat... Lett elég palack, rajtuk Sárának, a nyugdíjas rajztanárnak a terveivel készült rajz. Egy kalap és rajta meggy... mag...

Amikor a piacra került a két meggybor, mind-egyik ára 7 Euro lett...

Lost – eltűnés magyar módra

Tarnadödölle egy kis falu Magyarországon. Lakói mindig is szorgalmasak, ügyesek voltak. A falu az évszázadokat is nyugalmasan vészelte át, mivel hosszú ideig mocsár vette körül, idegen nem sűrűn tévedt arra. Pár mongol, és egy török, aki az amulettjét kereste, de a falu bírása levágta a fejét. Valami Jumurdzsáknak hívták...

Szóval a falu békésen élt egészen 2021 nyaráig. Ekkor kiderült, hogy Lopó Elek, a község nagytisztelőben álló polgára az 30.-ik házassági évfordulója előtt eltűnt. Felesége jelentette, hogy nem jött meg a kocsmábú', eltűnt. A rendőrség persze csak 24 óra után kezdett foglalkozni az ügyel, de Lopóné, Harang Piroska érezte, hogy valami baj van.

– De pont az 30-ik előtt... – jajongott a szomszédasszonynak... – olyan jól megvoltunk...

A falu elkezdett pletykálni: Biztos BAR-os volt, hitele vót. Dehogy vót, hát saját házuk van... Akkor a fia, aki kint dolgozik olaszba, biztos maffiaügybe keveredett. ...és ha elütötte valaki és elásta valahol?

Szóval nagy volt az izgalom. Rácz Bandinak, az autószerelőnek az apósa volt az „Igyál tejet, erőd legyen“ Kft tulajdonosa. Két nap múlva az összes kiszállítandó tejen Lopó Elek kackiás bajsza meredezett a tehén szarva mellett. Már a környező falvakban is keresték, csatárláncot alkottak, hogy hátha rosszul lett az a jó ember, és most az életéért küzd.

Bevetették Mackót a rendőr kutyát is, de semmi eredmény.

– Nem eltűnt az te..., eltették láb alól. Biztos köl-lene az örökség. – pletykáltak az asszonyok a ház előtt. – Milyen örökség te..., csak azt a nyamvadt há-zat lopkodta össze, nézd meg, a WC biedermyer azt egy kastélyból hozta, állítólag kidobták.

– Tényleg, emlékszem... – szólalt meg Marcsa az egyik asszony. – Mikor a lánya lakodalmára készül-tünk, akkor láttam. Azt hittem ez valami új módi...

– Te lehet bigámista lett, az interneten megis-mert valami színes nőt, azt lelépett... na mit gondol-tok? – szólt a pletyka még jobban kiszínezve.

Lopó Elek eltűnt. Nem volt nála még az okoste-lefonia sem. Eltelt 3 nap, és ekkor az ügy fordulatot vett... Igen, igen. Lopó Elek a Lufthansa 413-as jára-tával repült New Yorkba. A kamerafelvételen látszik, ahogy egy kis táská van nála, és beszél.

Lopóné Harang Piroskát az udvaron két rendőr és Bodri, a kuvasz mosdatta fel.

– Dezertált? Az én uram dezertált?

– Megijedt a házassági évfordulótól! – szólt va-laki a távolból, és nevetett.

– Biztos nem, nem tehetett ilyet, az az áldott jó embör... nem bírom ki a szégyent...

– No nem gond, szólok az amerikai kollégáknak, megnézik mit csinál ott kint a Lopó.

Ekkor a rendőrtiszt arcán a felvilágosodás szikrá-ja csillant meg.

– Drogot szállít, biztos, hogy drogfutár.

És már hívta is feljebbvalóját. Gondolta, most végre előreléphet a ranglétrán.

New Yorkban egy szirénázó rendőrautóból kiszállva két markos rendőr elfogta Lopó Eleket egy ékszerbolt előtt. Egy szót sem értett semmiből, előálították, kihallgatásra. Szerencsére a nagyvilágban mindenhol akad egy magyar származású egyén, így volt ez a rendőrségen is. Levetköztették, átkutatták, de egy gyöngy nyakláncon kívül nem találtak nála semmit.

– Hol lopta? Kitől? Ez egy igazgyöngy nyakláncsor. Ha bevallja, enyhébb büntetéssel megússza...

Lopó Elek ekkor töredelmes és részletes beismerő vallomást tett.

– Nyertem az Euro Jackpoton, és mikor még udvaroltam az asszonynak kicsúszott a számon, hogy ha megtehetem hozok neki egy gyöngysort New Yorkból... – hát aztán gondoltam meglepem a gyöngysorral, utána meg a pízzelel....

Lopó Eleket felrakták a következő járatra, ő lett a következő évben a polgármester, és a falu azóta is tejben-vajban fürdik, ha csak el nem sülyyed a mo-csárban...

Zöld

Magyarország, tanyavilág a II. világháborúban. Egy kis házban egy fiatalasszony mindennap könnyeivel küzdve tér nyugovóra. Két hete volt az esküvőjük. Mielőtt Miska a vőlegénye kiment a frontra gyorsan összeházasodtak a közeli kis falu kápolnájában. Teltek a hetek, de még egy tábori lap sem érkezett. Erzsikének, mert így hívták a lányt, nem volt senkije, korán árva maradt. Miska a szomszéd faluban élt, és mikor megismerte a lányt tudta, ő lesz a felesége. Annyi pénzt összegyűjtött, hogy megvette a kis tanyát, ami vert falú volt ugyan, és már öregcske, de mégiscsak az övé. Az esküvő után ide költöztek be, és innen is ment a frontra.

A háborúnak vége!

A hír a tanyavilágba is eljutott, de Miska sehol.

– Meghótt, biztos meghótt... – mondta Erzsike, – egyedül maradtam megint.

Egy nyári nap a szikes úton egy férfi ballagott, kezében rózsák. Belépett a kis házba, ahol senki nem volt, majd hátrament az udvarba. Erzsike a tyúkoknak morzsolta éppen a kukoricát, és egy régi dalt énekelt...

– “Te vagy az én rózsám” – szólalt meg a mély hang, majd Erzsike hátrafordult, és meglátta az urát.

– Édes istenem, hát itt vagy?

– Itt, és itt is maradok. Ezt a rózsát neked hoztam, ahogy jöttem hazafelé az út mellett nyíltak.

– Soha nem láttam még ilyen csodálatos rózsákat! – potyogtak a fiatalasszony könnyei. A rózsza egyik levelén egy vidám kis zöld béka himbálózott.

– Nézzenek oda, potyautas. – nevettek.

A kis békát elengedték a kertben, a rózsák elhervadtak, de közösen elültették őket, és pár év múlva rózsalugas díszítette a ház elejét. Békében éltek, több mint 40 évig, ekkor halt meg a férfi. Gyermeük nem lett.

– A jóisten nem ajándékozott meg bennünket. – mondták. Mikor Erzsike egyedül maradt még ellátta magát, de a körzeti orvos ajánlotta az idősek otthonát. Megszervezte az utat, Erzsikének csak össze kellett pakolni a kis bőröndbe. A ruhák, a ház, az emlékek, a szöttes, a háziáldás a falon, a ház előtti köcsögfa és a rózsalugas maradnak. Már csak pár tyúk kapirgált, a tehénistálló évek óta üresen állt, mióta már nem volt gazda aki fejjen, legeltessen. Az asszony kendőjét magára terítve lassan ballagott ki az ajtón, majd bezárta az élete emlékeit.

A rózsalugashoz ment, amely tele volt illatos rózsával. És ekkor a leveleken meglátott egy kis zöld levelibékát.

– Üzenetet kaptam, – gondolta, – Miska üzent.

A ház előtt megállt egy Lada, kipattant a sofőr:

– Na mehetünk? Még más fuvar is vár rám.

– Nem, nem megyek. Ez az én otthonom... – mondta, – Menjen!

Majd a lugashoz lépett, kezébe vette a kis zöld békát, és olyan sok év után ismét énekelt...

Megyek

megyek minden veszélyen át,
megyek, bár lőnek rám,
megyek, mert hív a szív hangja
megyek, mert minket vár Mostar hídja,
megyek rozzant drótszámon,
otthon maradt minden álmom,
anyám arca, apám hangja.
megyek, lövéssel a szívemben is,
az örök sötétségben is
csak hozzád megyek.

Vándor

Kóbor János emlékére

Egy hideg téli éjszakán
két lány állt az ágyadnál
Léna az orosz puszták szépe,
s a lány kinek gyöngyhaja volt az éke.

Ellobbant a petróleumlámpa lángja,
Vándor lettél az örök körforgásban.
Rózsafák bókolnak neked az új világban
Ezüst eső hull az éjszakában.

Feil Gréta

20 éves vagyok és Paks mellett lakom.

De ezt bárki könnyen lenyomozhatja rólam az internet segítségével.

Ha valaki azt kéri, hogy mutatkozzak be pár mondatban, az első gondolatom az, hogy művésznek tartom magam. Írok, színészkedek, és örültem életem az életem.

Jobban belegondolva talán ezzel az egyetlen szóval írható le a legpontosabban és legegyszerűbben az, aki én vagyok: Művész.

Amit nem mondok el

Egy nap majd elmesélem, de ma még egy kicsit fáj. Te voltál, aki azt mondtad, hogy szeretni kár. Miattad lettem jobb ember, aztán leromboltad az egészet. Szombaton mámoros voltam, vasárnap pedig már részeg.

Talán nem is lettem jobb ember, és a világ sem lett rosszabb hely, mégis azt vártam, hogy feltűnjön egy jel. Egy csillag ragyogjon fényesebben a többinél, és mosolyogjon, aki még nem adta fel és most is él.

Vártam, hogy a tükörből kinyúljon egy kéz. Vártam, hogy azt érezzem, hogy szeretni nehéz. Hogy a reggeli kávémban nikotinlé legyen, hogy a szomszéd is mindig mindent jobban tegyen. Hogy összetörjön alattam a szék, szakadjon le a kabátom gombja. A férjemnek miattam fájjon ebéd után a gyomra. A biciklim félúton dobja le a láncot, hogy felfedezzem a szemem alatt az első láthatatlan ráncot. Hogy elaludjon a cigi, amit meg sem gyújtottam, hogy elsírja magát az, akinek eszébe jutottam.

Vártam, akartam, hogy nehéz legyen. Hogy gyűlölhessem a sorsomat. De mindig jött egy újabb szégyenteljes gondolat, hogy nem tudok szenvedni, immunissá váltam, szinte már megszoktam. Mégis időnként azon kapom magam, hogy ott ülök a templomban. Nem vagyok hívő, csak ülök ott csendben. És arra kérem Őt, hogy maradjak ma egyben.

Feketén – Fehéren

Fekete szobában
Fehér lepedő,
Fehér országban
Fekete temető.

Fekete ruhában
Fehér angyal láncon,
Fehér angyal szemén
Feketék a ráncok.

Fekete zászlón
Fehér békejel,
Fekete árnyak közt
Fehér is térdepel.

Fekete puskacső
Fehér tölténnyel.
Fehér hajó nem bír a
Fekete örvénnyel.

Fehér bírótól
Fekete ítélet.
Fekete rabok közt a
Fehér ruha nem véd meg.

Fekete szemfedél
Fehér álmod rejti.
Fehér könnyek közt
Fekete véget sejt.

Fehér országban
Fekete temető,
Fehér álarcban
Fekete vezető.

Ha létezik...

Ha létezik Isten,
végigsimítja könnyes arcodat.
Most odaül melléd,
amikor szíved körül lehullott a vakolat.

Ha létezik Isten,
énekel neked egy dalt a reményről.
Elaltat, hogyha szenved a világ,
te semmit ne tudj az egészeről.

Ha létezik Isten,
néha ő is sír veled.
Könnyes szemében látod, hogy mindig lesz,
aki itt marad neked.

Ha létezik Ember,
lehúzza rólad éjjel a takarót,
Reggelente fűvet szív,
és soha nem főz kakaót.

Ha létezik Ember,
fekete bika módjára lök bele a sárba.
Nem törődik veled, ki a tanító, a mérnök,
az orvos, a pápa.

Ha létezik Igazság,
melyikük szolgáltatója?
Istenben az Ember, Emberben az Isten.
Elveszettebb ez a világ, mint ahogy azt hittem.

Bárcsak

Kimosom a bordó csipkeruhámat, és ázott szívem mellé terítem a radiátorra. A perzsaszőnyegre cseppeg a víz, a fájdalom. Már nem vagy mellettem, hogy meghallgasd a bánatom. Már nem meséled el, hogy mit vettél a boltban. Hogy meglátogattad a hűgöd, puszil, és hogy jól van. Már nem vagy itt, hogy felhúzd a cipzárt, amit nem érek el. Már nem szólsz rám, ha hamis vagyok, hogy „inkább ne énekelj”. Már nem nyitsz ajtót a hotelszobában. Csak mert túl fáradt vagy átöltözni, nem fekszel le utcai ruhában. Nem hallgatunk titokban operát, nehogy a szomszédok meghallják, nem csapkodjuk az ajtót, ha valamelyikünket elhagyják. Nem gyújtod meg a cigarettám, mert tele van a kezem. Bárcsak... bárcsak itt lehetnél velem.

Bárcsak elmondhatnám, hogy megbántott egy idegen az utcán. Mert tudom, ha elmondanám, te nem néznél rám furcsán. Bárcsak segíthetnék nyakendőt választani reggel. Bárcsak ne egyedül birkóznék meg a csenddel, mikor a Nap felkel. Bárcsak rálépnél tánc közben a lábamra. Ha elfáradtunk, bedőlnénk hajnalban az ágyamba. Bárcsak megölelnél még egyszer, és el sem engednél többé. Úgy az idő múlásával az emléked nem válhatna köddé.

Bárcsak

Kimosom
a bordó csipkeruhámat,
és ázott szívem mellé terítem
a radiátorra.

A perzsaszőnyegre csepeg
a víz, a fájdalom.
Már nem vagy mellettem,
hogymeghallgasd a bánatom.

Már nem meséled el,
hogymit vettél a boltban.
Hogymeglátogattad a húgod,
puszil, és hogymjó van.

Már nem vagy itt, hogymfelhúzd a cipzárt,
amit nem érek el.
Már nem szólsz rám, ha hamis vagyok,
hogym„inkább ne énekelj”.

Már nem nyitsz ajtót
a hotelszobában.
Csak mert túlmfáradt vagy átöltözni,
nemmfekszel le utcai ruhában.

Nem hallgatunk titokban operát,
nehogy a szomszédok meghallják,
nem csapkodjuk az ajtót,
ha valamelyikünket elhagyják.

Nem gyújtod meg a cigarettám,
mert tele van a kezem.
Bárcsak...
bárcsak itt lehetnél velem.

Bárcsak elmondhatnám,
hogy megbántott egy idegen az utcán.
Mert tudom, ha elmondanám,
te nem néznél rám furcsán.

Bárcsak segíthetnék
nyakkendőt választani reggel.
Bárcsak ne egyedül birkóznék meg a csenddel,
mikor a Nap felkel.

Bárcsak rálépnél
tánc közben a lábamra.
Ha elfáradtunk,
bedőlnénk hajnalban az ágyamba.

Bárcsak megölelnél még egyszer,
és el sem engednél többé.
Úgy az idő múlásával az emléked
nem válhatna köddé.

Fejes Ibolya

Egy bakonyi kis faluban születtem. Közel fél év századig a főváros lakója voltam.

Verselni, rajzolni mindig szerettem. Több kiállításon is láthatóak voltak a grafikáim, tusrajzaim, festményeim. A verseimmel több irodalmi oldalon jelen vagyok. Már ez tölti ki az életemet, visszatérve a születési helyemhez.

Szomorú valóság ballada

Áll a ház szalmatető alatt.
Penész borítja a falakat.
Kéményébe betéved a szél,
dala kínról, ínségről mesél...

Apó régóta ágyát nyomja,
fájdalom sikít tagjaiba.
Egyedül várja Anyó jöttét,
ki az erdőben gyűjt épp rózsét.

Lassan jön. Szuszog! Tüzet rakott,
gombából levest főz mit hozott.
Van hozzá fél cipó, áztatva!
Apó szól: királyi lakoma!

”Holnap a városba bemegyek”
– szól Anyó – ”vannak jó emberek!
Ígértek lisztet, kis húst, cipót,
viszek tea-füvet, mogyorót.

Talán ha kicsit többet ennél,
erőre kapnál, jobban lennél...
Nem félténélek ha elmegyek!
Több fától, több lenne a meleg!”

Lassan a Nap nyugovóra tér.
Bársonyos lábakon jön meg az éj.
Két öreg békésen szendereg,
összebújva, adnak meleget!

Hajnal hasad az erdő szélen.
Anyó a rőzsét gyújtja éppen:
forró tea, némi kenyérhéj
a reggeli. Több a semminél!

A sarok pókja rég tovább állt,
mert a légyre is éhhalál várt.
Az egér csak árnyékért jön be,
a hideg elől menekülve!

Anyó mióta egyedül jár
naponta az erdőben, sétál
s gyűjt epret, áfonyát, füveket.
A faluban eladja ezeket!

Vagy, cserél, érte ruhát, kis szeszt,
tojást, fonalat néha szövetet.
Ha indul haza szíve teli
szeretettel. Békéjét viszi!

Szinte repülve! Könnyű terhe
megint biztosítva a jövője
pár hétre, és ez derűt fakaszt!
Apót meggyógyítja ez alatt...

Messziről érzi füst illatát,
a kémény ontja! Fúrja oldalát:
Apó fekszik oly gyenge szegény.
Jobban lett? Bevált a kért remény?

Közelebb érve tisztán látja
ablak rolói nyitva, tárva,
belül virág s fény, az asztalon
leves gőzöl, kenyér, húshalom!

Megáll! Nem érti mi történt?
Apó rámosolyog, kezével int,
majd nyílik az ajtó Ő belép...
Megbotlik és eltűnik a kép!

Sok volt a séta gyenge szívének.
A szeretet volt mi adott e-hévnék
erőt s kitartást, mi hazahozta...
De az ajtónál elfogyott e-szufla.

Összeesett! De még az angyalok
egy csodás képpel búcsúztatták ott...
Mikor Apó látta arcán a mosolyt,
fájó szívvel, békés átkelésre gondolt.

Megnyugodva feküdt bár szíve fájt.
Hideg szobában, éhesen csak várt.
Anyót az ágyába maga mellé tette
s mint mindig átfogva, könnyezve ölelte...

Így találták őket kereső emberek.
Örök szerelmüknek gyorsan híre ment.
A nyitott ajtón a szél hegedült,
szerelmük égett bár testük rég kihűlt!

Azóta a kisház az ő otthonuk.
Szellemként ma is látják néha ott.
A falusiak tudják: szegénység, szeretet
mi végig kísérte e két békés életet!

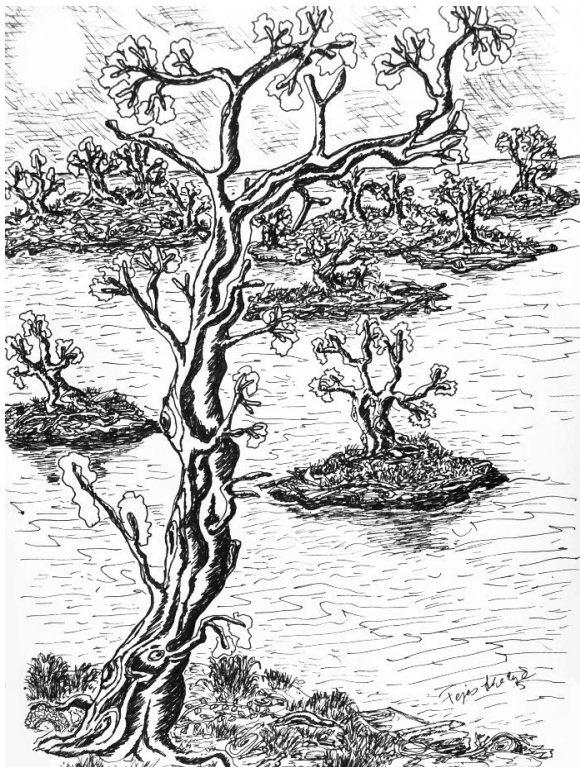
Féltékenység ballada

Az alkony a földet halkán,
selymesen takarja
a sötét a múltban történt
emlékét forgatja.
Hideg szél fúj, ködbe bújva
szűk utcán magában,
lassan ballag, néha megáll.
Körbeveszik árnyak!
A múlt fájó emlékei
mind életre kelnek
s széllel bélelt rongyos ruhán
jégcsókot lehelnek.

Konyakja, mit előbb ivott
melegét vesztette,
tudata is, szédülését
lassan elengedte.
Újra belé mart a kínja!
Hiába a vágya,
hogy bármiképp elfelejtse!
Rabja minden álma...
Régen történt: fiatal volt
testvérével ketten,
örökös versenyben álltak:
ikerpár a ringben!
Mikor elérték a koruk
gimnazista évét,
ugyanaz a Lány vonzotta
mindkettőjük szívét.
Végül is, Ő maradt alul.
De a büszkesége!
Elborította a dühe
eszét elveszítve...
Iskolai bálból jöttek
nevetve, vidáman.
Ő a faárnyékból leste
bosszús haragjával,
s nem bánta, nem érezte
aljas tettét akkor,
csak mikor a kocsi velük
szakadékban landol,
és a láng, a nagy robbanás
térítette észre.

– Jaj mit tettem! – de késő volt,
nem volt már Testvére!
A zöldszemű, rút szörnyeteg
elvette az eszét.
Hiába a késő bánat!
Sirathatja tettét.
Visszahozni nincs módjában.
Életét is adná,
ha még egyszer újra élné
sorsát, átírhatná!
Börtönének sötét kora,
teljes közöny, bánat.

Fiatal volt! Húsz év fogda
és szabadon járhat,
de a lelke meghalt, akkor!
Az ikertestvére
elvitte az életét is
magával az égbe.
Azóta csak van és semmi
célja és élete.
Kábítószer és az ital
megkésített végzete!
Jeges szélben, sötét utcán
dülöngélve járkál.
Közömbös a külvilágra.
Csak az élete fáj!

Fejes Ibolya: Atlantiszi lebegő szigetek

Megöregedtünk

Hogy múlik az élet! Mikor visszanezünk,
a múlt állomásain hosszan elidőzünk
s újra átgondoljuk. Mi lett volna, ha
nem úgy csináljuk. Másképp lenne ma?
Újra és ismét csak visszatekintünk, s
akkor értjük meg hogy: Mi megöregedtünk!
hisz a jövő már nincs oly szorosán fogva!
Nem nézünk merengve, bambán álmodozva
mint hajdanán, mikor előttünk volt az élet,
ezer rejtélyével s az izgalom éledt
s minden új nap, új kihívást ígért
s Mi mentünk, tettük az álmainkért!
Milyen izgalmas volt és milyen ígéretes!
Eszünkbe sem jutott hogy lehet végzetes,
pedig a veszély ott volt minden cél előtt
de az álom szépsége, minden bajt legyőzött!
Így, megöregedve oly szép a megtett út!
Jó hogy úgy tettük. Kár, hogy az idő elmúlt...

Múlik az idő és Én öregszem!
Nagyon könnyen könnyes a szemem.
Érzékeny vagyok mint a mimóza,
okkal, ok nélkül sírok naponta!
Az idő, az emlékezet elszáll
élvezzük hát minden pillanatát,
míg épp-elmével újra járjuk
az emlékeink bársony honát!
Ma már több az emlék elővéve,
mint a tervezett dolgok előre.

Sokkal jobb visszanézni a múltra
mint várni, mi lesz velünk jövőre!
Az időnk véges! Egyszer véget ér,
s a holnap, sajnos bizonytalan!
A múlt emlékei között járva
a talaj biztos, erős és megvan!
Ezért történik, hogy idős korban
visszajárunk, bolyongunk a múltban
mint az: mit akarok legközelebb?
Múltunk van! – Jövőben reménykedem...

Hol vagy? Kereslek! Utolsó ima.

Monológ az „ŐRÜLT KATONA”-című film margójára.

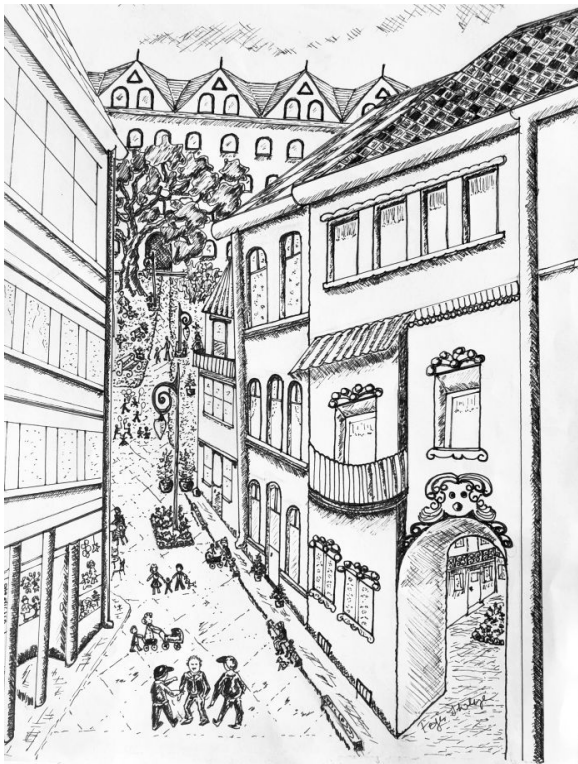
Belőled fakad a béke, a megértés,
a bátorság, a szív békéje a reménység.
Tőled kapjuk az életet, s mi végre?
Te vagy, ki idő előtt elveszed és vége!
Ki vagy Te? Csend? Szélfújás? Madárdal?
Vihar mely sziklát dönt, fát görget magával!
Hol vagy? Érezlek de látni, csak művedet
látom, mi körülöttem állandóan változik.

Lehet, minden ember egyetlen ős képét játssza,
míg Te a külön megváltásodat osztod: parázsba
írva, égetve, lyukkal sebet ütve, alázva,
s csak akkor betegen, ha már szót sem ejt szája.
A katona tűr, az anya imádkozik,
az apa káromkodik míg fia orra bukik
de hangja nincs, a hazának adta és
Istenének ki fegyverét megfogta, célolta!

Hol vagy? Mért csinálod ezt? Látod!
Tüzes viharrá válik fiaidtól, világod!
Les a halál minden halom mögül,
ki eléje kerül meghal, nem menekül.
Háborúba menni ó, bár sose menne
senki anya-fia sem apa-gyermeke!
Indulásra készen és aki majrészik,
hányás és rosszullét, gyomorgörcstől fekszik,

s Ő lett a túlélő! A leggyávább ember!
Szerencséjére, tettének tanújára nem lel.
És Te végignézted! Odafentről láttad
hogyan csinál az ember „más bőréből” kabátot!
És tőröd, hogy egy örült irányítsa Őket,
rábírod a döntését az élők életének!
Mint tengerparti nyáron a vízben a Kedvessel
látja a katona a képet, miközben elmegy

át az égi útra, Kedvese kezét fogja
szájával hozzád a miatyánkot mormolja!
S Te nézed és hagyod! Mondd miért Uram?
Nincs elég lélek a mennyben és pokolban?
Te vagy a fény ami vezérel?
Te vagy ki elbánsz az utolsó reménnyel?
Te leszel velünk? Az utolsó utam:
robbanás, fény, tűz s megtalálalak: Uram!

Fejes Ibolya: Belvárosi idill

Gyökerektől függve

Az Anyák gyermekükre átruházzák
az élet folytatásának fonalát.
míg az Apák származással, elvekkel
támogatják az evolúció e folyamatát!
Hitet, elvet, ideákat a család
és a társadalom szolgálják,
s idővel már a család sem tudja
tartani a korlátot!
Mert míg a gyermek megnő,
a kapott dolgokat magáévá teszi
s szülei bűnéért – tudtán kívül –
az életét is veszélyeztetheti!
Ha a hely ahová született hamis,
a világ ellen rossz irányt mutat,
akaratan kívül lehet gonosz,
gyökerei által irányított robot,
ki teszi mit tőle elvárnak,
függetlenül, hogy jó, vagy rossz a világnak!
Ezért figyelj! A példa fontos tény!
Főleg az utódoknál. Követendően élj...

Cinkesors

ballada

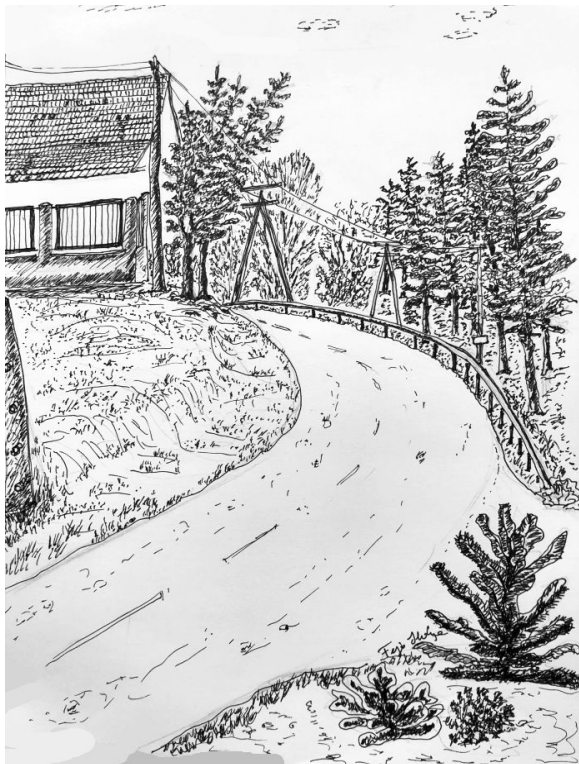
Hideg az őszi szél, száraz levéllel száll.
Az elhagyott parkban a pad üresen áll.
Kis cinke rárepül, tollát felborzolva,
s fájón gondol vissza, gazdag, csodás múltra!

Meleg volt, illat szállt, élelem volt bőven.
Párja, kis családja fürdött a jólétben.
Jött egy csúnya orkán, fészek-fa félbe tört!
Fiókák anyjukkal végleg elcsendesült...

Várta, de hiába... Újra maga maradt!
Őszi szél, kedvével, búsan tova szaladt!
Most már mindegy neki, eszik vagy éheznek...
A hideg, hús padon búsan emlékezik!

Nem bánja a fagyot, sem a vágó szelet,
halkan, tudatosan engedi a létet...
Már menne, ha tudná hogyan kell csinálni.
Lelke már párjával kíván együtt szállni!

És valóban, repül! Kergetőzve, vígan!
Míg a padról teste fagyva, földre zuhan...

Fejes Ibolya: Mihályháza

Magányosan

Volt egy álmom éjjel! Oly rég volt...
tipegő kislányom szék mellett felállt,
arca kipirult, szeme mosolygott,
egy kézzel kapaszkodott, kicsit várt...

Megálltam, nehogy megzavarjam őt!
Mondtam magamban: vigyázz kicsikém!
Rám nézett, mosolygott s mint egy felnőt,
kezeit emelve indult felém!

Lépett párat majd megszorozva,
kacagva kitárt karomba futott,
a maciját a földről megfogva,
vele együtt az ölembe jutott...

Sokáig aludt a nagy macival!
Ő és a cumi hozta az álmát...
Szaladó idő vitte magával
gyermekkorát és zsenge ifjúságát.

Ma boldog anyuka, ikreivel!
Messze országban éli napjait.
Én, maradtam az emlékeivel,
macija látványa sokszor segít...

Nem tudhatom meg

Mint játékos múlt, pozitív gondolat
arcomra mosoly, szemembe könny szalad.
Ifjan még enyém volt az egész világ
azt hittem bármi jön, nekem semmi sem árt.
Hittem: mit akarok, biztos elérhetem!
Önbizalmam ezért óriássá növeltem,
aztán jött pár pofon, az élet csak ilyen,
s megtanultam küzdeni, soha nem adni fel,
s mi az mit tanulni muszáj az élethez!
Minden nappal többet tettem e mérleghez!
Küzdelseim lassan, szinte sporttá váltak,
miközben a letett évek szépen sorban álltak,
20 évnyi tanulás csupán csak ennyi,
mit életem során fel tudtam ölelni!
De, még így is abban vagyok a legbiztosabb
hogy sok még a titok, mi még előttem van.
Mert minél szélesebb az érdeklődésem
annál több az újabb és újabb kérdésem.
Rájövök arra, lesz még sok dolog
mit nem tudhatok meg, mielőtt meghalok!

Fejes Ibolya: Bajorországi táj

Gyógyszer

Ma a kedvem újra
mélyrepülésbe kezdett!
Mert az idő borús
délután meg esett.
Ilyenkor itt fájok
ott meg görcs gyötör
a reuma kínoz!
A derűm böjtöl.
Szóval és tettel
gondoltam, ezzel
kezdeni kell gyorsan
valamit, mi gyorsban
eltünteti a bú
legkisebb szemét.
Csináltam jó zenét!
Régi lemezeim
bakelitbe nyomva,
de a hangulatuk
úgy hat mint a bomba!
Megindul az ütem.
Lábam veri egyre,
felállok a székből
s már táncolok, lejtve!
Keringő, tangó,
tviszt és cigány-zene,
ha semmitől, ettől
megjön az ember kedve!
Odakint dörgött,
villámlott és esett!

Idebenn a nóta
engem boldoggá tett.
Mire a délután
felhői eltűntek,
a szívem boldogság
derű színtere lett!
Lehet, hogy botorság,
de Én nem szégyellem!
Ha kezdek befordulni
mindig Én keresem
a megoldást a bajra,
és meg is találok!
Ma is csak ez történt.
S az esti lefekvés
már derűs és vidám.
A gyógyszer hatott,
újra élni király!
Szépen elpakolom
a lemez-táramat,
vigyázva mert ez kincs,
gyógyszert pótló anyag!
S nem izgat az idő,
az itt-ott fájó dolgok,
holnapra derűvel
abból is kikopok.
Szép volt a délután.
Jól éreztem magam.
A tudat, hogy a vigasz
itt, és bennem, megvan,
megnyugtat. És elvetem
a kétségbeesést, sőt... temetem!...

Romantika

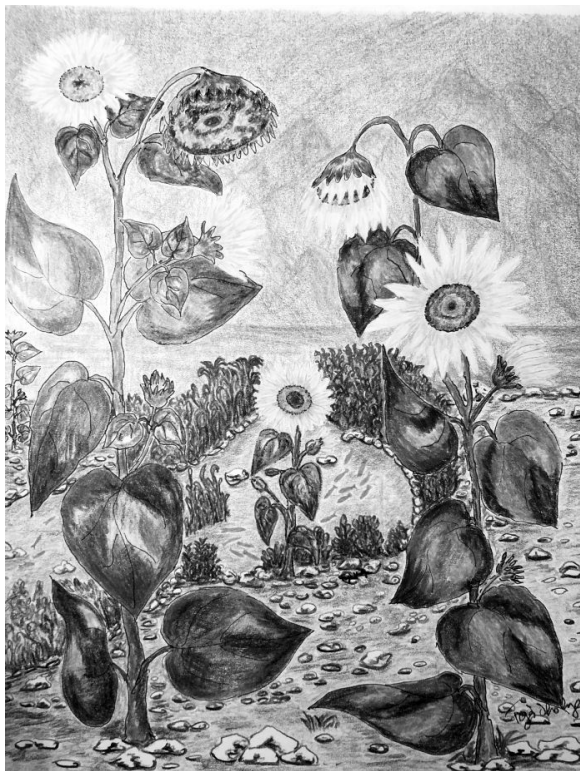
Őszi szellő nyargal a kihalt kertben.
Lélek sincs hol oly rég sétáltunk ketten.
Elmentél. Emléked a kis pad őrzi,
ottfelejtett kendőd a szél lengeti,

esernyőd támasztva a padhoz. Emlék!
Tudtam, hogy ott van, láttam, hagytam nemrég...
Ő is azt várja egy holdfényes éjen,
virágszirmok szárnyán visszajössz értem!

S újra ölelünk, szeretünk, sétálunk,
viszel magaddal, többé el nem válunk!
Itt hagyjuk a kertet, megyünk az égbe
s ott égünk örök szerelem tüzébe'!

De, amíg eljössz, én csak terád várok,
minden teleholdnál a padnál állok,
s lesem a csillagok mozgását, merőn!
Mert tudom, szíved szerelme azon jön...

Most itt állok! A Hold fényesen ragyog.
Kicsit megszédültem, padunkra rogyok.
Behunytt szemmel látom, itt vagy velem!
Fogom kezed, többé el nem engedem...

Fejes Ibolya: Napkövetők

Fodor Györgyi

71 évesen még mindig verselgetek. Nagy a családom (öt gyermek), s így anyai hivatásom és óvónői hivatásom volt az életem értelme nyugdíjig. Hamar magamra maradtam, a volt férjem hirtelen ment el. 17 éve volt, hogy eltemettük. A gyerekek messze kerültek. Egyedül nagyon fájó, sőt már szinte ártalmas is, hogy nincs kihez szóljak. Ezért ezek a kis írások segítenek és gyógyítanak, mert így kiírom magamból bánataim, örömeim. Jól esik.

Verset írni nem tanultam – ezért ilyenek. De van, hogy még tetszenek is embertársaimnak. Ebben az évben, nyáron lehetett volna Édesapám 100 éves. Hozzá is szólok. Talán itt is elolvastok. Köszönöm.

Annyi mindent szeretnék még mondani,
tótágas örömöm, fejtető bánatom –
Fényes jókedvvel fületekbe súgni:
Tavaszbán, télben élni mennyire jó!

Meghallgassatok, érthető legyen dalom,
csak erre vágyom – amíg élők élek.
Velem legyetek kicsit, bízva bízom.
Szerethessek, ahogy csak kifér belőlem!

Életünk legyen tánc

Legyen örök tánc az életünk.
Ez az, mit a sorstól kérhetünk.
Dallamok, forgás, léptek, suhanás,
könnyelmű-könnyed szélvész-surranás.
Zene, ének, érintkezés – érezzük egymást!

Mindegy hogy – csak táncoljunk együtt.
Erősen fogd a kezem.
Ölelj, szoríts, vezess.
Hogy nagy, örök tánc legyen életünk.

Fáradt hulló lomb

Kinn őszi szélben hull fáradt lomb remegve
és nehéz cseppek verődnek ablakomhoz.

Sok édes-kedves csodát tékozolva hordoz
a múltam: ajtóm megnyílt sok mindenkinek.

Most jobb így alkonyon, szenderegve
mélázni, míg lenn nyirkos szél sikoltoz.

Künn hűs szélben hull fáradt lomb remegve
és nehéz cseppek verődnek ablakomhoz.

Arcom

Arcomra mély nyomokat
karmolt a Bánat és Fény.
Nemrég bőröm, a hamvas,
bizony, sápadt, fal-fehér.

Cserepes ráncok között
Ajkam kissé pirosan –
Koponyámra, ráaszott
egykoron telt mosolyom.

Száraz szemgödreimben
örömré és reményre
vaksin látó nézésesem.
S nagyon könnyen-könnyes
Bogár-barna szín szemem.

Alatta árnyékolt gond-karikák.
Hajam könnyű fűszálai kuszált
Tincseit téli dér ezüstözi.
Szomorú örömeim is tükrözi:

Hogy minden nap elmúlik valami,
ami miatt lelkem szomorodik,
de örömöm, naponta születik,
miért érdemes tovább élni.

Hisz van kit jól szeretni, örülni,
remény-szívvel, örömmel ölelni!

Higgy magad mellé

Legyél vakmerő és ítélj tiédnek.
Vállad az én gyenge vállam segítse.
Párnáink húzzuk egymáshoz jó közel,
ha úgy véled, már eljött az ideje.

Szeress fényesen, kegyesen,
mint halottját az itt felejtett.
Legyél vakmerő, higgy magad mellé.
Úgy erős válladra hajthatom ősz fejem.

Csak vakmerő legyél – bimbózó fénnyé
változhatunk, frissen virág-rét széppé.
Lépdelünk tavasz-füvet kikerülvén
Magasra, fel hegyek bérceire.

Ha vakmerőn magad mellé hinni mersz.

Más vagyok

Olyan vagyok, mint akárki más –
Mégis más vagyok, mint a többiek.
Köztünk meddig igaz a hasonlatosság
S hol a titok, amitől én mégis én leszek?

Megőríz a táj

Édesanyámhoz sóhajom

Mégis velem vagy – bár elmentél.
Gömbölyű felhők a szemed szívét
Hordják. Meleg szél a leheleted –
Kosztüm-szoknyád a nyáralkonyi ég.

Folyó folyásán csillog mosolyod
Rózsákon édes pirulásod lakik
A kelő Holdat látom, mint arcod
Az est fény-foltjai régi árnyékaid

Szőlőfürtön tekinteted figyel
Tarló-rét szép hajaddal illatos.
A táj nagy, barna tenyerére vesz
és bizonynal hozzánk visszahoz.

Gesztenye

Kicsi gesztenye szem.
Lehajoltam érte.
Fényesen nevet, csillog
már a tenyeremben.
Feldobom a magasba,
forog körbe-körbe.
Leesve huppan
a kezembe újra,
hogy ölelje
ujjam burka.

Alázat

Porból vagy ember – mégis fejed
Gőgösen tartva felemeled.
Éretlen kalász áll így táblán
Bár élete múlik Nap sugarán.

Fejét lehajtja mind, aki lát
Ezer létben millió csodát –
Érett kalászként éli meg korát.
Sorsát betöltve így halad tovább.

Vallomásom az Úrhoz egyik kis imám

Kereslek, ha boldog vagyok,
kereslek, ha bánatos a lelkem
Örömben is osztozom,
de szomorúságom sem rejtem.

Távolról így Rád gondolok
s mikor érzek a közelben –
Terád mindig számíthatok.
Benned igaz szeretetre leltem.

Hálásan köszönök mindent!

Ámen

Apámnak messzire

Apu!
Kínban
fürödve
bújnék
hozzád –
Gondolatban
nagyságodba
fogódzanám.

Lesz-e
nekem
annyi
erőm,
mint
amennyi
neked
volt?

Jó kérdés.
Rajtam áll
vagy bukik!

Haikuk régről és máról

Téliés napon
megszületett a csoda:
mármint én magam.

Téliés szélben
Apám karjában lengtem,
menedéket véltem.

Téliés napon
Anyám mosolygott felém
s megszülettem én.

Véges az élet,
élek, míg tehetem
s várom a véget.

Fehér fenyőfa
illatozott bölcsőmhöz
s felébredtem.

Várom a véget,
miközben gyönyörködöm
s élhetek szépet

Még.

Apám mondta

Apám Te, aki rám vártál – Sokat szenvedtél már.
Figyeltelek, hallhatalak
Siettem mindig hozzád!

Szóltál:
Hagyd magad élni,
Hagyd magad szeretni.
Én is ezt teszem.
Édes gyermekem.

Hú szavaid nem feledem, Te sem feledted:
Ki öreg szívednek
adott igaz szeretetet.

Mondtad:
Hagyd magad élni
Hagyd magad szeretni.
Én is ezt teszem.
Édes kincsem.

A reményt soha ne add fel! – mondtad
S meglátod, az élet
Így majd kedvez neked!

Vakon is súgtad:
Hagyd magad élni.
Hagyd magad szeretni.
Én is ezt teszem.
Drága Kincsem.

Halászné Magyar Márta

1970-ben születtem.

Verseket régóta írok, de a korábbiakat megsemmisítettem.

2021-ben mutattam meg először néhány új művemet, melyek közül pár megjelent antológiákban, online irodalmi oldalakon.

A másokon való segítség az egyik meghatározója énemnek; többféle egészségügyi szakképesítést és szociális munka szakon diplomát szereztem, mentálhigiéné szakiránnyal. Szakmai pályám javát ezen területeken töltöttem.

Néhány komoly sérülés, betegség miatt az életem több területén nehézségekkel küzdök, ezek a hobbi-jaim gyakorlását is megnehezítik, de a rám korábban is jellemző érzelemdús lelkület, a szép és jó keresése, meglátása még inkább elmélyült.

Verseim többségének témája a lélekhez, szeretet-höz, az élet szépségeihez és kérdéseihöz, az emberek egymás iránti viselkedéséhez kötődik.

A fizetendő ár

Mikor előnti az embert a mámor,
az ezért fizetendő árral nem számol.
Van sok, ki kis örömért sokat felad,
és a végén számára semmi sem marad.

Mikor a sors benyújtja a számlát,
fájdalmas megfizetni a dolgok árát,
ilyenkor az ember összead és kivon,
bízva benne, hogy marad neki haszon.

Csillagösvény

Csillagösvényen mikor átkelek,
sírok kicsit, és sokat nevetek,
illatos virágok szegélyezik utam,
Ielki szememmel ezt látom minduntalan,
Lépteim alatt puha csillagtakaró,
alattam felhők, megrázza néha „Holle anyó”,
gördül le rólam minden fájdalom,
ölemből lehull összes bánatom,
sorsom talán filmként előttem leperreg,
végignézhetem a leélt életemet,
életem értelmét világosan látom,
nyugalmat adjon végleg végállomásom!

Egy régi parasztház emlékére

Nagyanyám, mikor gyerekkoromban sütit sütött,
abból kóstolót vinni egy rokonunkhoz engem küldött.
Ámulattal néztem az öreg, kicsi parasztházat,
úgy éreztem, ennél szebbet soha senki nem láthat.

A ház csak egy szobából és egy konyhából állt,
mégis azt gondoltam, elfér benne az egész világ.
A falon függő „paraszt tükör” kerete volt faragott,
sosem láttam ennél fényesebben csillogó darabot.

A ház mögött volt egy hatalmas, épített kemence,
korábban sok kalács, kenyér sült illatosra benne.
A néni is alacsony, picike volt, akárcsak a háza,
úgy érzem, mégis hatalmas erővel volt megáldva.

Mikor felnőttként újra láttam azt a szép házat,
akkor jöttem rá, hogy picikét hittem szinte várnak.
Mégis úgy, ahogy volt, szívesen elfogadtam volna,
szívem vérzett érte, mikor új tulajdonos lebontotta.

Hócipő

„Tele a hócipóm!” Mondjuk ezt sokan
egyre gyakrabban, sőt: minduntalan.
Sokadik bajunk és gondunk során,
mikor már határtalan türelmünk fogytán.

Számolatlan múlnak el a napok,
melyeken érezzük: minden erőnk elhagyott.
Majd összeszedjük magunkat egészen,
és élünk tovább gondok közt is merészen.

Életünknek talán sokadik évében
gyönyörködünk a letűnt szépségben,
mely számunkra számolatlan megadatott,
míg a félig pohár is egészen teleitatott.

Felnézek a csillagos égre

Felnézek a csillagos égre,
kifejezetten vágyom fényre,
valami reményt nyújtó pontra,
feledni, hogy túl sok a gond ma.

Percnyi szünet az aggodásban,
fáj minden, mikor pusztítás van,
szívben kevés a szigetelés,
gyötrelmem sokszor a létezés.

Elveszett boldogságot kereső...

Elveszett boldogságot kereső, bús emberek
lézengenek, tanácstalanul nézik az eget.
Modern kor rombolta halomra az álmaikat,
Tűzkerék módjára zúzta szét szép vágyaikat.

Mint pusztító invázió, tarol a csúf és rossz,
másoknak kínjain hízik röhögve a gonosz.
Magam is siratom az odalett reményeket,
próbálom elkergetni a sötét fellegeket.

Ecseri népviseletem

Pendelyt öltök, tiszta hófehéret,
ingujjat mi szélein szépen csipkézett.
Saját kezűleg dúsan hímzett pruszlikot,
melyen sok színes virág helyet kapott.

Keményített, ráncolt szoknyát nyolcat,
felső szoknyát amit brokátból varrtak.
Kékfestő kötényt, gondosan glancoltat,
hímzett zsebkendő, mit simára vasaltam.

Fehér harisnyát, fekete cipőt felveszek,
nyakamba szép perla gyöngysort teszek,
fejemre gyönyörű slingelt csepec kerül,
így öltözök ecseri népviseletbe, szívemből.

Horváth Zsuzsanna

Veszprém megyei vagyok. Tapolcán élek, tanúhegyeink ölelésében. Káli medencében töltöm a munkaidőmet egy orvosi rendelőben. Körzeti nővér vagyok Kővágóörs, Kékkút, Salföld falvakban. Körbe vesz a természet. Szerencsésnek érzem magam, hogy itt élhetek és végezhetem a hivatásom.

Hobby szinten írogatom le a gondolataimat. Néha nem találom őket hova is jegyeztem le. Időnként félbe maradnak, nem jönnek a gondolatok. Majd ráakadok egy cetlin melyet – előfordul – alig bírok kiolvasni, mert valamikor rohanásban írtam le egy számítógépes mappába, telefonom jegyzetébe, és gördülékenyen folytatom őket tovább.

Nincs kedvenc költőm, csak sok kedvenc versem.

Elmúlás

Aztán eljött az ősz
És megváltozott minden
Vitte magával hirtelen
Nyár illatát, madár dalát
Elvitte a napfény erejét
Zöldellő fák árnyékát
S élénk tárta sejtelmességét
Ködös reggelét, harmatos mezejét
Lengedező szellő, mint kísértet
Simogat gyorsan, át suhan
Hegyen-völgyön, meghajol
Minden fűszál és zendül
Alig hallom pedig hullik
Minden falevél
Múlik, annyi minden
Aminek múltnia kell

Mások lettünk

Divattá vált félni
Mindentől és minden nap
Aggódni, hogy megy le a Nap
S reggel van e kedvünk élni

Divattá vált a türelmetlenség
Mindenben és minden nap
Káromolni, így megy el a nap
S reggel van e kedvünk másképp élni

Divattá vált másnak látszani
Mindenki és minden nap
Másképp akar felkelni
S reggel tükör előtt mit akar
megjátszani

Divattá lett bántani
Mindenki és mindenkit
Szóval, tettel megaláz
S reggel nem gyötri a
lelkiismeret-furdalás

Divattá vált a mondat
„Beteg lett a föld”
Meg kellene gyógyulni
S reggel új világra ébredni

Múló évek

Csak úgy elteltek az évek
Észre se vettem, de tényleg
Arra emlékszem réges-régen
Olyan messzinek tűnt
A mai nap fényévnek tűnt
Mégis mikor történt?
Az időutazás
Egy sóhaj, egy eltévedt könnycsepp
Elfér bennük egy egész élet
Emberek, utak
Jöttek-mentek
Van ki emlék már
Van ki most is mellettem lépdél
Minden nap más és más
Újabb és újabb állomás
Sosincs olyan, hogy vége
Az embernek örök a léte.

Horváthné Kolozsváry Ilona

Nyugdíjazásom után kezdtem csak verseket írni. Dunaszentgyörgyről származom, de 42 éve már Pakson élek. Államigazgatási Főiskolát végeztem, a közigazgatásban dolgoztam 40 évig. Férjem Horváth Pál földmérő volt, aki hosszú éveig tartó súlyos betegségben egy éve hunyt el.

Jó lenne, mint régen

Jó lenne, mint régen madárdalra kelni,
szikrázó napsütés melegét kémlelni,
kacsaszíros puha kenyeret majszolni,
vihar elől csirkéket az ólba hajszolni.
Indulni gyalogosan a Poletár dűlőbe,
édesanyámmal a jó távoli szőlőnkbe.
Mezítláb futkosni a sárga homokban,
királydinnye tüskétől bőgni romokban.
Boldogan csodálni sok mezei virágot,
mik szivárványszínűre festik a világot.
Szedni: pipacsot, konkolyt, mákvirágot,
gyűjteni gazat is, mit anyukám kivágott.
Lesni fák alatt a szorgalmas hangyákat,
hogyan hordják tele a járatos tanyákat.
Szaladni a fűben egy fürge gyík után,
mely eltűnik a fűben, s keresném sután.
Várni, hogy megszólal a harang végre,
mely kapáló anyámat szólítja ebédre.
Bekucorodni a földvégi nádkunyhóba,
nézni, mi is került reggel a szatyorba.
Kenyér, kis kolbász egy darab szalonna,
pár talált gyümölcs lenne az uzsonna.
Evés után biztosan meg is szomjaznánk,
gémes kút vízből nagyokat kortyolnánk.
Jóllakva, a kunyhóban szénát terítenénk,
feküdve szemünket álomnak engednénk.
Édesanyám pihenője túl hamar lejárna,
nekem gyerekként az alvás még kijárna.

Felébredve szaladnék bogarat keresni,
ha túrna egy vakond leguggolnék lesni.
Játék közben gyakran kérdéseket tennék,
ha őzikék jönnének én utánuk is mennék.
Édesanyám mindig válaszolna kérdésemre,
az állatok életét mesékkal adná értésemre.
Soha nem unatkoznék, míg mellette vagyok,
védeném én bátran, mint másokat a nagyok.
Észre sem venném, a Nap nyugovóra indult,
hogy a toronyóra nekünk indulásra kondult.
Édesanyám összeszedné a viendő batyunkat,
elfáradva, élményekkel hazalépnénk utunkat.

2007. március 20.

Madárzene

Legyezőként lengedező fák hűvösében
üldögélek a kertben,
figyelem és hallgatom a madarakat.
Rigók, fecskék, cinkék, röpködnek
a zöldellő, és száradó faágak között,
közben fütyörészve, csivitelve beszélgetnek,
békésen rendezik, intézik a napjuk dolgait.
Hangos, de nyugalmat árasztó ez a madárcsevej.
Néha egészen színes dallamok hallatszának,
mintha egy több hangszeres zenemű íródna.
Időnként a hangok össze is csengnek,
mint az igazi hangversenyen,
és az emberi fül számára csaknem érthetővé válnak.

Egy erősebb fuvallat érint meg.
A levélsusogás aláfestést ad e madárzenének.
Érdekes érzés kerít hatalmába.
Magam vagyok, s mintha egyedül
egy koncertet hallgatnék.
Mikor a levélzizegés felhangosodik,
a madarak is szoprán hangokon szólalnak,
és a fák ágai között gyors röptéket váltanak.
Próbálok értelmezni a sokféle csevegést.
A diófa ágán a párját hívja egy feketerigó,
mely suhanással a társa mellé penderül,
majd együtt röppennek a magasba,
és leszállnak éppen a székem feletti faágra.
Igyekszem utánozni a füttyüket.
Egy pillanatra elhallgat a két rigó,
majd hangos rikoltással közlik velem,
nem igazán értenek.
Újra próbálkozom, ismét válaszolnak.
Így bekapcsolódom én is a hangversenybe.
Értjük is, nem is, amit egymásnak füttyögünk,
de nem riadunk meg egymástól.
Élő hangszereken játszódó zenei nyelven
a lényegét megértjük,
békésen élni hagyjuk egymást.
Mindannyian jól érezzük magunkat.
A madarak fent a lengedező ágakon, én alattuk,
kiknek úgy érzem, alattvalójuk vagyok,
mert meg kell hajolni előttük.
Mi civilizált emberek sohasem fogjuk
ilyen békésen megérteni egymást.

2007. május 23.

A csend

A csend lehet: szomorú, hangtalan síri,
fájó, mikor valaki a könnyét ejtve sír-rí.

Nyugtató, ha zene szól halkán, andalítón,
mikor virágillat árad a levegőben bódítón.

Kellemes, ha erdőszélen énekel a pacsirta,
dalában a költő ezt csodásan már megírta.

Altató, ha estelente felcsendül az énekszó,
halkan szálló dallamával álmosítva ringató.

Izgalmas, ha vadász ül magasan az estben,
idegesen vadra várva a mozdulatlan lesben.

Simogató, ha nyáron a fodrozódó tengeren
a víz sodorja átsimít az úszkálgó emberen.

Csodás, mikor csillagsereg világít az égen,
felpillantva Göncölszekér „vágat” át a végen.

Gyógyító, ha rend honol a szívekben legbelül,
nem kell ülni bánatosan a szobában egyedül.

2007. március 26.

Duna-parti élmény

A Duna fodrozó hullámokkal
csordogált előttem,
egy ideig a partján sétáltam,
majd ráérve leültem
Leültem ott a legalsó lépcsőre,
gondolataimba mélyen elmerülve.
Éreztem a víz halszagú illatát,
mely belém itatta a bódulatát.

Magány és csend vett ültömben körül,
a folyó nyugalma áthatott legbelül.
Néha ezüstös hal törte meg a csendet,
a felszínre úszva szippantott egyet.
Sirályok hangja hallatszott a légből,
kis repülőkként csillogtak az égből.

Kikötött csónakok ültek a vízen,
üresen, hintázva, voltak vagy tizen.
Az alsó kanyarból kibújt egy orr,
majd kirajzolódott egy uszálysor.
Az uszályok mélyen vízbe merültek,
belsejükbe kő rakományok kerültek.

Az uszályokat kis hajó toltá előre,
matróz sétált rajtuk vigyázva a kőre.
Elballagott előttem a tetemes rakomány,
nagy hullámverést hagyva maga után.
Mélázva elnéztem a haladó szerelvényt,
vajon hol várhatják e kőbeli küldeményt.

A Nap kisütött, amíg ültem a parton,
sugara éreztem, melegítik az arcom.
Az egész folyó úgy szikrázott előttem,
mintha csillagszóróztak volna köröttem.
Csodás volt a látvány, elbűvölt egészen,
mesés élményt nyújtott festőit merészen.

A templom harangja hangosat kondult,
mikor a tündöklő Nap épp bújni indult.
Visszapillantott még egyet a Dunára,
egy csóvát dobva át a másik oldalára.
A csóva a vízen egy fénylő hidat vetett.
aki ezt láthatta, a csoda bűvkörébe esett.

2007. január 20.

Perzselő nyár

Perzselő napok terhelik a létet,
Nap a kékség magasából tüzel,
a kinti létezés percekre szabott,
bentekben is szűkített a légzés.
Frontok szorongatják a szívet,
fuvallat csak kócos hajat borzol,
testnek, léleknek nincs kímélet.
Túlcsordult a nyár utáni vágy,
elsokalltunk, változott az óhaj,
alig hallható torkokból a sóhaj,
jöjjön az igazi frissítő enyhülés,
de jaj, ne kártékony zuhataggal.

Paks, 2022. július 4.

Ősz a Mecsek alján

Ősznek indult a mecseki erdő,
szivárványt játszanak a falevelek,
ágak közül kinyúl a Nap szikrázó
nyelve, és bearanyozza a szemközti
oldal képernyőjét.

Csilingelve csordogál a mélybe
vájtt patakocská, a telet nem várva,
igyekszik egy kicsit még ficáncolni
a fagy beállta előtt.

Óriás gyökerekkel kapaszkodnak a
bükkök a partoldalba, dacolnak a
széllel, állni akarnak még,
törzsük öregszik, de tartva magukat,
lombjaikkal meghajolva enyhet
adó sátrat borítanak a keskenyen
kanyargó sétaút fölé.

Az ősz esőkkel is jelzi a jöttét.
Síkos sárral küszködik a cipők talpa,
itt-ott még patakot is ugrani kell,
mert az keresztezi a természetet
méltán csodáló sétálók útját.

Pompásan él ősszel a természet.
Nyugalmat áraszt, tüdőt növelő
tisztá levegővel telít,
a madárdallal átítatott csend
beül a fülekbe, és elandalít.

A lelket gyógyító szépség átölel,
vággyva kérjük, ez maradjon velünk.

Paks, 2019. október 12.

Téli fehérség

Hófedte tájak rejtelve alatt
sok mélyen élő emlék dereng,
a fagyosan csillogó hólepel
szélfúttá titkokat fed el.

Szikrázó hó a szemekben
szépre festi a múltat s jelent,
tisztának tűnik minden,
míg a szürkeség meg nem jelen.

Fájó: a fehérség mulandó,
a felkelő Nap melege
sötét színre olvaszt,
ködössé válik a világ,
sárba süllyed a tisztaság,
az idő romló zápfoga
érezni sajogni kezd, és
feledteti a téli fehérséget.

2007. december 30.

Januári tél

Cáfafogsort lógat a fagy az eresz alatt,
süvítő szél nyesi a kipirult arcokat,
gomolygó pelyhekkal terül alá a hó,
itt van, megérkezett a nagy zimankó.

Csákós emberek tapodják az utcákat,
zúzmaracsipke díszíti a remegő fákat,
száncsengők csilingelő zenéje hallik,
Duna jég hullámmal fodrozódva zajlik.

Világít a fehérség e hófedte világban,
mókus behúzódva didereg odvában,
röpködő madarak éneke éhesen szól,
bogyós bokrok gerince földig hajol.

A tél szépsége merészen mutatja magát,
fénylő csodává téve a nappalt, éjszakát,
melegszik a lélek e csillogó látványtól,
kár, hogy sárba süllyed a napsugártól.

Paks, 2010. január 25.

Feketerigók

Feketerigó röppent az ereszünkre,
rikkantva hangját hallatja részünkre.
Fütyt egyet, betekint az ablakon,
tudtunkra adja, nem sokára itt lakom.

Kiválasztja a vadszőlő sűrűsödő lombját,
odahívja vizitelni a választott párját.
Jó hely ez nekünk, pityergi bájosan,
itt rakjuk fészkünket ügyesen párosan.

Megnézik együtt a házunk tájékát,
futkosva kémlelik kertünk pázsitját.
Találnak itt rovar, bogarat bőséggel,
kísérgetik egymást madári hűséggel.

Bólogatnak fütytelve egymásnak,
hamar nekilátnak a fészekrakásnak.
Hordják sorban a hajlékony ágakat,
pontosan ragasztják sárral a várukat.

Örömteli látni a két szorgos madárkát,
várjuk költsenek majd néhány palántát.
Fáradhatatlan munkás a két kis fütyögő,
dallamuk lesz nekünk a reggeli ébresztő.

Milyen szép is lesz madárdalra kelni,
Látni fogjuk hogyan kell fiókat nevelni.
Gondos szülők lesznek a kis lakótársak,
így kellene élni, meséljük majd másnak.

Szorgalomból jelest kap e két madár,
nem marad a kertünkben kártevő bogár.
Lessük ablakunkból az illesztgetett fészket,
zavarni nem szabad, az ember csak nézhet.

Csodáljuk, s hallgatjuk a kedves kis rigókat,
várjuk, hogy láthassuk az éhes kis mohókat.

2007. május 4.

Újuló élet szeretete

Idén távol landolt tőlünk a zord zimankó,
nem tündökölt jégvirág a házak ablakán.
Már rügyeket pattogat az igyekvő február,
s az idő szélhulláma nyaldossa a tavaszt.

A Nap sugarai pirkadatkor ébresztgetik
a szunnyadó világot, hasadozik a talaj,
erőt sugall mélyből a nagy élni akarás,
kikandikál az apró krókusz és a hóvirág,
a reggeli harmat kicsalogatja a tulipánt,
majd észrevétlen idő alatt zöldbe öltözik
a természet, és mosolyt hintve megnyitja
szívünket a megújuló élet szeretetére.

Paks, 2022. február 21.

Csapások és remény

Esővel, sárral teli napokat
zúdított ránk az idei május.
Sírnak az ereszek az özönlő
zuhatagtól, ernyőket tépázó
esztelen szélvihar kavarog,
pompázni vágyódó virágok
ázott szirmaikkal sóhajtozva
erőlködnek életben maradni.

Az április sem volt kíméletes a
tavaszunkkal. Faggyal mérgezett
napok ellopták a gyümölcsfáink
termést hozó virágözönét.

Koronavírus is fájó mételyként
uralkodik a világunkban.

Nehéz időket élünk, de az éltető
reményt énünkben tartani kell.
Bizakodunk, vége lesz egyszer
az ütlegető nehéz csapásoknak.
Lesz még virágzás, napsugaras
nyár, jövőendő adhat vitamint
ontó gyümölcsöt, a kapaszkodó
vírus köteleit is elszakítja egyszer
az égiek áldotta gyógyító idő.

Paks. 2021. május 22.

Bensőmben élsz

Szólítlak, bár tudom, csak hamu s porként létezel,
lényed bensőmben érzem, várlak, de nem érkezel.
Képzetem vetít, ha lecsüng ajkam, ha fájdalom ér,
együttérzést, vigaszt a sorsunk adta jelen nem ígér.

Töröltetett a hívó szó, csenddé vált az ismert hang,
végzetes szólamodat is elzúgta a temetői harang.
Maradtam egyedül, bár féltő szavaidat felidézem,
hogy őrködjenek felettem is, a Mindenhatót kérem.

Bajusz alatti halvány mosolyodat őrzi képmásod,
örömet sugárzol, mi tükrözi vidáman élt világod.
Nézésed most a virágokkal teli asztalomnak díszé,
így tudsz már csak lenni a törött életemnek része.

Paks, 2022. január 12.

Életem néma csendben

Létezem némán a magam csendjében,
senki nincs, ha bajom van, megvédjen.
Gondokkal telítődik a korosodó fejem,
nincs, aki billenésakor megfogná kezem.
Egyedül tengetem munkálkodó életem,
nincs ki megosztaná a saját baját velem.
Az, ki örökös esküvel köttetett hozzám,
nem tudni, képes-e gondolni még rám.

Ő is társtalan a paksi idők otthonában,
szavak nélkül fekszik betegként ágyában.
Ötödik éve vánszorog így nehéz életünk,
súlyos agyinfarktusa osztotta ezt nekünk.
Most még jött egy vírus, a díszes koronás,
ezzel megszűnt az otthonban a látogatás.
Nehéz magányban megélni a síri csendet,
de kell tartanunk a járvány szabta rendet.

Időnként lefele görbül a hangtalan ajkam,
az egyedüllét fájdalma eluralkodik rajtam.
Férjem merengő, ha mutatják telefonon,
szívszorító könnycsepp pereg le arcomon.
Egyformán néma a hétköznapi és az ünnep,
hónapok, évek a szürkeséggel tovatűnnek.
Remény is elhagy már lassan e sivárságban,
próbálok vigaszért könyörögni imádságban.

Paks, 2020. április 11.

Ketten párban és magányban

Immáron három éve fáraszt a magány,
fájó csönd honol mélyen körülöttem,
nincs halk ébresztés, nincs jó éjszakát,
a kelő Nap sugara irányítja létezőm.

Becsúszó fénynyaláb jelzi a virradatot,
indítja az év egy új napjának kezdetét,
napoknak már régen szabott a rendje,
így rendelkezett az ismeretlen, a sors.

Reggelente egyformán sietős az utam,
mely étellel küszködő páromhoz vezet,
az idősothton már ismeri lépteim zaját,
nem kérdezik hová tart az igyekezetem.

Férjemet egy lesújtó pillanat elrabolta,
száját régen nem hagyja el hang se szó,
szeme válaszol néha, vagy fejét billenti
mikor tudata megérti mit hallott a fül.

Nem tudni mi az mit felfog önmagáról,
tudja-e, léte már rég a nemlét határa,
mennyi fájdalom, amit át kellett élnie,
s mennyi szenvedés mi várhat rá még.

Igyekszem vele párban cipelni a sorsot,
belátom, neki százszor nehezebb a súly,
fáj, hogy kínjain nem tudok könnyíteni,
így rám nyomul a tehetetlenség hegye.

Imádkozom érte, szenvedés ne gyötörje,
bár megtörténik mi számára kiszabott,
kérem Istent, ne fájjon már neki az élet,
juthasson még neki valami elfogadható.

El kell viselnünk így létezésünk napjait,
megyek, sietek hozzá, amíg még lehet,
érezze: vele vagyok, sajnálom, szeretem,
ennyi csak, mit érette még megtehetek.

Paks, 2019. február 9.

Fényüzenet

Örömet cseppentett egy napsugár
szobámba. A csillanás besurrant
az ablakon, végigfutott a szőnyegen,
a bútoron, felkúszott a falra, megállt
egy pillanatra a csendélet keretén,
majd lassan tovább araszolt a képen,
fókuszát középen a búsan kókadozó
bíborvörös virágra irányította, melyből
élesen kirajzolódott egy csodás szív
örömuzenetként, hogy egy pillanatnyi
ünnepérezést varázsoljon énemnek
az esemény nélküli jelenbe.

Paks, 2022. április 23.

Meg kéne próbálni

Mint gépmadár a fénylő szárnyakkal,
úgy inal előlünk az életfolyam tova,
pörög a világ velünk ki tudja merre,
s hova.

Meg kéne állni néha egy pillanatra,
torpantani a szédítő tovarohanást,
bepillantani egy csendes rózsaligetbe,
lecövekelve, nem sebesen elsietve,
látni szemernyit a világ szépségéből,
kibújni egy kicsit a fájdalomunk bőréből.
Meg kéne pihenni valahol a semmin ülve,
gondolatban előre szállni a láthatatlan úton,
megsejteni hova érhetnénk a messzeségben,
ha csónakunk röpké létünkön végigsuhan.
Meg kéne próbálni leküzdeni önmagunk,
visszafogni a sercegve lépkedő mutatót,
ésszel kanyarogni a kiszabott ösvényen,
felfedni sok csodát, mit szürkesség fed,
megérezni a fölfrissült természetvilágot,
magunkhoz ölelni ezernyi szép virágot,
nyugalmat találni a szívünkben belül,
ahol a szomorúság ágán még bánat ül,
átlényegülve leülni valahol a végeken,
elmerengni mélán, boldogító perceken,
átölelve, szeretve éberem elaludni,
aludni, aludni így, ameddig csak lehet,
meg kéne próbálni, talán még lehet.

Paks, 2009. június 28.

Nyugdíjas évek

Azt hittem régebben, ha nyugdíjas leszek,
majd mindent a saját kedvem szerint teszek.
Megértem a kort, de az igazság más lett,
az otthonom valósággal a rabjává tett.
Csinálom folyton, amit éppen tenni kell,
pedig kedvem szerint sétálni mennék el.
Minden nap temérdek a tennivaló,
egy nagy családi ház a munkaadó.
Nem lehet megérni a munka végét,
újra kell kezdeni, mire végére érnek.
Régen másként ment a munka az sejlík,
ennek titka a múltó éveken túl abban rejlik,
hogy az erőmből már kevesebbre telik.
A feladat hosszabb időt vesz igénybe,
a munka vontatottabban megy végbe.
Időnként közbe szól egy derékfájás,
mindig fárasztóbb a létrára mászás,
a kerti kapa nehezebbnek érződik,
a nap mindig fáradtsággal végződik.
Azt hiszem: korunk haladtával értékelni kell már,
amit lassacskán meg tudunk tenni,
örülnünk kell, míg ketten tudunk lenni,
még nem szorulunk más támogatására,
és aggodással figyelni tudunk egymásra.
Jó lenne még néhány évet így eltölteni,
naponta erőgyűjtésként egy kicsit pihenni,
talán lesz erőnk a még ránk váró munkára,
ha rászorítjuk magunkat a lassúbb „vágóra”.

2007. május 11.

Hangok a nyitásra

Hallgatom a lét csendjét egyedül,
csak a szívem dobogása ad hangot legbelül.
Kint a kavargó szél susogása is lassan elül,
a sors húrja fontosat súgva halkán hegedül.

Az életet csobogó patakként, élő zenével kell folytatni,
fájdalmas búsán a saját börtönünkben maradni.

Dallamok kulcsot adnak a hallásra, és ajtót
nyitnak az létnek továbbhaladásra.

Paks, 2021. december 17.

Századik vers

Jöjj ihlet, nyisd ki fáradt elmém,
vágyamat most betűkbe vetném,
gondolat szépítse a múltat s jelent,
ne tévóvazzon, súgja a valódit, mit teremt,
e századik rímes legyen őszinte és derűs,
az eszme ne forrjon, és ne legyen hűs,
rója papírra a várhatót, a jót,
minden elérhető, formázható,
nyújtson örömet az olvasónak,
érezze ízét minden vetített szónak,
jöjjenek a röpke szárnyalások,
mutassa, hogy szólalni kívánok,
ha szép, mi íródik megnyugszom,

lesz egy pillantásnyi nyugtom,
fájó a borús hangzású írásom,
ha a vidámság tollát nem találom,
a sorok sötétre szabódnak,
nem látszik fénye az alagútnak,
keresem folyton a világosságot,
meglelni szeretném az álomvilágot,
hol a lét pompás virágként alakul,
sors a szenvedőt nem ejti rabul,
minden csodás és szép lesz,
próbálom hinni, hogy így lesz,
vágyom; mi sötét tükörré váljék,
ne vetüljön semmire se árnyék,
igyekszem hittel bízni a jövőben,
tán törik egy szikla a kemény kőben
mi kibillent a megrögzött semmiből,
nem leszek öreg tölgy, mi kidől,
egyenes dúcként fogok felállni,
egy vidámabb életútra találni,
nem egyedül magamért sóvárgom,
jönne velem a hozzám kötött párom,
az élet csak kettesben lehet szép,
együtt szállhat velünk messzire a gép,
vigyáz majd ránk, ki van felettünk,
ha minden bajunkat földbe temettünk,
követjük a távolban villogó életlángot,
hogy élhessük végre a megálmodott álmot.

Paks, 2010. február 26.

Családi találkozó

Temetéskor találkozott a népes család,
mikor meghalt a minap egy régi barát.
Szomorú, de mégis öröm a családnak,
ha néha az időben egymásra találnak.
Oly gyorsan peregnek a napok, az évek,
születnek, élnek és meghalnak a népek,
agyunkban keringnek a tovaftató képek,
múló éveink vajon milyen véget is érnek.

A szülők már régen örök álmodat alszanak,
nem tudják a világ dolgai hol is tartanak.
Mennyi minden megváltozott a világon,
ha ezt láthatnák, azt hinnék csak álmom.
Rohan, a nagyvilág, ki tudja hova, merre,
lehet, hogy a végzet útjait vezeti a helyre.
Meddig élünk, hol lesz utunknak vége,
ki lesz a Megmentőnek kiválasztott népe.

Tartsunk mi össze, amíg csak tehetjük,
ki tudja, melyikünket mikor temetjük,
kinek hogy s miként alakul majd sorsa,
jut-e sok öröm vagy csak épp a morzsa.
Szeressük egymást, ahogyan csak lehet,
a család szívéből ezernyi szépet tehet.
Emelkedjünk felül holmi apróságokon,
lépjünk át az akadályt gördítő dolgokon.

Paks, 2008. március 25.

Ötven egybekötött esztendő

Fél évszázad tisztos, igazán ünneplésre méltó, jóban, rosszban, hűségben mindig összetartó, ezernyi öröm, s aggódás kéken hullámozó tengere, bátran átélt történések erős szövetté szőtt színtere.

Ötven év papíron szorosán gyűrűkkel összekötve, szép emlékek a múltból áradó folyamként vetítve, pergő életfilmek szívben eredő őszinte áramlással, s hitből jövő öröklét utáni vágy, boldogító varázssal.

Küszködések, tele zsákkal átélt családi örömök, hosszú esztendőket sziklaként rögzített életkörök, csodás évek felejthetetlen, s utánozhatatlan sora, e boldog frigy örökre köttetett, nem érhet véget soha.

2010. május 18.

Észrevétlen karácsony

Bár pislákol még pár gyertya a szobában, mégis, észrevétlenül tűnt tova az ünnep, nem hozott semmi különlegeset, szépet, boldogítót, csendben elsuhantak az órák a napoknak hirtelen, és némán vége lett.

Nem volt ünneplés, nem voltak rokonok, a magány legyűrte a jelesített napokat, s most folytatódik minden, mintha nem is történt volna semmi, semmi, ami igazán szeretetteljes, ami a karácsonyt megilleti.

Vírus uralkodik ma, neki hódol az ember,
meghittséggel ünnepelni senki nem mer.
Üresek, utcák, terek, konganak templom
termek, ima, ének csak lakásban szólhat,
elrendeltek gyülekezési, kijárási tilalmat.

Oltószert hirdetnek keletről, és nyugatról,
az oltalmaz majd a dühöngő vírushadtól?
Latolgat az emberiség merjen, ne merjen
vállalkozni a felajánlott szűrésre, ki tudja
biztosan jót tesz vagy bajt hoz önmagára.

Forrong a világ, halk, csendes háború dúl,
nem sejthető hogyan alakul a végső csata,
az emberiség győz vagy a covid vírus hada.
Ha a nép majd igazán bízik, és meg is bízik
a szerben, jöhet pillanat, hogy a győzelem
hitében nem latolgat, hanem bátran oltat

Addig a vírusháború idegek harca lesz még,
ki tudja, a covid kaszálását meddig engedi
még a magas ég. Kiknek sikerül majd kitérni
a kaszás suhintásai elöl, elkezdhetik az újjá
élesztést a mélyen lapuló csendből, s talán
lesz majd elég erő, s idő visszahozni valamit
az észrevétlenné sikeredett idei ünnepekből.

Paks, 2020. december 30.

Minden változik

Elopta a klímaváltozás a zord telet,
kipillantva azt hihetjük itt a kikelet.
Még februárt írunk, és az idő tavasz,
a természet manapság igen ravasz.

Eltűnnek a régi jól szabott évszakok,
tél idején nem csikorgósak a napok.
Tavasszal a Nap kisüti a forró zenitet,
langyos nyárt követve hús ősz integet.

Az időjárással együtt minden változik,
nem tudni már ki, mi hova is tartozik.
A tudomány és a világ új színeket ölt,
volt ismeretekből az élet sokat törölt.

Nézünk meredten, mi is van köröttünk,
nem erre a rohanó világra születtünk.
Gyorsítani kéne az új dolgok felvételét,
de tanulásfeket a kor már behúzta rég.

Próbálunk haladni a változók mögött,
de létezésünk ideje már rövidre kötött.
Sok fiatal elme építheti bátran a jövőt,
megélésére a Föld nekik szánja az időt.

Paks, 2021. február 3.

Kavargó világ

Kavargó világunk légkörében
élni szeretnénk csendben hallgatag,
de bensőnkől hang süvít fel,
mely zűrzavart kódol untalan.

Bűzlik mi köröttünk hallhatón csobog,
piszkos levekben fürdőzünk kénytelen,
bár a szennyeshöz semmi a közünk,
létünk tiltakozik, de belőle részesül.

Átláthatatlan a világ szmogos levegője,
nincs oly erős fény, mely áttörné a sűrűjét,
a tisztító fuvallat is magasan elszáll,
csak a süvítés hallható, mi elül tétlenül.

Vár az emberiség egy megváltó csodára,
mi a Földön tisztulást idéz elő,
eltünteti e szennyest, sötét kór okozóját,
s a világ élhetővé fényesül.

Paks, 2008. február 18.

Kajári Bettina

„A fehér ruhásnak is fekete az árnyéka,
Hallgasd, miként cseng szavainak játéka,
Nem mindenki jó, kinek jó a szándéka,
S nem rossz az összes, kire az van ráírva.”

Egy-egy írás sokkal többet mutat az alkotójáról, mint amennyit ő valójában a világ elé szeretne tárni. Lehetőséget kapunk olvasni a lelkében, amely érdekes és izgalmas dolgokra egyaránt képes. Felfedezhetjük a saját helyzetünket, állapotunkat, fájdalomunkat mások versében, amely segít túllendülni a mélypontokon, hiszen általa egy segítő kezet kapunk, melyből tudjuk, hogy nem vagyunk egyedül. Számomra pontosan ez adja a lényegét, szeretetét az írásnak.

Bízom abban, hogy az én gondolataim ugyanúgy segítenek másoknak, mint mások írásai nekem.

Antonímia féle

A felkelő Nap vörösre festi az eget,
Mindenség a vászon, sugara az ecset,
Az élet húrján földi dalokat penget,
Nyugalomra intve minden kóbor lelket.

Felcsendül a reggeli harang,

Elszáll az este még oly erős harag,
Kisgyermek boldogan ébred s kacag,
A faágon fészkelő fecske is dalra fakad.

A kertben a rózsák már éledeznek,
Templomban a hívek együtt énekelnek,

Nincs helye a világban félelemnek,

Pedig hányan vannak, kik esdekelve térdepelnek...

A kiontott vér, mi vörösre festi az eget,
Kopár táj a vászon, a sors maga az ecset,
Az élet húrja okoz milliónyi vérző sebet,

Örökre lehunyva sok száz könnyező szemet...

Halkan szól a reggeli harang,

Többé nem száll el az esti harag,

Kisgyermek már nem ébred, nem kacag,
A fecske éneke is szűk torkán akad.

A kertben a rózsák elszáradtak,
Templomban a hívek mind elfáradtak,

A papok a karzaton elsápadtak
Csak bízni tudnak, hogy kik elmentek...

...egyszer feltámadnak...

Hányan vannak, kik esdekelve térdepelnek,
Pedig nem lenne helye a világban félelemnek...

Egy költő halála...

Falakon ragadt fájdalom,
Kulcslyukba szorult rágalom,
Szemedben megvető szájalom,
Kopott kabátod rád adom...

Vásznon elfolyó válaszok,
Fogasra akasztott álarcok,
Évek óta kitaposott járatom,
Nincs többé kinek játszanom...

Színpadon felejtett kellékek,
Lelkemben űrt hagyó emlékek,
Meg nem fejtett rejtvények,
Érzem, lassan elvérzek...

Belső zsebbe gyűrt kendő,
Lassan elnémuló kapucsengő,
Esőben felejtett törött ernyő,
Arcokra rajzolt szomorú szeplő...

Végleg megpihent a szavakat festő...

Hajnali gondolatok

Vágni lehet a füstöt a hajnali levegőben,
A holtak már megpihentek a sötét temetőben,
Vajon ők még hisznek a világot teremtőben?

Holdfény vet árnyékot az öreg fának,
Ágai nem parancsolhatnak... lángokban állnak...
Imádkoznék érte, de úgysem hallanának!

Hontalan reszket az útszéli padon,
Nincs neki semmi mása csak az az üres flakon...
Megírnám keserű sorsát,
de elveszett minden tollam s lapom!

Árva gyermek nézi a remény kéklő egét,
Már nem tudja megfogni apja remegő kezét...
Elkísérném sírjához, hogy elköszönjön tőle,
De hol kopjafája áll, már nem az ő földje!

Harangszó cseng a ködös reggelben,
S a hajnali füst miatt zűrzavar van a fejemben...
Odamennék a fekete ruhás nőhöz,
De érzem, már nem köt semmi a földhöz...

Megszűnőben az eddigi mindenség,
S érzem, testem átjárja a végső ijedtség...
Maradnék még, de már nem lehet,
S ez ellen egyetlen élő sem tehet!

Megírnám a világ keserű sorsát,
De nem lesz többé se tollam, se lapom...
Minden reggel megtelik az üres flakon,
Hogy ne emlékezzen rá senki, ki feküdt
az útszéli padon...

Vajon van még, ki hisz a teremtőben?
Hiszen mindnyájan megpihentünk a temetőben...

Vágni lehet a füstöt a hajnali levegőben...

Írnék...

Írnék a jóról, írnék a rosszról,
a jövőről, a múltból,
az álmokról és a sorsról...

Írnék a háborúról, a békéről,
a magasságról, a mélységről,
az emlékekről és az érzésekről...

Írnék a sötétről, a fényről,
a szenvedélyről, a szenvedésről,
a fehérről, a feketéről,
a végéről és az elejéről...

Írnék a reggelről, az estéről,
a csendről, a zenéről,
a hazugságról, az ígéetről,
a poklóról és az ítéletről...

Írnék a szerelemről, a félelemről,
a kísértésről, az édenkertről,
a végesről és a végtelenről...

Írnék a felhőkről, a kék égről,
a Holdról, a csillagokról,
a holnapokról, a tegnapokról,
az éledőről és a hervadóról...

Írnék a szavakról, a mondatokról,
a rímekekről, a versszakokról,
a szegényekről és a gazdagokról...

Írnék a világról, de elfogytak a szavak,
Egyre magasabbak a ledöntendő falak...

Írnék még, de már nincs miről,
Írnék még, de már nincs kiről...

Elalszik a viasz alatt szunnyadó gyertya,
Írnék még, de már rég nem fog a penna...

Tébolyult

Késed nyoma hegesedik bőrömön,
Talán elmúlik vagy megmarad örökké,
S szívem bár soha nem volt börtönöd,
Nem tudom mikor váltál mennyei ördöggé...

Vörös volt a vér, mi akkor folyt,
Nevettél csak, mint egy a bolondok között,
Nem tudtad mekkora lesz a folt,
De azt érezted, te vagy mindenek fölött...

Nem fáj a pofon, csak azt akartam múltjon,
Parancsot adtál, hogy az a másik fülemben mit súgjon,
Szorítottál tébolyultan csuklómon,
Én meg kiabáltam egyre hangosabban
Mindez némafilm volt egy füledt alkonyatban...

Azt hittem, pedig rég nem volt vége,
Az örült tekintet is egyre örültebb volt,
Imádkoztam, hogy ne legyen szükség a késre,
Hisz te talán nem vagy az, ki életet olt...

Pedig csak egy jól eltalált ponton kellett volna,
Akkor is ott lennél ahol, de tovább...
Én sem lennék senkinek bolondja,
Mindkettőnknek egy lesz, ki megbocsát...

Döntés

Én döntök, ujjam már a ravaszon.
Piros árnyékom örökké ottmarad a falakon.

Gondolataim egyre csak kattognak
az elhangzott szavakon.
Csak egy mozdulat, s mindennek vége
e fülledt hajnalon.

Vajon eljátssza az élet a kedvenc dallamom?
Vagy csak a halál szele kopogtat az ablakon?

Fintora életnek a halál, ami csak lóg
egy elnyűtt madzagon...
Bármikor vége lehet, ha én úgy akarom,
S ebben az élet az, mi benne van vastagon...

Lelkem akár egy üres csónak,
Mi soha nem ringott nyugodt patakon...
Magam nézek vissza a kertre nyíló üvegablakon,
S egy mondat hangzik el véresre harapott ajkamon...

Te döntesz, ujjad már a ravaszon...

Régi képek

Mint egy leégett csikk, mit elnyomtak a hamuban,
Úgy nézem a régi képeket abban a kopott albumban...

Mikor még nem féltem álmodni,
s a szerelemben teljes szívvel lángolni...

Amikor minden percben tudtam, mit akarok,
S még azt is elhittem, hogy léteznek angyalok...
Hittem, hogy van még esély, ha egyszer vége,
Hogy tényleg szállhat még a lélekre béke...

Hittem, hogy azok ott fent tényleg csillagok,
S én is egy leszek közülük, ha egyszer mindent itt hagyok,
Elhittem a meséknek összes szavát,
S vártam minden télnek első havát...

Amikor még nem tudtam, hogy milyen a világ,
Csak reméltem, hogy valaki meghallja az esti imát,
Amikor elhittem mindent, amit mondtál,
Még a lágyszellőtől is féltve óvtál...

Akkor készültek a mára megkopott képek,
Akkor még hangosabbak voltak a halk léptek...
Akkor fogtad kezem, s tudom... szerettél,
S csak hiszem, hogy még te sem feledtél...

Hiszem, hogy lesznek még
képek abban az albumban...
S nem égnek el az emlékek
az elnyomott csikk mellett a hamuban...

Fehéren-feketében

Ott voltam a saját temetésemen,
Láttam, ahogyan faágyon leengednek,
Halk zene szólt, valahonnan ismertem,
Mind körém gyűltek, kik valaha szerettek.

Ismeretlen ismerősök álltak fehéren, feketében.
Olyanok is, kiknek soha nem leszek boldog kép
az emlékében...

Rólam beszéltek, mégsem élveztem,
Azt mondták, biztos jó voltam, míg léteztem...

Most mégis én vagyok, kinek menni kell,
Úgy érzem mégsem volt elég, amit tettem,
Vagy a rossz döntésektől éveket vesztettem?

Nem értem...

Mégsem haragszom, nem félek,
És nem vagyok szomorú,
Csak látni fáj, ki értem sír...
Hisz nem vagyok már több,
Mint egy kereszt s a sír...

Láttam,

hisz

ott voltam

a saját temetésemen....

Amikor kialszik a fény

Táncoltam a halállal, keringő volt,
Árnyékunkat körberajzolta a félhold,
A csillagok mind köré-gyűltek s nézték,
Ne legyen még sötét, arra kérték...

Falevelek susogása adta a dallamot,
A közelgő vihar bezárt ajtót, ablakot,
Rémült lett a csend, mi halkán mellénk ült,
Fájdalmában egyre nagyobb félelmet szült...

Hagytam, hogy vezessen lágyan,
Mint egy álom abban az ágyban,
Ahonnan már senki fel nem kel,
Ahol mindenki azt mondja, még nem mehetsz el...

De onnan már nincs vissza,
S nem te vagy ki az egésznek a levét megissza,
Akkor sem, ha a halállal táncolsz,
S tested minden izmában lángolsz...

Körbeért a toll az árnyékon,
Célba ért a bábu a játékon,
Te csak egyszerűen elmész,
De veled együtt mindenki más is elvész...

Mi a válasz?

Ha kérdezek valamit, válaszolsz?
De ne úgy, mint aki első lélegzetvételem előtt áztatott!
Mitől romlott meg a lelkem, s lettem gonosz,
Mint a gyilkos, ki áldozata fölött nevetve zokog?

Vajon megéri jónak lenni?
Hajnalban fáradtan kelni,
hogyan szebb legyen a világ?
Hogy elmondjak egy reggeli imát?
Hogy megmentsem a hervadó virág utolsó szirmát?

Vajon megéri mindenkire mosolyogni?
Mások jókedvéről önzetlenül gondoskodni?
Azért, hogy nekik jó legyen éjt nappallá téve dolgozni?
A pokol hívó szavára álmomban sem gondolni?

A templomban elsőként gyónni?
Az éjszakában az utakat róni?
Keresni az értéket kidobva az út szélén...?
Vagy csak megadni az utolsó kenetet annak, ki túlélne?

Aki túlélne, hogy ilyen romlott az egész,
Benőtt már mindent, mint nyirkos diót a penész...
Körbefonta a testet, mint horgonyt a lánc,
De nem lesz több, csak valaki arcán egy újabb ránc...

A mosoly szélén egy apró gödör,
A poros lélek alatt egy lapát, s mellette a vödör...
Vajon megéri jónak lenni?
S ezeket a kérdéseket fájó szívemben mélyre temetni?

Akkor amikor

Mikor ajtódon kopogtat a fájdalom,
S tükrödből néz vissza rád a száanalom,
Már nincs értelme többnek látszanod,
Mert csak egy koszos lepedő vagy a saját ágyadon...

Mikor fentről sem jön segítség,
S a büszkeség győz, nem a szelídség,
Már nincs benned több véres veríték,
Mert csak egy foltos rongy vagy, s nem az ünnepi teríték...

Mikor ostyát sem kapsz a templomban,
S az a régi láng még csak-csak fellobban,
Már nincs senki kinek szíve érted dobban,
Mert csak egy üres patron vagy a tollban...

Mikor sötétben ülsz egy padon,
S árnyékod sincs a fehér falon,
Már nincs számodra egyetlen lapom,
Mert csak egy sikoly vagy, mikor már nincs hangom...

Mikor felkapcsolnád a lámpát,
S nem írnád tovább ezt az élet-drámát,
Már nem tudod lemosni magadról az élet-átkát,
Mert csak egy lék vagy, mi tengerfenékre küldi a bárkát...

Mikor kapaszkodnál, de késő,
Felállt, s kiment az összes néző,
Már egyedül vagy a színpadon,
Mert csak egy földkupac vagy, s nem sírhalom...

Komáromi János

volt néhány

volt néhány szavam
és hitem is kemény
nem maradt más
csak néhány költemény

álommá lett

álommá lett az Élet
álommá fagyott a Szó
még valahol itt jár a Lélek
de már tovasodor az emlék-folyó

nem éltünk hiába mégsem
az évek bár gyorsan illantak el
csak annyit kérek tőled
ha elmentél is: ne felejts el!

csiszolt fényeket

csiszolt fényeket
ont ma az ég
ami itt maradt
minden elég

villanó emlékek
szikra-pora
egykori szép
már oly ostoba

lángra kap lobogva
az elszáradt emlék
elhamvad ami
oly szép volt nemrég

ma az a fontos
hogy holnap is legyen
túl kétségen, veszélyen
túl minden

aranyló árnyék

csózkod, mint aranyló árnyék
úgy siklott végig testemen
fekete éj közelített sikoltva
a lebukó Nap merengett estemen

arany-fény fakadt ajkad nyomán
nem ért hozzám a sötét
ragyogást gerjesztettél bennem
elhoztad a jövő üzenetét

a távolban tombolt a világ
de ölelésed nyugalmat adott
megkísértett a Sötétség Ura
de Téged látva magamra hagyott

ki mondja meg

ki mondja meg – hogy szól a képlet?
ki tudja – mi az eredmény?
bizony mindent elárulnék
hogya tehetném
de az élet megfejthetetlen képlet
és sosem tudni mi jön ki
amikor a számat nyitom ki
és az sem felmérhető előre
hogya mi jön be ha az ajtót nyitom
és mi marad ha majd becsukom...

csend-szakítás

csend-szakítás
néma sikoly
elalszol és
átváltozol

hogy mivé?
az nem lényeges
az álom a fontos
a tényleges

hova száll
és honnan jön
ami eltűnik
ami elköszön

sötétség és fények
halál és élet
ébrenlét és álom
néha magam sem találok

csodák már nincsenek

csodák már nincsenek
átváltoztak a hercegnők és a hercegek
kavarog a sötétség
mindenek felett

üresen gurulnak a szavak
a szörnyek celláiról lehullott a lakat
szelídek már nincsenek
csak vadak

csukd be

csukd be a szádat
ne bámulj bután
Igen! Ez az Élet!
mit számít mi jön ezután
most itt kell lenni! ez a lényeg!
mit problémázol
most tényleg az a gondod
hogy mi az igazság
ugyan már barátom
csak hallgass rám
fogd be a szádat
és mondd az imákat
ahhoz aki adni tud valamit
különben az élet megtanít
hogy nincs az rendben
ha az ember folyton
csak az igazat keresi
meg ha felismeri ki az aki
pofátlanul belenyúl a közös pénzbe
jobb ha nem is veszed észre
hiszen akkor a lehulló morzsákból
neked is jut valami
ha nem is a pénzből
legalább ígéretből

csupán a Csend

csupán a Csend az
amit hallgatni érdemes
valahol akkor meghallani
mindig a lényeket

feketéből fehérét álmodni
néha még sikerül
nekünk rohan egy rémlátomás
de aztán gyorsan kiderül

hogya a Valóság látogat csupán
mert olyankor fellebben a fátyol
és az agy csak próbálkozik sután
hogya elzárja a lelket az Igazságtól

csupán a Csend az
ami segíthet
ami hazugságok ejtette
sebeket enyhíthet

de ma már nincs Csend sehol
....
vajon Te is a Ricsajhoz tartozol?

én azt hittem

én azt hittem
már csak filmen
képen, könyvben
és valahol mélyen
a közös emlékezetben...

aztán ott délen
lázított a hazugság
az elfojtott gyűlöleteket
kiengedte a hatalom
és elszabadult a borzalom
dőltek a falak
folyt a vér
tombolt az örület
és mind, mind semmiért

lelőtték férfit, nőt, gyereket
valósággá vált a rettenet
táborok ahol öltek
meggyalázták a nőket
... és mindez nem a középkorban
... és itt a szomszédban
... és végül aztán elcsitult
... és már csak sötét múlt
de nyomaszt az emlék
és mindent felednék...

de aztán újra és megint
ismét megjelenik
az örület nem tűnt el
csak szunnyadt néhány évet
és megint pusztul
ház, otthon, élet

és megint a hazugság
és a hatalom
és hiába nem akarom
és Te sem
nem számít semmi
és senki sem

vagy talán mégis
egyszer biztosan vége lesz ennek is
vagy Mindennek...

úgy szeretném

úgy szeretném
ha lennének szárnyaim
...nagyok
csendben, feketén suhannék
mint Mennyben
...az angyalok

este volt

este volt és egy ott hagyott
tányér fénylett az asztalon
a víz már csordult
és zubogott a némaságba
amikor az est
átúszott az éjszakába
párnákban a toll
vagy valami műanyag
hordozta szuszogva
még dolgozó agyad
az ablakon túl
fent a fellegek mögött
egy angyal csendesen
felnyögött
csak rossz álom volt
a nappal
elment valaki busszal
vagy vonattal
és az egyedül maradt percek
elnyúltak az asztalon a tányér mellett
éppen olyan lesz a hajnal megint
mint amilyen tegnap is volt
és a múlton csak egy szürke folt
leszel és a tegnappal ölelkezel

ezernyi

ezernyi sugár fénypalástja
hullik a lassan kúszó vén Dunára
alkonyi órán csillogó tükör
a vízen aranyló Nap tündököl

és ott a távol lángoló tűzében
feltámad az éj baljós sötéten
lopva oroza el színek garmadát
láthatatlan árnyként hamvadnak a fák

a láthatár már a lábunkig elért
most mondunk imát a holnapért
lassan enyészik el napunk minden nyoma
elillan nyomtalan, ki tudja hova

még néhány csendes pillanat
a végső pusztulás előtt
azután az éjszakai sötétség
minden régít visszavonhatatlanul elönt

jelen – múlt – jövő

jelen

előttem csendbe csomagolt évek rohannak
néha mélabús dalt dúdoló magamnak
ringató hangok erdejében járok
de estére mindig hazatalálok

múlt

mögöttem vicsorgó szörnyek osonnak
nem állhatok meg, mert elfognak
félelmek fojtogató csendjében járok
nyugalmat vajon hol találok?

jövő

önfeledt perceim velem sétálnak
milyen régen velem vagy és mégis kívánlak
újra felfedezem önmagam belső titkait
minden új ölelésed szeretni tanít

szavaid

szavaidban, mint varázstükörben
meglátom soha nem látott arcomat...
és ez a varázstükör a valóságnál
mindig szebb képet mutat.

ne legyél

ne legyél a Csend szolgája
lelked a Mennyben az ördög várja
vigyorog, mint aki örömmel
nevetve tegnap köszönt el
tőled a sarkon a szobornál
ott ahol ácsorogtál
és vártad, hogy megjöjjön a társad
az akit már olyan régen megígérték
és aki egy életen át kísértett
most meg itt vagy átverve
kinek van így a mához kedve
és ki dönti be a hatalmas kapukat
amelyek mögött a Hatalmasok
rejtik magukat
felnyúlik a Végtelenbe
és összezuhan újra
csend lesz és világos
a sötétbe fordulva
és összeborulnak
az angyali szárnyak
és Te meg üvöltöd: Régóta várlak!

azután bezárulnak az ajtók
és én egy nagyot sóhajtok...

sínek között

sínek között szürke virágok nőnek
feküdj a hátadra és ints a felhőknek
szélben hajladozó vadvirág-szálak
ha nincs ünnep, akkor is kívánlak
csak néhány lépés – feléd indultam
csak néhány kérdés – semmiből nem tanultam
csak egyetlen ölelés – elválaszt a múlttól
csak egyetlen szó kell – átölellek újból
faluvégeken minden életben balra fordulok
göröngyös sorsokon nincsenek jobbra fordulóok
mosoly-rácsok mögé rejtett gúnyos grimasz
tőlem vesz mindent el és én vagyok pimasz
fák lombja közt üres már a fészek
az Egészből hiányoznak a legfontosabb részek
nem tudom,
hogyan kellene mindezt másképpen csinálni
gyakran nem is kell keresni, elég csak találni
mondd el mit tehetnénk
hogya újra álmodni lehessen
mesélj a múlttól
hogya ne csak jövő, de jelen is lehessen
szárnyaink ha voltak is, perzselve hullottak alá
többé nem válhatunk ördögből angyallá
robbanjon bele a csendbe születő szívdobbanásunk
ez lesz majd az új élet, amire mindig is vártunk
amikor ismét önmagunkra ismerünk
akkor belőlünk lesz újjászületett istenünk

sívó homok

sívó homok
érti a szavam
fekete álmokban
keresem magam

értelmes szavakat rakok
értelmetlen sorba
gyűlnek a szóvirágok
rendezetlen csokorba

nincs többé csend
és nincs valóság
nincs többé félelem
és nincs adósság

útjukat veszítik
görbülnek a fények
ki mondja meg ezután
mik is a tények

csak elhallgatott szavak
csak kialudt fények
csak kihűlt tüzek
csak lényegtelen lényeg

messzire jutottunk
már csak pár lépés kéne
nincs hová futnunk
csak előre a Fényre

sápadt reggeleken

sápadt reggeleken
hiába ébred a nappal
ködbevesző fényeket
szív magába a paplan

nehéz a lélegzet
a mozdulat is kába
beleveszik a valóság
a köd-marta éjszakába

Erről jut eszembe...

2022. 03. 31.

Én tudtam... tudtam... de nem sejtettem..., jut eszembe egy kedvenc filmem. A film vidám, szórakoztató, de most egyáltalán nincs kedvem nevetni, még csak mosolyogni sem...

Tudtam én, hogy az embert be lehet csapni, félre lehet vezetni...

Tudtam én, hogy az ember sok esetben a könnyebb megoldást választja, főként, ha a gondolkodást ezáltal elkerülheti...

Tudtam, hogy az ember semmi mástól nem fél jobban, mint a félelemtől, leginkább az irracionális félelemtől...

Tudtam, hogy az ember természetéből adódóan fogékony az összeesküvés elméletekre...

Tudtam, hogy az emberben van gonoszság, van kistílúság, van irigység, van káröröm és még annyi minden...

...de nem is sejtettem, hogy mindez pontosan mit jelent...

– hogy képesek vagyunk azokat hibáztatni, akiknek éppen összeomlik az otthona, akiknek éppen elhamvad az egész eddigi élete, akiknek menekülniük kell, akik éppen meghalnak miközben a hazájukat próbálják megvédeni, akik soha nem fogtak fegyvert mégis megölik őket, akiket megerőszakolnak, akik árván maradnak vagy a gyermekük sérül meg, hal meg...

– hogy képesek vagyunk segítséget találni annak, aki egy másik országba ront be és feldúlja, lerombolja az értékeit, megöli a lakosait...

– hogy képesek vagyunk elfogadni, hogy még csak valódi szavakkal sem ítélik el vezetőink az idegen országba betörőt...

– hogy elfogadjuk mindazt amit elénk tesznek, bármi legyen is az, mert nem akarunk szembe nézni a valósággal és lusták vagyunk utána járni a dolgoknak...

– hogy a legképtelenebb hazugságok miatt is, amit róluk terjesztenek, képesek vagyunk gyűlölni embertársainkat...

– hogy elfogadjuk: miközben oly sokan tengődnek a megélhetés peremén, mindeközben hatalomközeli érdemtelenek dőzsölnek és akár naponta szórnak el annyi pénzt, ami másoknak egy hónapban sem jut (egyeseeknek egy évben sem)...

– hogy úgy teszünk, mintha a rengeteg elszórt, eltékozolt, „jó embereknek” juttatott pénzt nem tőlünk vették volna el...

... és sorolhatnám szinte vég nélkül...

Ami mégis legjobban megvisel az az, hogy tudok olvasni, van szemem és fülem... és amiket látok, hallok, olvasok az elborzasztó... az embertelen megnyilvánulások, újságcikkek, kommentek, televízió és rádió riportok, vélemények...

Nem az riaszt el, hogy vannak akik mást gondolnak, mint én, hanem az egész légköre, hangulata, indulata, gyűlölete, embertelensége...

Még hosszan folytatnám... de mégsem...

Erről jut eszembe...

2022. 04. 04.

Választás... A véleményem nem változott. Számítottam rá, hogy vereség lesz... bár erre az arányra azért nem... Dühös vagyok? – Nem! Szomorú vagyok? – Igen! Nagyon szomorú... Nagyon sok minden miatt... Hiába beszéltem, írtam? Lehet, de van, hogy az embernek akkor is el kell mondania, vállalnia kell azt amit jónak, igaznak gondol, ha nagyon egyedül marad, nagyon a kevesekhez tartozik...

Sok oka lehet, sok oka van az eredménynek.

A hazugságok gyakran megnyugtatóbbak, mint a valóság... kényelmesebbek, mint a gondolkodás... Kevesebb energiát igényel elhinni amit mindenholnán öntetek ránk, mint mindennek utána nézni és keresni, kutatni az igazságot... és persze lehet olyan is, hogy valakit az érzelmi elkötelezettsége tart vissza attól, hogy változtasson a véleményén... stb.

...és az nem lehet, hogy minden így jó, ahogy van? ....hogy tényleg ez a jó út, a jó irány, a jó élet, hogy tényleg így lesz a legjobb?

Szerintem nem. Csak azért, mert sokan (tényleg sokan) ezt választották, még nem lesz jó és igaz. ...és nem, nem azért, mert tévedhetetlen lennék. Egyáltalán nem. Tanárként, ha egy dolgozatban azt kérdezem, mennyi $2 \cdot 2$ és a diákok elsöprő többsége azt válaszolja, hogy 5, akkor nem azt a következtetést kell levonnom, hogy rosszul tudtam az eredményt és majd ezután én is ehhez igazodom. Az „5” erre a kérdésre mindenképpen rossz válasz. Viszont figyelembe kell vennem, hogy ennyien rosszul válaszoltak.

Azon kell elgondolkodnom, hogy mi volt ennek az oka, mit rontottam el, mit kell másként csinálnom. ...mert, hogy mi az igazság az nyilvánvaló, mint ahogy az is, hogy ezt sokan nem látják, nem tudják, nem értik...

Sok bajom volt az ellenzékkel, de próbáltam támogatni azt ami kialakult, mert az volt az egyetlen esély... ennyire volt elég...

Médiafölény, média túlsúly és szinte korlátlan erőforrások... mondja az ellenzék... Igen! Ez így igaz. ...de hogyan alakult ez ki? Amikor mindez formálódott, hol volt az ellenzék? Már a legesleges pillanatokban lépni kellett volna. Azért mondom, mert már akkor is ezt mondtam, nem csak most, így utólag. ...és az első pillanatot még mennyi újabb és újabb követte! ...és hány-szor dühöngtem én is, hogy miért csak áll és sopánkodik az ellenzék, miért csak jellegtelen sajtótájékoztatót tart és miért csak annyit tud sóhajtozni, hogy „na de hát ilyet”, „ezt már tényleg nem lehet”, stb.

Az eddig megszokott ellenzéki politizálás hatástalan. Az ellenzéknek sokkal jobban ott kell lennie az emberek között, többet kell foglalkoznia az emberek problémáival és nem csak a sajátjaikkal és sokkal látványosabban kell fellépnie, meg kell tanulnia az emberek nyelvén szólni, érzelmeket mutatni... Látszani kell! Ha ez nem megy, akkor a ma politikusainak félre kell állnia és meg kell keresni azokat akik képesek minderre.

...hogy nem kellene most még nekem is belerúgnom az ellenzékbe? Nem rugdosok én senkit, de nincs egy pillanatnyi idő sem! Most és azonnal el kell indítani ezeket a folyamatokat! Ha nincs gyökeres változás, akkor ez van, ami most is.... Újra, meg újra...

Erről jut eszembe...

2022. 04. 05.

Választás után...

– Miért lett ez az eredmény? Miért ne lett volna...? Minden a kormánypárt kezében van. Szervezetek, eszközök, pénz, média, stb... Miért lett így? Ezek különböző folyamatok eredményei! Az ellenzék asszisztált ezekhez, a választási folyamatban pedig nem hallgattak meg senkit. A FIDESZ a veszített választás után, azonnal az emberek felé fordult (polgári körök) és figyelemfelkeltő akciókat csinált. Meghallgatta mit akarnak az emberek és megteremtette a körülményeit annak, hogy meg tudja nekik mondani, mit akarjanak. ...lent, közöttük.

– Beszéd: Orbán: „Minél nagyobb a győzelem, annál nagyobb szerénységre van szükség.” Ennek jegyében mondta: „Hatalmas győzelmet arattunk, még a Holdról is látszik...” meg azt: „Óriási nemzetközi erőközpontok és szervezetek mozdultak meg velünk szemben...”, ...és mindezt papírból olvasva... Ez nagyjából a megszokott hang. Sajnos az is, ami mégis felháborított. „...most kellett a legnagyobb túlerővel megküzdeni. A baloldal itthon, a nemzetközi baloldal, körös-körül, a Brüsszeli bürokraták, a Soros-birodalom minden pénze és szervezete, a nemzetközi fősodratú média és a végén még az ukrán elnök is.” ...és mindezt vigyorszzerű grimasszal kísérve. Megdöböntő! Honnan veszi a bátorságot, hogy egy a nemzet létéért, a lakosság életéért küzdő országvezetőn gúnyolódjon!? Hogy ez a vezető üzent neki, mert szerinte nem tesz eleget a háború ellen? Na és? Ha igaza van, ha nem, egy ilyen helyzetben lévő ország vezetőjének joga van minden eszközt megragadni, hogy a népét megmentse. Ezen gúnyolódni nem egyszerűen ízléstelenség, hanem jellemhiba!

MZP beszéde nem különbözött korábbi beszédeitől. ...egy kicsit, most is egyedül volt, de most a családdal. Mondják Ő kérte... csakhogy... Ha én ellenzéki vezető vagyok, azt mondom: „Megértem, hogy ezt akard, de nekem mindenképpen ott a helyem, mert közös volt a kampány, közös lenne a győzelem, közös a vereség.” Vagy talán a kampány alatt sem voltak együtt, mert nem tolerálták MZP-t, mert az úgy robbant be közéjük, hogy azzal kezdte: le fogom váltani az ellenzéket? Mindenesetre ostoba ötlet volt egyedül kiállni, ostobaság volt elfogadni, de még nagyobb ostobaság a verség okaként egymásra mutogatni. Erről is van még mit írni...

– Parlament: Már négy éve javasoltam, hogy nem kell a parlament ülésein részt venni! A képviselői munka többi részét el kell végezni, de a színpadhoz nem kell asszisztálni. Azt mondogatták, de kell, mert ez olyan lehetőség, ahol megmutathatják magukat, stb... Egy frászt! Láthatuk! Színtelen, érdektelen sajtótájékoztatók, össze nem ült bizottságok... Én egyébként is azt javasoltam, hogy azzal párhuzamosan, hogy a parlament ülésein nem vesznek részt az ellenzéki képviselők, létre kell hozni egy „árnyék parlamentet” ahol minden fontos kérdéstről elmondhatják a saját véleményüket. Hogy erről nem fog hírt adni a média, így nem fog eljutni az emberekhez? Ha mindenütt ezekről beszélnek a képviselők (egyformán!), ha van egy kiépített országos hálózat (mint az egykori Polgári Körök) és néhány média, akkor akármit csinál, nem csinál a többi média a hírek, az információk el fognak jutni az emberek azon részéhez, akiket illet és onnan tovább tudnak szivárogni. Sokkal eredményesebben, mint most.

Ha csak azt hajtogatjuk, hogy: Hát ez így van, mert a média, mert a törvények, mert a hazugságok, stb.... Ha nem azt keressük, hogyan lehet most és nem úgy dolgozunk, hanem eröltetjük azt aminek normális körülmények között működni kell, akkor minden így is marad!

Erről jut eszembe...

2022. 04. 15.

Van ami nem elkészerít, de elszomorít... Hogy mi az ami elszomorít, ami elszorítja a torkomat, amivel nem tudok mit kezdeni, amivel kapcsolatban csak tehetetlenséget érzek? Nem feldühít, mert ha dühös vagyok, az még azt jelenti, hogy úgy érzem tehetek valamit... elszomorít... ez azt jelenti, hogy nem érzem azt, hogy tenni tudnék valamit... Nem is egy dolog van ilyen. A két legerősebb:

1. – Elszomorít, hogy szinte következmények nélkül meg lehet tenni a 21. században, hogy egy ország megtámad egy másik, független országot és a világ csak nézi. Elszomorít, hogy tehetetlenek vagyunk az agresszióval szemben. A menekülteket igyekeznek befogadni ellátni... de miért kell menekülniük? Miért kell mindent otthagyniuk? Miért kell majd azt átélni, hogy nincs hová visszatérni? Mit tanulnak meg a gyerekek? Az erős győz? Mind egy igazad van vagy nem, a lényeg, hogy ne az légy akit megtámadhatnak, tehát légy erős és agresszív? Nincsenek valódi értékek, mert az embereket mindez úgysem érdekli? Elszomorít, hogy emberek ezreit lehet megölni, megkínózni, megerőszakolni és mindezt a világ újra és újra tehetetlenül nézi. Mert ha elég erős az agresszor és eléggé félnek azok akiket mindez nem érint (egyelőre) közvetlenül, akkor mindent meg lehet tenni? Elszomorít, hogy vannak akik mindezt annyival intézik el: megérdemlik..., ők is mit csináltak..., nyelvtörvény..., meg a 2. világháború..., meg a NATO fenyegetés... stb. Eltekintve attól (amitől persze nem lehet eltekinteni), hogy mindezek egy része nem is igaz, akkor sincs az a múlt ami miatt egy néppel azt lehet tenni, amit mégis meg lehet tenni ma is... Mit is tehetnénk? Én sem tudom... ez még jobban elszomorít...

2. – Elszomorít, ahogy az emberek egy másik embertársukról vélekednek. ...és nem csak a háború áldozataira gondolok, hanem arra is, ami itt nálunk folyik. Ahogyan itt minősítenek egyesek (sajnos nem kevesen) másokat. Az a hangnem, azok a szavak, az a düh és lenézés... Teljesen értetlenül és tehetetlenül nézem, olvasom, hallom... Igaz, nem teljesen tehetetlenül, mert azt megtehetem, itt a Facebookon, hogy leállítom a követését (ha volt ilyen) annak aki így nyilvánul meg, letiltom azt az oldalt, ahol ilyenek jelennek meg, de tudom, hogy ez csak „félmegoldás”, hiszen mindez ugyanúgy létezik, csak hozzám már kevesebb jut el belőle... de azért ez valahol önbecsapás...

Azt gondolom, hogy ez valahol egy olyan mértékű kulturátlanságnak és kisebbségi komplexusnak a jele, ami biztosan nem visz jó megoldások felé. Nem hiszem, hogy bárkire lehet érdemben hatni, ha azzal kezdjük, hogy elmondjuk neki mekkora bunkó, milyen sötét, stb. Nem gondolom, hogy a jó ügyet lehet ennyire rossz eszközökkel szolgálni. Arról már ne is beszéljünk, hogy vajon nem önteltség-e azt gondolni, hogy mi olyan nagyon különbek vagyunk? Azt gondolom több szerénység, alázat, segítőkészség kell... és természetesen kell elszántság, erő és őszinteség is és legfőképpen szeretet...

Félreértés ne essék! Ez nem azt jelenti, hogy minden úgy jó, ahogy van, hogy nem vagyok tisztában azzal milyen a mai helyzet az országban, hogy hazugságokkal, félelemkeltéssel, ígéretekkel és adományokkal sikerül megtartani a hatalmat. Tudom. ...de vajon nem azokat kell-e felelőssé tenni akik mindezt irányítják, kitalálják, akik hazudnak, akik lopnak, akik tisztességtelenek? Ha nem a valódi felelősökkel foglalkozunk, akkor rontjuk a változás lehetőségét és nem marad más út csak az, hogy majd egy újabb diktatúrának kell erőszakkal „jó irányba vezetni” az általunk lenézetteket...

Erről jut eszembe...

2022. 07. 27.

„A demokráciák stupiditásából fenséges tőke gyűjthető.” Egy idézet valamikor a második világháború idejéből. Egy propagandához nagyon értő ember mondása. Hogy mi köze a mai időkhöz? Meglátjuk...

Mi is az a demokrácia? Húha.... Hát nem egyszerű összefoglalni nagyon röviden. Közkeletű a „néphatalom” megnevezés, de ez azért napjainkban közel sem fedí le a valóságot. Fő jellemzői címszavakban: választás, alkotmány, népszavazás, hatalmi ágak szétválasztása, hatalom megosztása, nyilvánosság, gyülekezési-, egyesülési-, vélemény- és szólásszabadság, egységes emberi jogok, esélyegyenlőség, stb. ...és mi a liberalizmus? Ez sem egyszerűbb, mint a demokrácia. Legáltalánosabban azt mondhatjuk, hogy az állampolgárok szabadsága és törvény előtti egyenlősége a legfőbb cél. Tehát ez a két politikai- és eszmerendszer alkotja a mai modern liberális demokráciákat. Magyarország is liberális demokrácia 1989 óta. Talán még most is... Bár 2014-ben a miniszterelnök már arra utalt, hogy meg kellene érteni azokat az országokat, amelyek nem európaiak, nem nyugatiak, nem liberálisok és talán nem is demokráciák és mégis sikeresek. Kikre gondolt: Szingapúr, India, Törökország, Kína és Oroszország. Ekkor már világos lehetett azok számára is, akik korábban nem is sejtették, hogy a miniszterelnök törekvései milyen irányúak a hatalom tekintetében. Lehetett volna ezt korábban is tudni, látni, érteni, de innentől kezdve ez már nyílt titok.

A liberális demokrácia nem hibátlan. Sok hibája és vadhajtása van, még akkor is, ha jól működik. „A demokrácia rossz politikai intézmény, de nem találtak ki jobbat nála.” – mondta állítólag Churchill. Bizony ez így igaz...

Egyik legnagyobb hibája éppen az, hogy lényegéhez tartozik az emberek egymás iránti kölcsönös toleranciája, megértése, az agresszió elítélése, a nyíltság és az őszinteség és nem a korlátozásra, a büntetésre, a határozott és ellentmondást nem tűrő fellépésre, hanem a meggyőzésre, a megértésre, a vitára épít. ...és itt érünk vissza a fenti idézethez: Tehát: „Az idők végezetéig, a demokrácia legjobb tréfája az lesz, hogy ellenfeleit látta el azokkal az eszközökkel, amelyekkel azok megsemmisítették. A demokráciák stupiditásából fenséges tőke gyűjthető. A nemzetiszocialisták ezt tüstént felfogták, s roppant élvezték.” /Joshep Göbbels. Igen, ez a mondás a náci Németország népfelvilágosítási és propagandaminiszterétől származik. Propaganda munkájának a jellegzetességei: irányítás a teljes sajtó felett, saját propaganda sugárzása, terjesztése minden mennyiségben, sok esetben más-más nevek alatt, hogy ne legyen egyértelmű, hogy a kormány a forrás, a hazugságok, a könnyen hihető hazugságok súlykolása gátlástalanul, de kerülni a könnyen és egyértelműen cáfolható hazugságokat, hisztéria és a zsigeri félelmek felkeltése, a sikerek felnagyítása, német sérelmek felnagyítása, az ország szándékairól téves információk közlése, stb. ...és mindezekhez a technika legfejlettebb eszközeinek a használata... Talán ismerősek ezek a módszerek még nekünk is... valahonnan...

A demokrácia közösségében vannak íratlan szabályok amelyeket mindenki tiszteletben tart. Ilyen bizonyos szavak, viselkedésformák kerülése. Ezekről nem kell külön törvényeket hozni, mert mindenki tudja... ha azonban jön valaki, aki mindezt felrúgja, akkor nincs eszköz fellépni ellene, hiszen életbe lép a liberális szellem, a megértés, a tolerancia, a szabadság, a vita... Aki mindezzel visszaél, aki elég ravasz és gátlástalan, az a demokráciából autokráciát csinál könnyedén, miközben mi még mindig csak vitatkozunk a kijelentések értelmén...

Erről jut eszembe...

2022. 08. 08.

...én már nem tudom... Nem tudom mit írhatnék, mondhatnék...? A történetek annyira nyilvánvalóak és gátlástalanok, hogy nem tudok mit hozzájuk tenni. Persze van sok dolog, ami el van titkolva, van ami el van ferdítve, van ami el van hazudva. De amelyek tudhatók, amelyeknek nem kell utána járni, azok is bőségesen elegendők vagy annak kéne lenniük, hogy leleplezzék a hatalom gög-jét, mérhetetlen pénzhéségét, uralkodni vágyását, álszent-ségét, gonoszságát, hazugságait... De minden hiába. Van-nak akik látnak és vannak akik nem akarnak látni. Pontosabban mindenki lát, de vannak akik azt látják ami törté-nik és vannak, akik bár ugyanazt nézik, mégis egészen másként látják. Nem tudok ezen változtatni... és azt hi-szem mások sem... Persze egyszer majd eljön a változás. Sajnos nem úgy ahogy szeretném, mert ha már most sincs az értelemnek játéktere, hatása, akkor a változást sem az értelem fogja irányítani... Talán (remélem) nincs igazam... Szóval eljön a változás! Ez biztos, nem kell hozzá jóstehet-ség. Mindig eljött és most is el fog jönni. Mikor? Ez meg-válaszolhatatlan kérdés... Lehet, hogy ősszel, lehet, hogy jövőre, lehet, hogy sok-sok év múlva, de az is lehet, hogy már holnap... Egy irracionálissá vált világban nincsenek racionális válaszok. Olyan hosszú sorát írhatnám le az ese-ményeknek, a mondatoknak, a cselekedeteknek, amelyek-nek már fel kellett volna nyitnia a szemeket, el kellett vol-na oszlatnia a vakhitet.... De mindhiába. A vakhitnek nem jellemzője, hogy az ész érveivel el lehet oszlatni. De mégis törékeny. Az a baj, hogy nem tudjuk mitől roppan meg és esik darabjaira... Csak utólag tudjuk majd meg... ...és ak-kor már meg is fogjuk tudni magyarázni. ...és lesz tanulsá-ga a történetnek, de abból sem fog senki tanulni.

túl sok

sután sikerült sánta mondatok
látjátok ma éjjel, látjátok?
... hallgatok...
mert nincsenek még meg „azok” a szavak

nem alkotta még meg senki őket
azokat a titkokat ismerőket
amelyek elmondhatnák
mi az amit érzek

feketére álmódott órák
tűnnek el a semmiben
mint ahogy az érzések tűnnek el
– mostanában – az emberben

hol vannak a könnyek?
hol van az együttérzés?
sírokon hallnak meg a fények
túl sok a válasz nélküli kérdés

szétszórva otthonok pora
megszokott már az űzöttek nyomora
világok égnek és dőlnek halomra
és sokan megértő-szánakozással néznek
...a gonoszra

Komondi András

1977-ben születtem Szolnokon. Jelenleg Török-szentmiklóson élek.

Szeretem a verseket, nemcsak olvasni, hanem írni is.

Mottóm:

„Adj szót a fájdalomnak; a bánat, amely nem beszél, addig szorítja a megterhelt szívet, amíg az megszakad.”

/Shakespeare: Macbeth – Szabó Lőrinc fordítása

Halk templomok csendes mélyén

Amikor eltűnik minden remény
És ott vagyok az összeomlás szélén
Összeteszem a kezem és magamba nézek
Halk templomok csendes mélyén

Olyankor is téged látlak
Mint mosolygós gyermekarcot mesék végén
De ez már nem kitalált történet
Halk templomok csendes mélyén

Egyedül vagyok, de valaki mégis velem van
Te elhagytál és rám sem néztél
Neked nem számított a fájdalom
Halk templomok csendes mélyén

Árván, egyedül, mégis megnyugodva
A Jóistent csak arra kérném
Hogy még egyszer láthassam az arcod
Halk templomok csendes mélyén

Hogyha mégis emlék maradsz
Bús szívemnek egyik szélén
Ha keresnél, megtalálhatsz
Halk templomok csendes mélyén!!!

Te lennél nekem

Névnapodra, névnapodon...

Várj kérlek, még ne húzd el a kezed!
Olyan jó egy kicsit leülni veled
Halkan a füledbe súgni, min annyian nevetnek
Hogy őszintén, tisztán és szívből szeretlek

Közben selymes hajad borzolja a szellő
Szerelmünk kék egéig az összes virág felnő
Szeretném csókolni arcod rózsapírját
És elébed tenni aranyat, tömjént, mirhát

Mindig hideg kezeckéd gyengéden melengetném
Lábad alá a vadvirágos rétet teregetném
Te lennél a legszebb virág, a tündöklő rózsa
Bíborba öltözött szép, szerelmes strófa

Mindig aranyló szemedben egy könnycsepp ragyogna
Valahol egy tündér örömeiben zokogna
Csendben hozzám bújva mellemre hajtánád fejed
Én a csillagokból kiraknám az égre a NEVED

Mert tudnod kell, hogy valaki
Nagyon-nagyon szeret
Lehet, hogy te lennél nekem
A végső megoldás. Lehet!...

Éjjeli vihar

Az éjszaka csillagfüggönyét
Egy sötét árny húzza el
Felriadok, felötlik arcod
Ha félsz megvédelek, mennem kell

A nagy sötétben csak tompa moraj
Még a tücsökzene is megszűnt
Mintha az Úr haragjától félne a világ
Az ezüst félhold kacsintása is eltűnt

De megremeg a táj s lőn nappali fényesség
Az eget nyugatról villám szeli át
Nappali fényességet hoz az éjbe
Még a szívdobbanás is megállt

Kinyílik az Isten felhőzsákja
Hűvös szél bólíntatja meg a fát
Dörgő hangon kiadja az Úr haragját
A föld némán tiszteletet ad

Mindig féltél ilyen időben
Lelkiismereted halkan mormolt egy imát
Most is mennék, átölelnélek
De az idő nem enged tovább

Ahogy a vihar elvonul, mennék én is
De az emléked nem ereszt
Így már csak félálomban hallom
Ahogy a halk eső csapdossa az ereszt!

Mária édesanyám

Emlékszem még egyszer
Réges-régen
Gyermekként az anyák napi
Verset szavaltam éppen
Anyám piros arcán megjelent
Egy halvány mosoly
Ez elkísérte egész életében
Előttem a bajban sem volt komoly

Óriás volt szememben
És maga volt az erény
Amit kértem, mindig ideadta
Csendes volt és szerény
Most már magasabb vagyok nála
De óriásnak nem érzem magam
És az apró asszony mosolyára
Ellágyul a szavam

Őszülő hajjal, ráncos kézzel
Simítja meg a fejem
Betegágyában, fáradtan is
Ő a legszebb nekem
Mint a legszentebb édesanyának
Az ő neve is Mária
Akitől, ha valamit kérek
Be kell annak válnia

Régen minden olyan jó volt
Örömkönny és nevetés
Ki tudja legközelebb mi lesz
Anyai csók vagy temetés?
Mert, ugye a viszontlátás
Nagyon sokszor kétséges
Virág lesz-e a kezemben akkor
Vagy esetleg mécses?

Hold-dal a tónál

Még csendes a víz lent
De szívemnek nyugalmat nem jelent
Északról a szél
Egy régi emlékről mesél
A tavat, ha láthatom
Tükörben érzem a bánatom
Arcodon fájdalom és remény
Kérően mereng még felém

♥ Szívemben felizzik a vágy
És lágyan meghajol a nád
Egy rémült kismadár
Gondolatként a lelkedre száll
És messze a túlsó part
A szél vad hullámokat kavart
És te a másik oldalon
Kotta leszel egy Hold-dalon

És jön a dal a széllel
Lükteti a szíved ritmusát
Kérlek, ne menj még el
Mert holnap nem lesz tovább

Halkan leszáll az éj
A Hold a csillagokkal zenél
A bánat szűnik az arcodon
S a remény úszik a halk tavon
Kinyújtod kezéd
Fáradtan lehunyod szemed
Adsz még egy esélyt
A Hold erről nekem már mesélt

És jön a dal a széllel
Öleljük a csillagos éjszakát
Kérlek, ne menj még el
Végre a ♥ szívem rád talált
Szép ez a Hold-dal a tónál
Mosolyod többet ér minden szónál

Kovács Katalin

Zemplén szívében, Sátoraljaújhelyen születtem és élem minden napjaimat. Munkám, hivatásom az emberekhez köt, jelenleg szociális területen dolgozom.

Első versemet 1998-ban, 19 évesen írtam, és azóta is alkotok.

Az életünk tele van érzésekkel, érzelmekkel, amit sokan nem mernek megélni, felszínre hozni. Maga az Élet ihlette verseimet, ezeket az érzéseket öntöttem szavakba, rímekbe.

Vidám, pozitív alaptermészetem van, de mostanában nagyon sokszor érzem – és élem – az élet nehézségeit, küzdelmeit, a veszteségeket, gyászt, amiből fel kell állnunk.

Az alkotás egy csodás folyamat, nem tudni, honnan jön az ihlet, mi indít be, mikor alakul, ...de alakul. Híd a valóság és a képzelet között, a lélek hangja... Elég egy kósza gondolat, pár kezdő sor a fejben, ...és később összeáll az egész ☺.

„Kezedben a sorsod, a saját időd, életed,
ne tékozz el, hisz ebből csak egy lehet.
Töltsd meg azzal, mi boldogságot ad,
s ne arra tekints, mi csak fájdalmat hagy...”

Szüleim emlékére

Túl hamar mentetek el egy másik világba,
mennetek kellett a jó Isten hívó szavára.
Fáj ez a gondolat, nagy a hiány szívünkben,
de tudjátok, hogy emléketek velünk marad örökre.

Szívünkben fájdalom, és bánat jön újra,
nehéz a megnyugvás, szakad a seb... újra.
Hiába telik az idő, nem szűnik, mi fájhat,
miért hívta el a sors őket ily korán a fenti világba.

Szemünkből könny csordul, talán csodára várunk,
ha álmunkban járunk, újra rád találunk.
Újra hallom hangod, látom mosolyod,
úgy ragyog bennem most is, mint a fénylő csillagok.

Nem haltatok meg, csak álmodni mentetek,
minden nap itt vagytok, a szívemben, velem.
Minden nap imával gondolok rátok,
s kérem a jó Istent, vigyázzon fent rátok.

Köszönöm, Istenem, hogy voltak nekünk,
köszönöm, hogy bearanyozták létükkel az életünk.
A temetőbe megyünk... de szívünkben éltek,
minden nap beszélünk, ha emléketek idézem.

Legyen álmotok csendes, békés,
pihenjétek ki a földi lét minden terhét.
Ha látjátok, hogy itt nehéz az élet,
küldjétek erőt, hogy ne hagyjon el reményem.

Múlnak a hónapok, rohannak évek,
még ma sem hiszem, hogy elmentetek végleg.
De éltet a remény, hogy van egy másik világ,
ahol majd találkozunk újra, s öleljük egymást.

Halottak napján... A temetőbe megyünk...
síroktokra mécesest, virágot viszünk.
Ragyogjon nektek a méceses fénye, lángja,
vigyázza álmotok angyalok imája.

Karácsonyi csillagok

Kinézek az utcára,
ünnepi díszben ragyog,
ezernyi szín, ezernyi fény,
mint a fényes csillagok.

Mindenkinek van pár csillag,
mely az égen fent csak neki ragyog,
emlékekből él a lelkünk,
bár kezét már nem foghatod.

Nehezebb lesz így az ünnep,
szemedben könnyecseppek sora gyűl,
de gondolj rájuk szeretettel,
s az ünneped „megszelídül”.

Jégvirág van az ablakban,
az utcán hópihe hever,
karácsony felé jár az idő,
a csodát most szívedben keresd.

Régi karácsonyok emléke
szívemben feldereng,
mikor még együtt voltunk,
s velünk volt, akit szeretsz!

Az ajándékot ne a fa alatt,
a szívedben keresd,
ott van elrejtve minden,
emlék, öröm, érzelem.

Szívedben nyiss emlékekből ablakot,
hidd, hogy vannak még csodák,
Békét, Áldást hoz a házba,
s elhozza a Karácsony Angyalát.

Kívánok egy szebb világot,
nyugalmat és békét,
otthonodba egészséget,
Szent Karácsony Estén!

Nem mondhatom ki...

Nem mondhatom ki, hogy szeretlek,
de ezt Te is érzed és tudod,
akkor is ezt érzem legbelül,
ha ez most egy nagy titok.

Nem mondhatom ki, hogy szeretlek,
de van pár gondolat,
ami ugyanúgy érezteti azt,
mit kimondani nem szabad.

Azt mondom Neked:
Vigyázz magadra, ha útra kélsz,
s vegyél meleg kabátot,
ha az úton fúj a szél.

Tudni szeretném, hogy merre mész,
s boldog vagyok, ha épségben hazaérsz.
Azt mondom Neked: Szükség van Rád, nagyon!
Gazdagabb a világ, hogy Te létezel, tudod!

Azt szeretném, hogy álmodat ne zavarja senki,
s feltöltődve tudd az akadályokat venni.
Szeretném hallani hangodat, kacajod,
ebből is érzem, ha rendben vagy, tudod.

Szeretném azt, hogy finomat és jót egyél,
s ezekkel az egészségedért tegyél.
Szeretném, hogy csak mosoly legyen arcodon,
s a szél fújja el minden bánatod!

Szeretném fogni a kezed, érezni bőrödöt, illatod,
szeretnék sokszor ölelni, mert hiányzol nagyon!
Nincs olyan nap, hogy ne gondolnék Rád,
s remélem, sok öröm jön Hozzád!

Vigyázz magadra nagyon,
hisz Belőled csak Egy van, tudod!
Vigyáznék Rád én is,
mert Fontos Vagy Nagyon!

Elengedve szeretni

Az Életben a legnehezebb „elengedve” szeretni,
hiszen a szív nem tud ily gyorsan feledni.
Háttérben maradni, aggódni, remélni, félteni,
s lelked mélyére fájdalmas könnyeket rejteni.

Benne van sok emlék, élmény, érzelem,
könnyet hullajtva sem felejtí a szíved el.
Nem ölelheti két karod, nem érintheti kezed,
szívedbe sajdul a gondolat: más megteheti, Istenem!

Bízni, hogy azt látod, nevet és boldog,
akkor is, ha szívedben a fájdalom sebé hordod.
Mégis aggódsz érte, félted, szereted,
Távolból „kíséred”, s reméled, boldog lehet.

De a szív az csalfa lélek,
nemcsak szeret, de sokszor remél is,
bízik abban, hogy eljöhet még,
s hogy a sors újra elvezeti Őt felém is.

Hívást várva, telefont lesve, szívem reményben él,
de néha egy-egy történéstől megint lesz egy repedés.
Szíved érzi, mit veszíthet, agyaddal csak gondolod,
megpróbálsz elfogadni, mit a sors eléd hozott.

Sok-sok könnyet hullatunk, míg a sors csak alakít,
s várod, hogy az életedbe majd egy csodát kanyarít.
Mert lelked emlékszik mindenre, mit kaptál tőle,
s a szív érzése, szeretete csak megerősít felőle.

Próbálsz megérteni, miért kell, hogy így legyen,
de kérdések sokasága mégsem könnyít szíveden.
Ilyen az Élet, fogadd el, hiába vágysz szüntelen,
nem kaphatsz meg mindent, mit szíved igazán szeret.

Sok-sok átsírt éjszaka sem segít igazán feledni,
de ha a sors így akarja, bármily nehéz, emelt fővel,
megbékélve és erővel... tudni kell már...
a fájdalmat feledni... és „elengedve” szeretni...

Hiú remények?

Ne kergesd azt, mi a tiéd nem lehet,
mert az Élet ilyen,
nem kapsz meg mindent, mit szeretsz.
Keresd azt, mit neked szánt a sors, és elérhető,
ha ezt teszed, életedben ez lehet a nyerő!

Ne küzdj azért, mi reménytelen, és el nem érheted,
mert felemészt a bánat, ha nem jön a siker.
Engedd el a bánatot, a reménytelen harcot,
szedd össze magad,
hogya az Élet lássa a legjobb arcod!

Az, amit Te érzel belül, a Te szívednek vágya,
de nem biztos, hogy akire gondolsz,
Ő lesz majd a „tárgya.”
Hagyd, hogy az élet vezesse szívedet,
s bízz abban, hogy aki neked jár, majd hozzá elvezet.

Ne haragudj a sorsra,
hogya mily „gonosz és mostoha”,
lehet, hogy te még nem látod,
de számodra más utat tartogat.
Mert a Te érzéseidet más szívébe
akarattal nem rejtheted,
senki életébe érzéseket, szeretetet
„erőszakkal” vinni nem lehet.

Legyél hálás, hogy érzel, s megmutatta,
mi rejlik benned,
köszönd meg, hogy eddig is szép élmények lettek.
Az élet néha elvisz egymás mellől sorsokat,
de bízz, hogy tudja, mit tesz, s ettől leszel boldogabb.

Hisz minden ember életében csak addig marad,
míg a sors útja szerint egymással dolgotok akad.
Tudd, ha az életben még lesz jövőtök együtt
az élet, a sors megoldják, lesz majd rá jó tervük.

Legyen addig életében türelem és kitartás,
hogy elérd célod, boldogságod, sokszor ez érte az ár.
Addig is, míg szíved vágyát el nem érheted,
ne vess sokat, legyél boldog, éld szépen az életed!

Boldogságod megkapod – ha nem töröd rajta fejed,
alakítja majd az élet, hidd el, ez így jó lehet.
Nem kell mindent tudnod,
hogy mi, miért, s hogyan lehet
engedd el az aggódásod...
várd ki a sorsnál alakuló tervedet!

Padlóra dobott az Élet...

Padlóra dobott az Élet
...megint
...ülsz a mélyben lent,
sajog a szíved, fáj a lelked, érzed a sebeket.
Hív a mély, a bánat, lehúzza a fájdalom mocsara.
Lent ülsz a mélyben egy ideje,
ami rabságban, fogva tart.

Ülsz...
és vársz...
de nem történik semmi...
nem múlik a fájdalom.
Nem változik semmi...
kegyetlen börtön ez...
amiből szabadulnál már nagyon.

Nagy levegő – felállsz,
megrázod magad,
fel kell állnod, érzed,
a mélyben nem jó, ha maradsz.

Tétlenség, a bánat, felemészti lelkedet,
érzed, ha nem lépsz, ez így jó nem lehet.
Indulj...
lesz erő...
szedd össze magadat...
s ha te lépsz, az Élet is segít,
hogy utadra akadj.

Csak egy lépés...
még egy...
nem is oly nehéz...
Úgy érzed, fentről is segít,
húz egy láthatatlan kéz...
Húzod magad Te is, lépsz, mindig egy keveset,
s hiszed, hogy majd jó irányba változik életed.

Elindultál végre,
valami változik.
érzed, már lépsz,
valami más van itt.
Hátad mögött marad a keserűség, bánat,
ott marad minden rossz, mi valaha is fájhat.

Nincs már oly sok sírás,
nem emészt a bánat,
szívedben a remény
új kapukat tárhat.
Ami rossz és nehéz, csak emléknek marad,
Állj fel! Indulj!
Harcolj, hogy Rád is süssön a Nap!

Hogy visszakaphasd magad
és életkedvedet,
dolgoznod kell rajta,
hogy változás legyen.
Így alakul ki az új életed, mely új útra vezet,
ami hozhat reményt, álmot, boldog perceket.

Merjek még szeretni?

Néha úgy érzed, olyan üres minden,
s eltűnt az Életedből minden drága Kincsed.
Üres a szíved, megszakadt, és vérzik,
minden nap
a szeretett személyek hiányát érzi.

Annyi mindent elvett, de támaszt is adott Veled,
de most megint elvesz – Téged – szakítja szívemet.
Meddig kell még bírni, honnan vegyek erőt még,
hogyan bízzak, az életben,
újra érdemes lesz szeretni még...

Annyit ütött már az Élet, annyi seb van szívemen,
ha valami jót fog adni, elfogadni merem-e?
Vagy ez is csak csalfa játék, szépen fénylő délibáb?
Újabb seb és fájdalom,
mi megint mélyre vág?

Félek szeretni... mert ha valakit újra megszeretek...
tisztan szívvel, érzellemmel, mindent beleteszek.
Félek szeretni...
mert ha szívemben otthonra találsz...
és az Élet mégis elvesz...
szívem darabokra hullna már...

Kövesi Petra

Költői, művészi hitvallásom? Érdekes kérdés, ezen még sosem gondolkodtam. Kandinszkij azt mondta, hogy „bűnösen szeretem a képzavarokat” és ugyan ez nem hitvallás, de én is. A hitvallásom inkább az, hogy ne erőltess, a művészet jön magától. Ha nem jön, az nem művészet. Az olyan, mint gyereknek a házi feladat.

Hogy mitől tartom magam művésznek? Az egy perspektíva. Egy olyan nézőpontból figyeled és értelmezed a világot, ami teljesen különbözik az átlagostól, a társadalmilag elfogadottól. De nem tudsz azonosulni vele, szembemész a forgalommal.

Vers1

Köszönöm kéne de
Én csak lázadni tudok
Indák kötik meg karjaim
Ajkamat angyalok
De bukott angyalai ezek
Az égnek
Akik lelkemben halálra
Érnek
Éjszakánként némán
Bolyonganak bennem
Álom-gyanánt tűnnek fel
Reggeleimben
Nincs menekvésem tőlük
Ők én vagyok
Köszönöm kéne de
Én csak lázadni tudok

Vers2

A tested a testemen
Csípőm körül a karod
mindent felgyújtasz
Bennem ha akarod

Mennyiszer kértél
Hányszor mondtam nemet
S most itt vagyok
Már nem kéred, elveszed

Minden érintésed
Heget hagy szívemen
Legforróbb érzés
Tested a testemen

Az érzéseim tombolnak
Egész lelkemen át
Nem hittem, hogy érezhetek
Ilyen fájó csodát

A szerelem ragyog
Vakít mint a Nap
De falak vesznek körül
Kitörnünk nem szabad

Vers3

Tágítanám saját köröm
De a tér-idő hajlik
Így visszajutok ugyanoda
Hol az élet is zajlik

Pedig csak fényre vágyom
Amiért értékes az élet
De azt hiszem már késő
A lelkem eltévedt

Magával rántva mindent
Ami hozzám tartozott
Nincs más a szívem
Életből megbukott.

Vers17

Sosem voltam szelíd. Vadul
Futott a vérem.
Néhányaknál megállt, s ki
Is folyt ott szépen.

Jöttek a hullámok, én nem
Tudtam úszni,
Ott volt az esély, én meg
Akartam fúlni!

Tudtam, hogy minden más
Lesz, mint szeretném,
Remegtem szüntelen, mint
Könnycsepp a kés élén.

Elszállok lassan, itt már
Alig vagyok,
Elégetve magamat, könnyen
Elporladok.

Nincs kéz, ami megtart, ami
Megfogná lelkemet,
Amikor az bármikor
Darabokra reped.

Az életem se
Köszönöm meg soha,
Nehéz volt, fájó és
Nagyon ostoba.

Lakatos Tibor

Gondolataim az igazságról

Az a baj a világgal, hogy
oly gyakori a valóság,
és oly kevés az igazság.

Nem könnyű beleszületni
egy olyan világba,
ahol az igazságokra
nem kíváncsi senki.

Gyermekkorom

De jó is volt az óvodában
megmártózni a kerek, kék medencében.
Ahol a parton a szélnek
egészen más jelentése volt.

Ahol a napfényben fürdő fák
egészen egyedi gyerekkort teremtettek.
Ahol szent pillanattá emelkedik az is,
amikor a gyerekek a narancssárga-

fekete halacskámat elvették.
Másnak a bűvös kockáját,
esküszöm, nem ellopni akartam,
csak játszani vele egy kicsit.

Néztem a tévében a Vízipókot.
A Bem-téren a Barbapapát.
Egy lánytól kaptam csak bókot.
Dalol a gyerekkor, és dalol a sok barát.

De jó volt nyaranta úszni tanulni.
Az órák után, egy kicsit ott maradni,
ingyen fürödni, úszni, labdázni.
A lángosra várakozni.

De jó most egy kicsit szellőztetni.
A késő őszben, az erkélyről az
idetévedt Szaturnusz-észlelés
emlékének szagát érezni.

A bokrok közt a gyerekek
birodalmába, sátrába befurakodni.
Az ebédnél két kanalat kérni,
büntetésül egy kicsit tovább ott maradni.

Végül pedig elkészül a csoportkép.
Ez kísér el utamon az életem végéig.
Mert hangulat nélkül
nincs értelme az életnek.

Ezt susogják a fák, miután
az élet értelme felől kérdezek.

Felhőjáték

Sokáig azt gondoltam, mikor a szél lenyugodott,
hogyan megálltak a felhők az égen.
Pedig csak a szünyoghálón lévő napfény karcolódott.
Régen még hódítottam ezzel az érzékszervvel.

Most a tudásom pótolja a szemem világát.
Ez segíti a tárgyak azonosítását.
S ha megcsal, helyét átveszi a szív.
Szánd meg, Isten, a világ csőlátóit.

Mértékkel jutalmazd, ne sikerélménnyel.
Hogy mikor a gyarlóság poharából mellényel,
egy darabban láthassa a telihold szőnyegét,
mikor önzősége alatt beszakad a stég.

Utazás a múltban

Csupa kedves múlt, merre nézek.
Az ágakon porcukor mézek.
Az álmat mély-sötét takarja.
A barátságot más is akarja.

M. Jósvai Éva

Bányamérnökként végeztem, néhány évig lelkesen dolgoztam a szakmámban. A rendszerváltás után közgazdaságtant tanultam, állami hivatalban dolgozom. Kislánykorom óta találok ki történeteket, de írásba foglalás híján nagyrészek feledésbe merült. Elsősorban novellákat és meséket írok.

Megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom meseregényeken, misztikus és szerelmi történeten.

Tizenöt éve indultam először irodalmi pályázaton, számos elismerést, oklevelet, díjat kaptam. Az utóbbi évek legjelentősebb eredményeként tartom számon a 2018. évi Szárnypróbálgatók nemzetközi pályázat próza kategóriájának első helyezését. Több mint nyolcvan írásom jelent meg száznál is több válogatásban.

Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, kertészkedem, segítem gépészmérnök lányomat, valamint tanár kedvesemet és természetesen írok.

Karácsony után

Vízkereszt után jártunk pár nappal. A kuka mellett egy tűleveleit vesztett karácsonyfa feküdt, üres szaloncukorpapírokkal és néhány törött, fénytelen dísszel. Közel két hete árválkodott már itt. Nagyon fájlalta az egyedülletet. Soha, picinyke magonckora óta nem volt egyedül, csak most.

De végre! Barnahajú fiatal lány bukkant fel a ház mögül, maga mögött húzott egy gyönyörű zöld színű fenyőt. A kuka közelébe érve a fát könnyed mozdulattal a másik mellé helyezte:

– Itt jó helyed lesz ideiglenesen! Még adhatsz egy-két meleg estét egy másik családnak! Szia, örülök, hogy velünk voltál! – mormolta halkán és végigsimított a szikrázóan zöld tűleveleken.

Pár perc múlva halkán megszólalt az újonnan jött:

– Szia! Régóta vagy itt? Tudod, mi fog velünk ezután történni?

– Szia! De jó, hogy jöttél! Annyira unatkoztam egyedül! Szerinted leszünk még többen?

– Nem nagyon bízom benne! Közel egy hétig várakoztam az erkélyen, és a környező házak egyikén sem láttam hozzám hasonlót.

– Én sem. Régi lakótelep ez, kevés a gyerek. Az idősek nem nagyon állítanak karácsonyfát.

– Vagy műanyag fájuk van, hallottam a vendégektől. Te tudod az milyen?

– Biztosan hasonlít hozzánk. Be lehet tenni a szekrény felső polcára, mint a díszünket.

Beesteledett.

A zöldlevelű fenyő elmerengett a múlton.

...Ritkás fenyőerdőben született, tizenkét téllel ezelőtt, vagy tizenhárommal. Édesanyja, az öt méternél is magasabb lucfenyő körül több tucat testvérel növekedett. Édesanyjuk elmondta nekik, ha beköszönt az ősz, emberek jönnek, kiemelik, és messzire viszik őket. Ott új földet kapnak, és növekszenek tovább. Elérkezett az ősz. Már két-háromarasnyi magasak voltak, mikor emberek jöttek. De nem az erdei munkások, hanem egy kiránduló család, kislányos lányka a szüleivel. A szülők leültek a közeli padra, a kislány futkározott a fák között.

– Anya, apa, nézzétek, milyen kicsi fenyőfák! Vigyük haza őket! – kiáltotta hirtelen.

– Nem lehet, Csenge! – intette édesapja – Ez erdő, védett hely, nem szabad bántani a fákat!

– Akkor legalább párat vigyünk – könyörgött a kislány –, holnap elültetjük a telkünkön. Jól fogják ott érezni magukat! Már vannak ott fenyők!

Ez így is volt. Hétfégi telkükön, a tucatsnál is több különböző méretű és fajtájú fenyő és más, gyümölcsöt termő vagy csak dísznek tartott fa növekedett örömmel.

Az apa végül beadta a derekát. Bicskájával is rásegítve óvatosan, gyökerestől kiásott három fenyőcsemétét, és betette Csenge hátizsákjába.

Otthon a felmosó vödörbe állították a fácskákat. Másnap a városszéli telken Csenge izgatottan rohanguált, hogy megtalálja a fenyőcskéknek a legjobb helyet. Édesapja megásta a gödröket. A kislány elhelyezte bennük a csemétéket, betakarta földdel a gyökerüket, kis kannájával meg is öntözte őket. Az elkövetkezendő hetekben valahányszor kilátogattak a telekre, Csenge sose nem feledte megnézni, megsimogatni őket. Tavasszal, a hó elolvadása után a kislány fájó szívvel konstatálta, hogy az egyik fenyőcske nem élte túl a telet.

Két év múlva már kora tavasztól hatalmas esőzések voltak, a völgyben fekvő telek földje teljesen átázott. Augusztusban hatalmas vihar tombolt. Az egyik szilvafa mellett a második kislefnyő is áldozatul esett a természet erőinek.

A harmadik fenyőcske azonban elég erősnek bizonyult, és tíznél is több év elteltével jó két méter magasra növekedett. Szabályosan fejlődött sűrű ágai mesés látványt nyújtottak. Azon az őszön apa úgy döntött, belőle lesz a karácsonyfa. Két szomszédja, egy kajszibarackfa és egy cseresznyefa fejlődésének már akadálya lett. Csenge közben felnőtt, már nem első dolga volt megsimogatni a fenyőt. De még mindig örömmel töltötte el a látványa, és számtalanszor emlegette, az ő ötlete volt, hogy elhozzák.

Próbálta is apját rábeszélni, hogy másképp jussanak karácsonyfához. Végül hatalmas sóhajtások és néma bocsánatkérések közepette segített neki a fát kivágni, és hazaszállítani.

Soha életükben olyan intenzív és megható fenyőillatot nem éreztek, mint a favágás perceiben!

Huszonnegyedikén délután apa beleszabta a fenyőt a talpba, és a helyére állították a nappali sarkában. Anya – leginkább a kevesebb takarítás miatt – olyan tartót készíttetett apával, mely üreges volt, alá kis üvegben vizet lehetett tenni, hogy a karácsonyfa „ihasson”. Anya most is azonnal hozta a vizes edénykét.

Csenge felhelyezte a fára az égősorokat és az újonnan vásárolt díszeket, valamint azokat, amiket az elmúlt napokban készített az ünnepre. Miután anyával teljesen feldíszítették a fát, jöhetett a Jézuska.

A fenyőfa szorgalmasan „ivott”. Anya vagy Csenge naponta kétszer-háromszor is újratöltötte az üveget. Jóleső érzéssel néztek végig a csillogó díszeken a ragyogóan zöld tűlevelek között. Anya is gyakran végigsimította a bársonysimaságú ágacskákat.

A gondoskodást a karácsonyfa nemcsak szépségével hálálta meg. Két hétnél is több idő elmúltával anya a nappali szőnyegéről alig tucatnyi tűlevélkét szedett fel.

– Régen volt ilyen szép, szabályos karácsonyfánk
– mondta apa, miután az összes dísz és égősor lekerült a fáról.

– Ilyen tartós meg még sohasem – folytatta anya, miközben a pár tűlevélkét a szemetesbe dobta.

A másik fenyő elmesélte, hogy őt már sok-sok nappal feldíszítése előtt összes testvérével együtt kivágták, összekötözték, huzatos teherautón szállították. Napokat-éjszakákat várakozott egy ponyvatefő alatt, míg gazdára talált. Meleg szobába vitték, addigra már nagyon szomjas volt, de mivel nem kapott inni, elkezdte lelökni a tűleveleit, hogy életben maradjon. A gazdái szidták a sok „szemét” miatt, csak a két kisfiú gázolt örömmel a lehullott tűlevelek között. Így nem csoda, hogy már újév napja óta itt várakozott.

A két volt karácsonyfa még három napot töltött a kuka mellett. Fagyos reggel volt akkor is, mikor a köztisztasági dolgozók jöttek:

– A két fenyőt a zöld konténerbe tesszük, így már tele is lesz, útközben leadjuk őket a távfűtőművek telepén.

Mária HS

Budapesten születtem egy szép tavaszon. A nagybetűs Életbe azzal a mondattal indultam, hogy egy könyv mindig legyen nálam.

Jelenleg 15 antológiában jelent meg írásom, egy magazin folyamatosan közli a verseimet, novelláimat

Esőcsepp mesék

Randevúzik most az ősz a nyárral,
Együtt időznek napokat, heteket.
A természet, már lassan festeget
Barnával és keretez ökörnyállal.
Fecskék, Gólyák csomagja már készen,
Elrepülnek s kikeletet karolva
Jönnek vissza, s mi várjuk dalolva.
Szomorú a búcsú, de ezek tények.
Ősz a színeivel kárpótolgat,
A zord szél esőcseppekkel fenyeget.
S a dér a naspolyát kóstonlatja,
Sült gesztenye melegíti tenyered.
Így múlik el az ősz szép színesen,
Sétálunk a száraz levélszőnyegen.

Túlkoros szerelem

Barátnőm, aki már nem fiatal, de a korát meghazudtolva éli a napjait, aktivitása lekörözt némely fiatal.

Mindig net... Anno elneveztem Rézinek, mert olyan hűen adja vissza Kovács Margit, szobrász, keramikus bájos figuráit a Réziket.

Amiért tollam végére került az a napjainkban játszódó idill.

Tudniillik a barátnőm szerelmes. S hű barátnőjének, vagyis nekem mindent elmesél, hogyan éli meg a szavát használva „a túlkoros szerelem” történetét...

Leírom talán azért, mert olyan sokszor hallani, hogy az én koromban... Igen, tanmese is lehetne az Ő elbeszélése.

Hiszen bizonyíték arra, hogy Amor nyila nem tesz különbséget, neki oly mindegy ki hány éves, Ő csak nyilaz...

Amikor még nem is sejtettem, hogy mi rejlik Rézi viselkedése mögött, csak észleltem, hogy valami más... Egy találkozásunk alkalmával, minden mozdulatát követtem...

Pl: sűrűbben igazítja a haját, ami manapság kissé gyér, de fizura az a javából...

Lesimítja a ruháját, megigazítja, bitang jó szabású ruháját, mellesleg az ilyen szabású ruha áldás a molett nőnek...

Pótcselekvés gondoltam akkor, ma már tudom, hogy miután elváltunk, egy bizonyos Péterrel találkozott. Hát persze a Péter az oka mindennek...

Miután értesültem róla, hogy létezik, faggattam Rézit, hogy milyen is a Péter...

Csillogó szemekkel sorolta, hogy sportos, fiatalos, kissé kopaszodó, de jól áll neki, nincs sörhasa...

Helyben is volnánk, Rézi tényleg szerelmes...

Áldásomat adtam rájuk, s vártam a fejleményeket... Nem váratott sokáig, esténként elmesélte, mi is történt a randin, persze voltak események amiről nem számolt be...

S természetesen én sem faggattam azokról, mert vannak olyan dolgok, ami csak két emberre tartoznak... Bevallom jó magam se mesélek a „gyűröttlepedőmről”...

Szóval Rézi napjai rózsaszínűek. Feltételezem, hogy ez, „holtomiglan, holtodiglan” tartó állapot, mert érkezettnek látta az időt, hogy bemutassa Pétert...

Megbeszélt időpontra hárman, három felől érkezünk...

Én érkeztem elsőnek, tudtam, hogy Rézi késik, mert közbejött valami...

Vártam Pétert a leírásra hagyatkozva...

Emlékeznek? Sportos,... stb...

Újságomat olvastam s közben néztem a sportos fiatalos férfiakat... Bevallom belefeledkeztem az újságba, néha felnéztem, de ilyen férfit nem láttam... Viszont az asztalomtól kissé távolabb állt egy alacsony termetű, kopasz olyan mackós alkatú férfi... mivel nem őt vártam, így nem sokat törődtem vele, eluntam a várakozást, hívtam Rézit, akit elszomorított, amit hallott, hogy az ő Pétere még nincs itt...

Türelmet kért, már itt van... jó mondtam s olvastam tovább... S mit ad az ég, Rézi csókot vált a mackós férfival...

Aggódtam Rézi szemei miatt, elviszem a szemészetre, futott át rajtam az aggódó gondolat...

A kezdeti nehézségek után, minden zökkenőmentesen ment, igaz másképpen látjuk Pétert, de javára írandó, hogy tényleg jó fej...

Ma volt a napja amikor megtartották az eljegyzést... nem mintha sokat számítana a gyűrű, mondja az én barátnőm s csillog a szeme ahogy nézi a jegygyűrűjét... Mintha az élete függne tőle...

Eljegyzésük élő példa, hogy a szerelem nem kor függvénye...

Ősz lesz

S mint annyian már megírták, búsnak látták, olykor tán szépnak az elmúlást.
Láttatom véled máshogy azúrnak,
meseszerűnek, hogy most másképpen lásd.
„Meseszerű őszben,” visszavárlak,
Nyárnak szánt tüskéket feledni kéne.
Látod, a fecskék is visszajárnak,
Csábos lesz majd színesben a Hold fénye.
„Hol tüskéim helyett” szépben játszom,
Eljátszom a boldog szeretőt néked.
Csak ne fájna úgy mindig a gyászom.
S ne látnám mindig, kedves, az arcképed.
„Meseszerű őszben, / Mesélni visszavárlak,”
Tudod, a holtak is olykor visszajárnak.

Idézetek: Magna Cum Laude

Mazál Ferenc

Ferencnek hívnak, annak köszönhetően, hogy az elsőszülött fiú családjában öröklő a nevet. Ám Édesapámnak kettő Ferenc nevű fia is volt. Sajnos a bátyám elhunyt. Majd évekkel később világra jöttem, a nővérem mellé, hogy legyen valaki, aki boszszantani tudja. Mindez a világ közepén, Kópházán esett meg.

A versekkel viszonylag hamar megismerkedtem, bár elsősorban horvátokkal. Megmondani nem tudnám mikor írhattam az elsőt. Azonban ez versnek nem is volt mondható. Viszont arra büszke vagyok, hogy voltak, akiket meg tudtam győzni arról, hogy megéri próbálkozni. Hiszen mire leírok egy versnek mondott valamit, addigra azt a gondot, ami foglalkoztat, már fel is dolgoztam.

És játszani nagyon jó!

Játszom a szavakkal

Nocsak! Te még verseket is fabrikálsz?
Kirakós játékban a betűvel megkínálsz!
Ugyan dehogy! Hiszen most is játszom.
Asztalunkon betűkkel telik ma a vászon.
Csak betű, nem is kell hozzá más, ezt ide,
Egyet előre, egyet oda, hagyd azt emide.
Most katonásan, csak egy sorba rendezem,
Fel is írom, öregszem, hát el ne feledjem.
S tán jelentenek is a szavak neked valamit,
Zöld erdőt, mezőt, embert és a cunamit.

Szavak! Szavakból lesz egy csúf gondolat,
Szó, szó után, hogy kialakuljon a mondat.
Ebből vers lesz vagy szép szerelmes levél,
A szívedre ható, megható, büszke, kevély.

Ám most, hahaha, hétköznapi a gondolat,
Mit neked írtam, mert a hiányod annyira fáj,
S boldog leszek, ha simogató, becéző kezem
Lélekszakadva a kezedbe, testedre visszatalál.
Nem baj, ezt most gyúrom, meg is faragom,
El nem vetem, jó az ötlet, múljon hát haragom.
Majd csak jobb lesz, s valahová el is helyezem,
Hol hiányzik, tán a versben, ebben a levélben,
Ismét bevallja, súgja, és még hányszor,
Valahányszor, most oly közeli az ég!
Szeretlek.

A szeretet angyala útra kelt...

A szeretet angyala útra kelt,
Emberi szívekben meg-megjelent,
Tünedezik – időnként – a jóság,
A földre szállt édeni boldogság.

Állandóvá tenni – a feladat,
Szeresd mindig felebarátodat.
S kitör börtönéből a Kánaán,
Új világra ébred a szavannán.

Kincseivel a bőség kosara,
Áhítozik egy felfrissült sorsra,
Hol a munka csak dicsőség dolga,
Meggszűnt az uraság és a szolga.

A szeretet angyala útra kelt,
Szívünkben néha már meg is jelent.
Erről regél sok-sok mese, monda,
Zöld koszorún lila gyertyák sora.

Zöld koszorún lila gyertyák sora,
Hálával tekint a Messiásra,
Hit, remény, szeretet az oltalmunk,
Sorsunk, megváltásunk, fő támaszunk.

Negyedik gyertya az öröm színe,
Rózsaszínű álm, tündökölve,
A Szűzanya áldott állapotban,
Nyugszik egy betlehemi jászolban.

Jézuska fájával felköszöntik,
Szenteste éjszakáján születik,
A négy gyertya mily fényesen ragyog,
S tánkra perdülnek vidám angyalok.

Ádám és Éva adventi népe,
Békével járj, a Fény megérkezik,
Várunk, az örökkévaló létre,
A sötétség maholnap megbukik.

A sötétség maholnap megbukik,
Mécsesünk lángjában foszladozik,
S ha beköszönt az ítélet napja,
Bűnbánat könnye tisztára mossa.

Életünknek tartós sava-borsa,
Parázsló hit édes szalmalángja,
Mégkívántuk az örök életet,
Mennyországot Földön, édenkertet.

Gazdagság, siker, boldogság kínja,
Tudatot, észet, elmét megláncolja.
Porból lettél, hát porrá is leszel,
Sírodba – majd egyszer – megérkezel.

Mit mondhat életedről a lélek,
Ha feltünedeznek majd a képek?
„Tanultam ám Emberként szeretni,
Gonoszat, jót, rosszat – elengedni.”

Gonoszat, jót, rosszat elengedni,
Élménytől, tettől meg nem szédülni.
Örüljünk, vigadjunk MA a mának,
Egyszer vége lesz – tavasznak, nyárnak.

Megkerülhetetlen az ősz, a tél,
Regélte sírva az északi szél,
Mégis készülünk tavaszra, nyárra,
Felhőtlen, derűs, új boldogságba.

Kísért – gondolatokkal – a remény,
Örömmel, hittel köszönt ránk, szegény,
Gondok közt jóságára szomjazom,
Álmomat, el nem utasíthatom.

Alakulhat – közösen – a világ,
Megszólít csendesen a békevágy,
Szeretet, kised apostolára,
Karácsonyra várunk, Jézuskára.

Karácsonyra várunk, Jézuskára,
Istenünk lánglelkű kisiára,
Aki az örök életbe mutat,
Egy követendő szeretet utat.

Magyarok Nagyasszonya megszülte,
Betlehemi jászolba fektette,
Álmára vigyáztak a pásztorok,
Három, napkeleti, bölcs-királyok.

Útra keltek, örömük honába,
S rátaláltak EMBEREK sorára,
Szívükben megpihent a Szentlélek,
A beváltott isteni ígéret.

Hát örvendezzünk, békésen, csendben,
Mint betlehemi csillag az égen,
Megújíthatjuk földön a jelent,
A szeretet angyala útra kelt.

Emelj magadhoz...

Emelj magadhoz, s leszek a Mindened,
Szívem sóhajtását ÍGY megértheted.
Két karodban erősen tudsz tartani,
Van, mit szívednek is illik hallani.

Melletted leszek Veled egyenrangú,
Fázós lelkem csendes, vágya halk hangú.
Ölelése dtől múlik minden bánat,
Dicsérő szavak hagyják el a számat.

S én, csak csillogó, két szemedet látom,
Megvalósulhat-e ősrégi álmom?
Vajon miről mesélhet egy szerelem,
Egy mástól megtudhatjuk-e, Kedvesem?

Hitedre mondd, veled együtt öröködök,
Türelmesen várj, míg Hozzád felnövök.
Mondd Párom, együtt kiteljesedhetünk,
Isteni gondviselésben – szeretünk.

Látod, nem nyomja a teher a vállam,
Te megtámasztottad rogyanó hátam.
Lám, eltörpülnek már fájó gondjaink,
Bátrabban szárnyalnak közös napjaink.

Csecsemő lettem ismét, Édesanyám...
Féltőn igazítod lúdtollas párnám,
Nem ismerem meg bósz elvárásaid,
Fejlődésre készletsz, s tanításaid.

Emelj Magadhoz, s legyek a Mindened,
Életed társa, barát, a szerelmed.
S óvjon meg együtt, minket, ó, Istenem,
Ha véget ér egyszer, majd, a szerelem.

Nem is tudom

Nem is tudom, Jézus, drága, kinek írnak
próbára tett életemért minek sírnak.
Édesapám, édes szülém oly rég elment
angyalok kórusába, a mennybe – felment.

Édesanyám búsult, örömmel követte
kedvesét, hiszen őt ennyire szerette.
Árva maradtam, elfeledtem imámat
tanítsd, kérlek, szent szavaidra a számat.

Ajándékok ez Karácsony éjjelére
elsőnek Neked mondom el majd éjfélre.
Díszítse fádat az ég összes csillaga
gyermeki szempár ártatlan áhítata.

Magamnak lehetne-e egy kis szeretés
mindenhol bús világomban a feledés.
Vége legyen már itt minden gonoszságnak
utat engedj, lelkünkben... a boldogságnak.

Ez a Szerelem...

Talákoztunk, majd kísértük egymást életeken át,
Átéltünk rengeteg örömet, veszekedést, vitát,
S Te tanítottál... mindig embernek, EMBERNEK lenni,
Elembertelenedett világban – SZABAD – szeretni.

Egyezségeket, szerződést lelkeink megkötötték,
Az alkukat a szívünk mélyében el is rejtették.
Nem tudhattam a titkot – hol bújtat test, az alakot,
Bár felforgattam Érted... múltat, jelent, összes napot.

Próbára teszek – szólt az elbocsátó szép ígéret.
S kezdetben elkísért szavaidban rejlő ígézet.
Elrendeltetett... megadatott – számunkra az idő,
Próbálkozz – csak – bátran,
célt érhetsz – majd – te bősz kereső.

Kávészcészével kezdedben, ím,
mellettem csörömpölsz,
Elragadó szót keresek... mit szívedben üdvözölsz.
Ám érzéseim mellett el-elbújhat a képzelet,
Hordozom, őrzöm...
megfelelési – ős – kényszeremet.

Hogyan mondjam – túlcorduló szívem suttogó szavát,
Láttalak – ragyogni, csillogni – emberöltőkön át.
S tündökölsz ma is, mint színpompás, csábító virág,
Karjaidban tisztábbnak, üdébbnek tűnik a világ.

Maradok magamnak...

Maradok magamnak, s nem beszélgetek,
Felebarátom, csak meg ne sértselek!
Meg se gyűlölj, jaj, egy politikusért,
A politika csal, hazug, meg nem ért.

Globális világban – lásd – a pénz beszél,
Fülemüle ének csak neki regél.
Igaz embert szomorítja kátyúja,
Bal- és jobboldal annyira egykutya.

Fényes, tarka ing, ősz haj, fehér szakáll,
Történetünkben, hazánkban meg-megáll.
Irigység, féltékenység és hatalom,
Milliomost, orvost szül az alkalom.

„Iszonyú hatalom – még ez nem volt nálunk,
Hogy korona nélkül lett volna királyunk!
De ez megelégszik, hogy kalap a fején,
Mert háromezrezer zsoldos van kenyeren!
Mért gyermekségedben nem tudtunk felőled,
Hogy kalapos király leszen majd belőled.
Hidd el, hogy véled is másként bántunk volna,
Most kegyetlenséged magyart nem gázolna.”

*Idézőjelben – Szalatnai Rezső: Kempelen,
a varázsló könyvéből egy vers.*

Petymerégi Hírmondó

Értesítjük Kis- és Nagypetymerég Polgárságát, Kedves Elvtársainkat, a Tisztelt Lakosságot, hogy október elsejétől elnémul a kicsi és a nagyharang.

Sajnos szegény az eklézsia, spórolni, takarékoskodni kényszerülünk! Elköveltünk mindent, hogy ne történjen meg ez a sajnálatos esemény, ám így kellett dönteni.

Évekkel ezelőtt hibáztunk, amikor automatizáltuk a harangszót. Anyagi lehetőségeink ma már nem teszik lehetővé, hogy a továbbiakban erre elektromos áramot pazaroljunk.

Pályázatot írtunk ki a Kötélverő Sógornak, végezze el az átalakítási munkálatokat, ami sajnos megbukott. (A komám nem volt hajlandó korrumpálni a pályázatra szánt összegből!)

Próbálkoztunk azzal is, hogy közmunkást alkalmazunk harangozási, esetleg kerepelési feladatokra. Igényünket a Kormányhivatal elutasította.

Szerencsénkre a részeges kántor vállalta, hogy időnként megkörményekezi a lakosságot, s bejelenti a szertartásrendet. (Az óvatosság azt diktálja, csak módjával tessék kínálgatni, egyébként a finom szilvapálinka a kedvence.)

Ezenkívül bejelentjük azt is, hogy a Polgármestéri Hivatal rövidített nyitvatartással – vasárnap mise után, kocsmazárásig – a Községház pajtájában áll rendelkezésre.

Az önkormányzati képviselőtestületi üléseket egy-egy képviselőnk lakásán rendezzük, hol itt, hol ott. Kérjük figyelembe venni a plusz férőhelyek szükségességét. Támogatást elfogadunk!

Összes intézményünket – a Községház pajtájának kivételével – a tavasz beköszöntéig bezárjuk. Szerencsére színházunk, uszodánk, fürdőnk, sportcsarnokunk, stadionunk nem volt soha.

A Községház pajtájában tanfolyamokat, tájékoztatókat szervezünk:

- Hogyan tudsz visszatérni a tizenkilencedik századba?
- Hogyan használjam a petróleum lámpát, gyertyát?
- A hosszú téli esték eltöltése.
- Közösségi élet a fonóban.
- Kukoricafosztás, csuhébáb készítés.
- Hangulatkeltés népi hangszerekkel.
- Fűrész kezelése, fadóntó kézfűrész.
- Vissza a természetbe, gomba- és növényismeret.
- Stb.

Belépődíj: egy vödör darált kukorica.

Morzsolás és darálás a tanfolyam ideje alatt is elvégezhető. Alapanyagot biztosítunk!

Reméljük így megoldhatóvá válik egy nagyon nehéz időszak a község életében.

Kispetymerreg

2022. 10. 31

Tisztelettel: Korrupt Ivó
Polgármester, ex-tanácselnök
A részeges kántor.

Lejegyezte: Mazál Ferenc

2022. 10. 13

Soós Katalin

Írásaimmal rendszeresen veszek részt irodalmi pályázatokon, aminek eredménye a több, mint két tucat kötet az írásaimmal.

A Kárpát-medencei Életmesék írói pályázat sorozata elsőként részesített „HŰSÉG-DÍJ”-ban.

Első kötetem Fél pohár aszú gyertyafényben címmel, a második A békák is tudnak sírni címmel elérhető az interneten.

A karantén alatt fiataloknak írt Tarlófutás című kisregényem is ott olvasható.

Kalandjaim az Öshazában

Elindulás Kazanyba

Az óriási mogyorófa árnyékában a kellemes nyári délután négy csillogó szempár vett körül, amikor nyílt a kertkapu és újabb két kamaszlány igyekezett befelé.

– Ugye nem késtünk még el, Viki néni? – kérdezték egyszerre.

– Nem, gyertek üljetek ide a körbe. Kértek hús bodzaszörpöt? – kínáltam őket is. A fiam osztálytársai voltak, a szokásos „mese-délutánra” jöttek.

– A szamovárokat tessék már elmesélni! – kértek szinte kórusban.

Hát az hosszú történet, még vagy 30 évvel ezelőtt történt. Karácsony előtt egy hír izgatta fel a kutatóintézetet:

Januárban egy csoport mehet kiküldetésre Kazanyba, ott kell megtanulni az új számítógép felépítését és használatát. Miért volt ez nagy dolog a szocializmusban? Mert ugyan a külföldi kiküldetésben dolgozni, tanulni kellett, de az ember megkapta itthon a fizetését. És emellett napidíjat is kaptunk, amit összegyűjtve haza is lehetett hozni, de ott kint is különböző dolgokat lehetett vásárolni, amit itthon nem lehetett kapni, hiszen akkoriban erősen a hiánygazdaságban éltünk.

Én mindenesetre jelentkeztem:

– Ami a fejedben van, azt nem vehetik el tőled! – volt édesanyám filozófiája, és különben is a nagy bezártságban hol és mikor tudnék eljutni Kazanyba, a Szovjetunió hátországát jelentő Tatáriába? A kódexeink szerint az Őshazánkba?

Így otthon megbeszélve szorgalmasan gyűjtöttem a viendő dolgokat. Már egy delegáció előző nyáron volt kint és ők elmondták, hogy mindent, MIN-DENT kell vinni, amire a három hónap alatt a hátságban éléshez, a munkához szükség lehet.

Január első napjaiban reggel indultunk vagy harmincan a nagy kalandra Moszkvába. Seremetyevoból, a nemzetközi reptérről, busszal átvittek a belföldi járatokat indító Domogyedovoi reptérre, ahol megint órákat vártunk a gépünkre.

Amikor végre a hangosbemondón meghallottuk, hogy egy félóra múlva indul a kazanyi gép – mindenki izgatottan sorakozott fel a beszálló kapuhoz. Kinyílt a gép ajtaja és a keskeny lépcsőn elindultunk a sötét estében az enyhe hóesésben libasorban felfelé. Az ajtóban a két stewardess helyén két vastagon beöltözött, halinacsizmás, usankás, bekecses fekete mandula szemű hölgy fogadott mindenkit. Kettesével foglaltunk helyet, hiszen ez egy belföldi, kisebb típusú repülőgép volt.

Amint elhelyezkedtünk jöttek az utaskísérők és összeszedték az útleveleinket, amit vonakodva és csodálkozva adtunk oda.

Mindenki a szomszédjával ismerkedett, és kicsit furcsán érezte magát nagykabátban, sapka-sálban, némelyek kesztyűben ülve az ily módon szűkössé vált üléseken. Én is ekkor vettem jobban szemügyre a szomszédomat, egy szép arcú, hosszú szőkehajú, nagykabátos lányt, akire már a váróban felfigyeltem, mert félrevonulva ő is egy könyvet olvasott. Ő volt Marianna – Ricsi édesanyja.

Kis idő múlva a hölgyek tűntek fel: egyikük kezében egy tálca, rajta a fémtartókban üvegpoarakban forró tea gőzölgött, a másikuk kezében az útlevelek: név szerint adta oda az utasoknak. Furcsa volt a nevünket hallani ebben a kiejtésben.

Szépen iddogáltuk a teánkat, ami a hideg utastérben nagyon jól esett. Pláne amikor felfedeztük, hogy nemcsak kint hull a hó, hanem a repülőgép belsejében az eresztékeken is pilinckázik befelé! Látvány-nak jópofa volt, de amikor az arcunkba, nyakunkba esett a hó és ott olvadt el – igencsak furcsa volt.

Egy idő múlva nemcsak a hó kéremszédett befelé a réseken, de a gép hol jobbra lejtett, hol balra és ez egyre gyakrabban fordult elő. Sőt néha ugrott a gép felfelé vagy lefelé! Kapaszkodtunk a karfákba, ki-ki a szomszédjába, amikor egy nagy rántás után a világítás is megszűnt.

A döbönt csendben megszólalt a pilóta és közölte, hogy hóviharba kerültünk és a legközelebbi reptér, ami kényszereszállásban fogadni tudja a gépet: Kujbisev.

Döbbsenten néztünk egymásra: csak annyit tudott mindenki, hogy Kujbisevnel egy nagy víztározót építettek a szovjetek. Hogy az pontosan hol is van? Valahol a nagy Szovjetunióban.

Egy idő után bukdácsolva megérkeztünk Kujbisevbe, ahol már a személyzet fogadott. Minden ember, aki mozogni tudott, a hóviharban csúszkáló utasokat segítette a kavargó hó mögött sötétlő két emeletes épületbe.

Belépve mindenki megrökönyödött: mindenütt a földön fekvő, összegömbölyödött, összekapaszkodó emberek, kosarak, batyuk, doboz halmok voltak. Közöttük nagy kendőkbe bugyolált gyerekek próbáltak aludni az anyák védelmezőn följük tartott karjai között vagy alatt.

A csoportunk tagjai ott egyensúlyoztak az emberi halmok között, ijedten a látványtól és óvatosan, hogy senkire és semmire ne lépjenek rá.

Közben mindenkinek azon járt az agya, hogy ugyan hová lehet itt, ebben a tömegben lefeküdni és pihenni és ugyan mikor fogunk végre a szállásunkra, a kazanyi egyetem szállójába jutni.

Mariannával mi is tétován álltunk ebben az „Éj-jeli menedékhely”-ben, amikor, láthatóan tisztítag kabátot, usankát viselő férfi lépett hozzánk. Nagy tisztelettel karonfogta Mariannát és rám nézve beszélni kezdett.

Honnan tudta, hogy szegény Marianna nem beszél oroszul és helyette én vagyok az, aki úgy ahogy tolmácsolni tudok?

Azt mondta, menjünk vele, följánlja az irodáját, ahol lefekhetünk egy üres díványra és pihenhetünk.

Kérdésemre elmondta, hogy nem tudja mikor tisztul fel az ég, hogy újra repülni lehessen. De mindenesetre 3-4 óránk van addig, és próbáljunk meg aludni.

– Biztosan Marina Vladynak nézett! – vigasztaltam Mariannát.

Amikor egyedül maradtunk a szobában, bátorítottam, ne izguljon, hogy minden holmija a kofferében, a gépen maradt. Nekem itt van a válltáskámban papucs, fogkefe, fogkrém, hajkefe, a termoszomban tea, és lazíthatunk az öltözékünkön is, a változatoság kedvéért. Így is tettünk.

Az egyik szekrényben két pokrócot is találtunk. Ezekkel betakaróztunk, lábunkra a hazai csizma helyett a vastag jégzoknijaim, majd sapka-sál kerültek és betakaróztunk a nagykabátjainkkal.

Valóban pár órai szunyókálás és vízszintesben levés után a hajnali derengésben jöttek a hivatalos kísérőink és felkísértek a repülőnkre.

Sehol, semmit nem láttunk a hófelhőktől terhes szürke ég alatt.

Életképek a kiküldetés idejéből

Kazányban kikászálódunk a gépből és mindenki megkereste a kofferjeit és megint – nem először a kiküldetés során – beteltek egy csontig befagyott buszba és három fegyveres kucsmás „idegenvezető” beült a vezető köré.

A sofőr a tenyerével az orra előtt gondosan leolvastotta a jeget az ablakról egy duplatenyérnyi részen. Ha kanyarodni kellett a jéggel borított úteszten, akkor iránytól függően vagy a sofőr vagy a másik oldalon a vele egy sorban ülő fegyveres kinyitotta az ajtót, kinézett, így ellenőrizve, hogy arra kanyarodni lehet-e. Ennek ellenére az egész idő alatt egyetlen balesetet sem szenvedtünk.

A busz a Kazanka (folyó) egy csatornája mellett magasodó tíz emeletes, már megszokott szocreál stílusú épület előtt rakott ki minket a buszból.

Benyomultunk a Szállóba és ekkor következett a túra legizgalmasabb eseménye: a szoba elosztás. Kétágyas szobákban lettünk elhelyezve és a csoportunk két emeletet foglalt el a házból. Mi csak egymásra néztünk Mariannával és a mi párosunk már meg is volt. Annak ellenére, hogy előtte még soha nem láttuk egymást, más helyen dolgoztunk – a lehető legjobb barátok lettünk – mint ahogyan a később született gyerekeink is barátok lettek, ahogy már ismeritek őket.

A csoport szombaton érkezett meg és a szállásfoglalás után az egyik emeleten az egyik fegyveres idegenvezetőnk a szoba beosztást rögzítette és mindenkinek három napi napidíjat kiosztott.

Mi is kipakoltunk. A magunkkal hozott teljes doboz Flóraszeptet a „tisztá” fürdőkádba öntöttük, amit előzőleg teljesen feltöltöttünk vízzel. Utána mi is kirajzoltunk a szállóból.

Hamar felfedeztem, hogy a városi, budapesti csizmám nem lesz elég meleg ebben a télben és nagyon csúszik, ezért egy olyan csizmát akartam venni, mint amelyet a helybeliek viselnek. Azokkal szemlátomást nem csúszkálnak, biztosan járnak-kelnek a jeges járdákon, az úttesten.

Irány az Áruház!

Nagy örömmel fedeztem fel az egyik emeleten a férfi csizmák között a kitett óriási méretű halinacsizmákat. Úgy ahogy voltam a normál kis tátrai nemezcsizmámmal egy ilyen nagy 43-as halinacsizmába beleugrottam. Pont jó volt. rám! Attól kezdve végig mindenütt ezt a nagy halinacsizmát hordtam és soha nem csúsztam meg vagy estem el. Amikor az egyetemen a tanterembe vagy a számítógépterembe mentünk, csak kiléptem ebből a hétmérföldes csizmából és a házon belül mindenütt a kis normál tátrai nemezcsizmámat hordtam, mert azért hideg lett volna zokniban vagy papucsban járnom, mint a többiek. Nem is fáztam fel vagy lettem beteg, mint sokan közülünk.

Most ebben a rekkenő melegben el sem tudjátok képzelni, de ott kint az átlaghőmérséklet mínusz 25-26 fok volt. Egyszer mínusz 36 fokot is megéltünk.

Gyönyörű, tiszta, napfényes reggelre ébredtem. Vidáman mentem a fő utcán, az ulica Baumanán lévő főpostára, ahonnan egy-két órai várakozás után kapcsolták is Budapestet.

Amíg a szállónk és a magas épületek takarásában a ragyogó napsütésben bandukoltam a postára, nem is volt semmi baj. De amikor befordultam a sarkon a metsző volgai szél elkapott. Mintha borotvával hán-tanák a bőrömet, úgy vágott az arcomba. Fájdalmamban kicsordult a könnyem. De abban a percben a szempilláimon meg is fagyott kis gömböcskék születtek – mint a hercegi koronák ábrázolásán lehet látni. De kinyitni sem tudtam teljesen a szemem, mert a szempilláimon megülő kis jéggömbök összefagytak egy gömbbé.

Végül szerencsére a szél befújt a főpostára, ahol jóleső szélcsend fogadott.

De az élet nem állt meg ebben a ritka nagy hidegben sem: a gyárakban, a fedett épületekben lévő munkahelyeken folyt a munka. Csak az iskolásokat és a gyerekeket nem engedték ki. Nekünk is menni kellett dolgozni.

A szállóban a központi-fűtés szétfagyott és sokszor nem volt melegvíz sem, vagyis ott álltunk bezappanozva, de már lemosni magunkról a habot hidegvízben, hideg fürdőszobában ugrándoizva kellett.

Mindezt az első nap a Flóraszepttel kisikált, fertőtlenített kádban kellett eljátszani – miután már utálkozva a lemart kosztól megtisztítottunk a kádat.

Szegény Marianna tudna mit mesélni a tisztaságról, mert szegényke megfázott, begyulladt a torka, lázas lett. Mentőt kellett kihívnom, akik kalandos úton kórházba szállították. Őt, aki soha életében még nem volt kórházban! De ezért voltam én a szobatársa, mert már a sok sportbaleset következtében többször voltam kórházban, így rutinosan gyorsan összeállítottam számára a szükségesekből a megfelelő kórházi csomagot. És természetesen beültem hátra én is a mentőbe és a jeges ablakon kivakart kis résen lestem merre is járunk a sötét téli estén.

Szerencsére addigra már a fejemben volt az egyetemi könyvtárban talált ceruzával rajzolt egyetlen térkép, amit anno Gorkij rajzolt a városról!

Képzeljétek a 20. század végén Kazanyban nem volt a városról készült térkép! Ilyennel csak Észak-Koreában Phenjanban találkoztam vagy tíz évvel később!

De ne felejtsem el, másnap a két fiú kollégámmal a szomszéd szobából nagy vagányan kimentünk vilamossal a város másik végén lévő kórházba.

Annak alapján, amennyit a mentőautó ablakán kapart kis résen láttam pont a kórház kertjének hátsó kerítéséhez értünk, és ott szálltunk le a villamosról!

Még szerencse, hogy ott, mert átmászva a kerítésen el tudtunk jutni Mariannához, amit úgy sem tudtuk volna elmagyarázni mert nem tudtuk melyik osztály, melyik kórtermében fekszik a társunk.

Szegény nagyon el volt anyátlanodva ott egyedül a spenót zöldre mázolt kórteremben. Egyedül! Senkivel nem tudott beszélni, teán és kekszen kívül nem mert semmihez nyúlni. Rettentően megörült nekünk és a termoszban vitt forró erőlevesnek és a csoport tagjai által küldött különböző hazai süteményeknek.

Másnap természetesen pellengérré lettünk állítva, hogy engedély nélkül(!), egyedül(!) vagyis az idegvezetőink kísérete nélkül(!) a kijelölt területet el mertük hagyni és meglátogattuk az ismeretlen ország, ismeretlen kórházában egyedül-lévő munkatársunkat. Többet nem is mehettünk be hozzá.

Szerencsére pár nap múlva az antibiotikumok hatására láztalan lett és visszajöhetett közénk a szál-lóra.

Azt hiszem Ricsi ezt a történetet már hallottad édesanyádtól.

...és akkor térjünk végre a nevezetes szamová-rokra. Kazanyban nagyon szegényes ellátás és vá-laszték volt a boltokban. Ezért nemcsak mi, a külföl-di delegáció tagjai sóvárogtunk a hagyományos és nagyon hasznos, dekoratív szamovárok után.

Addig-addig kéreltük az „idegenvezetőinket”, amíg kaptak engedély a pártbizottságtól, hogy összeírják hány szamovárra tartunk igényt. Természetesen minden „idegenvezetőnk” is besorolta magát az igénylők közé. Nagyon hálásak voltunk nekünk, hogy általunk nekik is lehetett szamovárjuk. Boldogan kifizették a valóban borsos árukat.

Történt, hogy menet közben a sikeres vizsgamunkánkért jutalom utazást hirdettek Leningrádba, a régi Szentpétervárra.

Jelképes összegért elrepülhettünk – már aki akart – egy különjáraton direkt Leningrádba a nőnap alkalmából. Meg kell jegyezni, hogy a Szovjetunióban megvalósították a mindenki egyenlő, férfi, nő, ugyanúgy dolgozhat, nincs udvariaskodás, a nők megkülönböztetése. Akárhányszor megfigyelhettem, hogy ha egy mindig tömött busz megérkezett a megállóba, a leszállni kívánó utasokat szinte nem is engedték leszállni, nyomakodtak föl a beérkezett buszba – utolsó hónapban lévő pocakos anyukát, öreg nénit sem kímélve.

No de március 8-án bezzeg kitüntetések, virágcsokrokat osztogattak a nőknek. Egy napon az egész évben. Különben örüljenek a nők, hogy dolgozhatnak, gürcölhetnek a férfikkal azonos munkakörökben – kevesebb bérért.

Hát ezt az ünnepet gondolták nekünk a szamovárok átadására kitűzni.

Fel is sorakoztunk egy nagy teremben, egy valóban ünnepélyesen megterített asztalnál és a finom menüsört nyugodtan fogyaszthattuk el, szemben az ebédekkel, amiket az önkiszolgáló étteremben futva ettünk, hogy visszaérjünk dolgozni az egyetemre.

Ezek után került sor március 15-én a leningrádi kirándulásra. Mi Mariannával sétáltunk a széles sétányokon, a csatornákon átívelő hidakon, gyönyörködtünk a pompás, elegáns épületekben. Ittunk finom szovjet pezsgőt, kecses poharából, amit az utcán árúsítottak. Amíg a csoporttársaink az elektromos porszívókat és más neves technikai készülékeket hajkurászták, addig mi az Ermitázsba összehordott kincsek egy töredékét csodáltuk meg.

Este hangversenyre voltunk hivatalosak. A szünetben a híres magyar orgonaművészt felköszöntöttük egy piros-fehér-zöld virágcsokorral. Mariannával mindkettőnkön volt kokárda, így amikor ünnepélyesen levettük őket és a csokorra tettük, Ella István, az orgonaművész könnyekig meghatódott.

Tulajdonképpen ez csak egy ízelítő volt az őshazában tett kiküldetésünkről. Természetesen soha el nem vehető élményeket szereztünk és olyan tudást, amit a számítógépes munkában naponta tudtunk hasznosítani.

Állítólag a melegben az angolok teát isznak, így hűsítik magukat.

– Vajon a szamovárban orosz módra főzött tea lesz olyan hűsítő, mintha mi is angolok lennénk?

Szabóné Bencze Zsanett

Amatőr tollforgató vagyok. Hobbim az írás. De ez már inkább szerelem, aminek gyümölcseként több kiadó antológiáiban kaptak helyet a verseim és novelláim. Okleveles, Bronztoll-díjas, különdíjas művek is születtek. Az elismeréseket volt szerencsém neves személyiségektől átvenni, mint például: Karafiáth Orsolya, Orosz Gyuri, Kis Judit Ágnes, Sebők Györgyi és Borbíró Klára.

Hócscepp

Olyan a táj, mintha angyalok lanknák
A hópelyhek, mint megannyi kristály,
Úgy csillannak meg az esti fényben
És a föld hófehér takaró alatt pihen.

Az éjszakát a reggel váltja csendben,
Odabenn alma és fahéj illata terjeng.
A kandallóban amíg zsarátnok reccsen,
Színes ünneplőt ölt a fenyő zöldje.

Körülötte a család apraja és nagyja,
Kiknek ajkukról csendül egy örömöda.
Kiscsengő hangja töri meg a dallamot,
És gazdát cserélnek a díszes dobozok.

Boldogság ragyog a gyermeki arcokon,
Várakozás terhe már nem ül a vállakon.
Játék és kacagás várja az alkonyt,
Miközben két dolgos kéz asztalt bont.

Még egy utolsó pohárral koccintanak,
Mielőtt az álom karja mindenkit elringat.
Bár lassan nehezednek azok a pillák
Pedig nem kell mondani, hogy viszlát.

Mert a jövő is tartogat még derűt,
Egy reménnyel teli, kies új esztendőt.
A titokzatos és jégvirágos Januárt,
Ami keresztjével vetkőzteti a fát.

De míg olyan a táj, mintha angyalok laknák,
És a hópelyhek, mint megannyi kristály,
Úgy csillannak meg az esti fényben,
Addig örök és szerelmes az Advent.

Bézs, 2022. 09.18.

Apjuk, dől a fa!

Eljön a December és vele az adventi időszak, teli várakozással és fogadalmakkal. Nagyon idilli a kép. Már-már olyannyira, hogy a jegesmedve megkívánja a trópusi vihart.

De bezzeg arról nem szól a fáma, hogy milyen kínokat kell kiállni, mint házisárkány, bocsánat, aszszony, amikor a ház ura a fenyőfát akarja belefარag-ni abba a gyűszűnyi nyílásba!

Mondhatnám, hogy az ilyen fajta munka, sosem volt az erőssége, de nem mondom ki... hangosan.

Bár az sem segít a helyzeten ugye, hogy állandó migrén imitálással küzdök.

Helyette inkább kart karba öltve elindulunk levadászni, a helyi kofák legszebb áruját.

No már itt kezdődik a probléma, mert milyen a hím, meglátja az első darabot, leemeli a „polcról” mehetünk is, kész ennyi!?! Ezzel szemben meg ott van, az érzékeny női lélek, meg a shoppingolás okozta eufória, és az agyban felszabadult dopamin repít boltról, boltra.

Itt azért álljunk meg egy szóra, mert állítólag azért fáj oly sokat az a fej, mert akkor duzzad mákszemnyire az a fehér és szürkeállomány. De ezt meg a jól bevált, „nem a méret a lényeg” szállóigével zárnam le. Meg talán el is kalandoztam, a lényegtől.

Szóval, fenyő-expedícióra készen állva, Á pontból B-be, majd egy kis kitérővel Z-ben megtaláljuk a legszebbet, legjobbat aminek csodájára jár majd a falu népe.

Erre jön az első aprócska baki, hogy mivel rögzítjük a kocsi tetőcsomagtartójára!? Mert „valaki” otthon hagyta a gumipókot! Igaz, hogy annyit hallottam, hogy gumi... de az meg mindig van kéznél, ha az ember lányának hosszú a haja. Bár azzal nem vagyunk előrébb, aztán heuréka jön a megmentő ötlet, a nadrágszíj. Remek, akkor robogjunk a szerzeménnyel, az új otthonába.

Úgy is lett, de aztán jöttek az újabb kérdések, hogy hol faragjuk ki a panelban, és hol van az a fránya talp, vagyis tartó, vagy állvány vagy mi is a neve!?

Mert az ugye már rejtély, hogy hogyan csináltuk ezt tavaly. De hál' istennek bekopogott a megoldás a szomszéd személyében, aki szinte önzetlenül ajánlotta fel erre a célra az erkélyét. Csupáncsak annyit kért cserébe, ha már ott vagyunk akkor faragjuk már ki neki is azt az örökzöldet.

Mit volt mit tenni, nekiálltunk. Igaz, hogy a célszerszámot meg a harmadikon hagytuk, no vissza érte a földszintről, ekkor már cifrább szavakat szórtam szét a nagyvilágba, mint egy tourette szindrómás.

Végre együtt van minden, és elkezdtük a munkát. Ilyenkor angyal lehetek, mert a helyem a fekvő fa csúcán van, mint nehezék! Csak ne szúrná a sok tűlevél annyira a hátsófertályt! Ide csapok, oda ütök, forgatjuk, illesztjük és láss csodát: hitetlen, röpke négy óra hossza alatt kész lett... a szomszédé!

Ekkorra már annyira elkap mindenkit a munka heve, hogy nem lehet abbahagyni. No, a következő már a rutin miatt csak két órát vett igénybe.

Felvittük, ráaggattam a már meglévő díszeket, majd az új szerzeményem, az „árvalányhaj” néven futó, cérna vékony, hosszú ezüst színű akármit. Gyönyörű lett a mű, igaz van benne egy kis Pisai ferde torony beütés, de annak dacára is szép.

Már nagyon vártam a reggelt, hogy ébredjenek a kislányok és lássák meg ezt a remekművet. Annyira lenyűgözött ez az alkotás, hogy muszáj volt mellé ülve innom a kávé.

Abban a percben jön a három éves lánykám és a kis kezével egy gyengéd mozdulatot tesz a fa felé, majd megkérdezi, hogy:

– Aja mi ez ez?

Abban a pillanatban már dőlt is rám az egész tákolmány, és vitte magával a csészét is. Nesze neked árvalányhaj.

Hirtelen nem tudtam, hogy a romokban heverő fenyőt, vagy az ijedtségtől ordító gyereket rakjam rendbe. Az utóbbit választottam, persze a robajra felébredt a család másik fele, apa és a nagyobbik lány. A látvány magáért beszélt, és ahogy az ilyenkor lenni szokott, már nevetéstől könnyeztünk.

Azóta ha szóba jön a karácsony, akkor az egyet jelent nekem a repülő csészealjakkal. Ezért, hogy ne legyen többé horrorba öntött X-akta az ünnep, arra a következtetésre jutottunk, hogy beruházunk egy akciós műfenyőre!

Addig is kívánok katasztrófa mentes, kellemes ünnepeket mindenkinek!

Bézs, 2022. 09. 23.

Szécsényi Andrea

A szerelem csodálatos dolog, boldoggá tesz, a magasba repít vagy a mélybe taszít. De mindig van kiút!

Köszönettel és hálával tartozom Édesanyámnak, jelenlegi férjemnek, gyermekeimnek: Dánielnek, Gergelynek és Noéminek, akik tudtuk nélkül – pusztán jelenlétükkel – átsegítettek engem életem mélypontjain. Egy dologban biztosan szerencsés vagyok, abban, hogy van három gyönyörű gyermekem akiket szerethetek!

☆Je fais des rêves.☆

A múlt szerelmi gyémántjai

Talán

Talán a pillanat mely megtörik az időben,
Talán a remény mely altatja a kételyt,
Talán a tiszta hang mi megszólít a sötétben,
Talán mindez Te vagy.
S ha mégsem, már azt sem bánom.
Mert én bolond örülök Neked!
Szemed sugarában elveszek,
Az érintésed éltet.
S ha elszáll a varázs;
Mindennek vége!
Elsorvadok s elveszek az éjben...

2018. 12. 29.

Hiába♡

Még fülembe cseng egy kopott dallam,
Még hiányzik hangod, hogy néha újra halljam.
De már oszlik a kábulat és beszűrődik a fény.
Az álomból lassan magamhoz térek én.
S hiába minden szívdobbanás,
A lüktető erekből a feljajdulás,

Az eszét vesztett kilátástalan remény
Mely hangosan sír, nyüszít!
Hiába minden!
Mert neked nem kellek én!
S a fájdalom egy halk sóhajban összezsugorodik,
Elhagyja ajkam,
De a mellkasom nyomja megint.

2019. 01. 16.

Balgaság

Te leromboltad az Oltárt!
Melyet én annyira óvtam, bíztam...
Bemocskoltad az érzést
Mit hófehéren a kezedbe raktam.
S kínlódásom, gyötrelmem
Számodra mit sem ér!
Titokban lehet mulatsz rajta rég.
Nem fogod fel,
Hogy a Mindent adtam!
De te ellöktél.
Olcsó, feslett kalandokért...
Akik előbb-utóbb de biztos, hogy elhagynak.
Néma, fájó kiáltásom a semmibe vész,
Hisz nem jut el hozzád üzenetem,
Amit egykor olyan erősen hittem,
Hogy meghaltam volna érted én...

2019. 01. 20.

Hamis álom

Milyen bonyolult az elme s a lélek!
Eltárolja az emléket, hogy emlékezz!
Hiába nem akarod, az álomban előjön.
És kínoz. Rág mint fát a féreg.
A gondolat tűnődik. És kérdez.
Az érzés hazudik?
Az ész érvel.
A valóság pofon vág, és tudom már:
Az illúzió villant föl egy pillanattig.
De már elvitte az enyészet....

2019. 01. 28.

Neked♥

Olyan ez mint egy álom.
Nem is gondoltam, hogy a párom újra megtalálom.
De ma megint rám sütött a napsugár!
S dermedt lelkem felengedni látszik már.
Testem kínozza a vágy, eszem mindig rajtad jár!
Hihetetlen de a gondolat elrepít hozzád.
Oda ahol megáll az idő, és csodás szerelem vár.
S lelkem mélyén titokban azt kívánom:
Úgy szeressük egymást,
Hogy legyen minden nap egy csoda,
S míg forog a Föld ez ne szűnjön meg soha!

2019. 02. 14.

Szécsényi Csilla

A „Hírös” városban születtem, Kecskeméten.
Jelenleg Lajosmizsén élek családommal.

Édesapámnak köszönhetően, már gyermekkoromban beszippantott az olvasás. Kisebb könyvtárunk lévén, érdekesebbnél érdekesebb olvasmányok közül válogathattam. Az Ő könyvszeretete élő példa volt számomra.

Az évek múlásával a versek mellett a spirituálisabb, filozofikusabb témákban mélyedtem el leginkább, melyek gyakran visszatükröződnek a műveimben.

A közösségi médiában, jó pár irodalmi magazinban jelentek meg verseim, és idén már a „Maradok#Vers#Dal” antológiában is.

Augusztus végi merengés

Elmosódott fények pásztáznak a háztetőn
hőjük kékül, simogató érintés csupán.
Az augusztusi nyár kókadt napsugarát látom,
ahogy ágról ágra lebben és szeppen,
parfümként párolog el az ősz asztalán.
Hiába gyűjteném tisztos zsákba,
ékes ruhába sem tekerhetem.
Fuvallatként a csend úgyis elvinné
messze délre, ahol
alvó magokat kell felébresszen.
Elmerengek a Minden bölcs, örök akaratán,
hogy hogy fordítja a vibráló színekereket tovább.
Elmerengek, hogy a madárfüttyök is
csak álmosan nyílnak az akácfákon,
a zengő rádió csitul, már egyre tompább.
Elmerengek, hogy maholnap elvágódásaikból
fénytorony emelkedik, arról röppennek tova.
De addig, míg szív-iránytűjük
nem jelez nekik...maradnak.
S velük ébredhetek hajnalonta.

A természet vonzásában

Húznak az erdők, a völgyek bentre,
mélységes lelkükbe szippantanak
beléjük veszve
tavasz-kereső vendég vagyok
emlékezni tanítanak, hogy kell csendben járni,
mágneses mezeikben magamra találni.
A fénytörést követve pille-puhán lépek,
a pillanat kimerevített lépcsőjén
talán ma lombsátrukhoz érek.
Szárnyakat adó szellő vezet az úton,
utánam szédülnek fürtös virág-hegyek, átfon,
szépségük nehezít, visszaránt a földre,
szívem végtelenné vált, csordultig van telve.
Befogadtam az összes létező
sárgát, zöldet, kéket...
szemfenékre tettem domborodjék ott is,
míg az „enyémhez” hazatérek.
Szín-oázisomból egy árnyalatot
nekik ígértem, nekik adok...
hisz a Mindenben közös a forrásunk,
testvérük vagyok.

A tánc

Bókol a büszke hegedű feszesen,
perdül a derű, körbejár...
egy fehér szárú virág ring szabadon, lebegve,
az égi ritmus angyali fénnel vibrál.
A zongora szenvedélyt üt a szívbe,
szétárad a legutolsó sejtig,
másik dimenzióba szökken a lélek,
fékezetlen erővel szeret, virágba borul a tél is.
Elveszejt szem a hályogát,
lemorzsolódik a lappangó fájsz,
az életvágy megleli a pörgésben mámorát,
Isten szeme mosolyog – Legyen ez: a Tánc!

Így akartuk

Bordó az érzés.
Lángol a féltés.
Szívembe égett fényköröd.
Csendemből húzol át viharodba,
mámorom vagy. Szédülök.
Szirmonként tépett gyönyörök
hullámozva keringőznek
múltunk és jelenünk között,
elrendelt útra visznek minket.
Összetartozásunk a régi otthona.
Szerelem-térképen lépdelünk egymás felé...
ez volt a tervünk valaha.

Szécsi Károly

Az alkotás valami pluszt ad ebben a rohanó világunkban, felszabadítóan és nyugtatóan hat a lelkemre. A belső világot mutatom meg így.

Az érzelmeimet előhívom, láthatóvá teszem.

Akik értik a sorok között a mélységet is látják, érzékelik.

Alázattal várom mindig hogy legyen időm az írásra, és nagy nyugalmat érzek általa.

Mindenkinek jó tollforgatást!

Írni jó!

Megbocsátás

*„Az árnyékával szembesíteni valakit
Annyi, mint megmutatni saját fényeit.”*

C.G.jung

Könnyek mosollyá válnak
A harag öleléssé.
Megbocsátás változást hoz.
De nem felede a múltad.

Örömed felvértez a biztonsággal
Kis öröm is jót tesz a lelkednek.
Fogadd el minden cseppjét
Nyugodtabban éled az életed.

Bánatod ha rád tör néha.
Múltadat ha nem felede.
Elmúlik ez szépen csendben
Elrepül a fellegekbe.

Örülj, táncolj élj a mába
Dobd félre a búsulásod,
Dalolj csendben érzelemmel
Az egész életeddel, türelemmel.

Démonaim

Démonaimtól megfosztanak
akkor az alkotás angyalai
is elhagynak.
Érzelmek felélednek bennük
akár beleegyezünk akár nem.
A félelem börtönbe zár egy életre.

Meg kell ölelnünk a szomorúságot,
különben elveszünk.
Meg kell élnünk a nyomorúságot,
szebb napokon örülhetünk,
érzéseink bennünk élnek,
nem kell eltakarni őket.

Ha könny csordul arcodra
élvezd és éld meg.
Békességben élhetsz önmagaddal
és ez a lényeg.

Nevetéssel fűszerezed az életet,
mosolyogj ha meglépted mit rejtegetsz.
Kis öröm is válhat értéké, ne feledd.
Nincs öröm bánat nélkül,
a boldogság csak így érhető el.

A lelkünk létezésünk magalja,
amitől létezőnk.
A lelkünk valódi érték,
lelkünk művész!
A csatározása soha nem ér véget,
– Csak színteret változtat –
Így élsz teljes életet,
Változtatni kell míg lehet, míg érdemes.

Szellő herceg

besurrant az ablakon a szél
poros bútorokon megpihent
belebújt a gyűrött ruhákba
játszadozott magába'

szellő-szötte sálakon
tovatűnő fájdalom
lengi körül a testeket
beburkolt lepleket

ketten vagyunk ő meg én
sötét felhők közepén
duruzsolunk csendesen
betakart képeken

szellő suhan tova suhan
friss illatok lengenek

Tavaszi

Felbőszült Istenek
szélt zúdítanak a tavaszra.
Fák görcsösen hajlanak
kopaszon, mered rájuk a Nap.

Rügyek bújva néznek
a fellegekre, rohanó
habként tovatűnnek.

Úsznak a felhők az ég tengerén
kapkodják a tovatűnő időt.

Madarak küzdenek
a széllal, puhán siklanak
tollpihékkal játszadozó léggel.

Háztetők, ereszek csörögnek
zörögnek, tovatűnő időt
keresnek.

A Föld még hideg
fekete erek látszanak
repedezetten kérgesen.

Nem bújik még elő az élet
hiába a fénysugár
tavaszi lombot kerget a szél.

Alszik még a táj, csupa zord hideg
barna tetők között
úszik az árnyék.

Még rövidek a napok
sötét az úr az időben
tovatűnik a lámpa fényében.

Ránk tör az éjszaka
füstcsíkok szállnak
hamuesőt szór a mának.

Esti köd

Köd úszott a tájra
fehér tejszerű pompa
sejteni lehet csak amit látsz
Isten a kezét leeresztette
betakarta a Napot.

Szellő sem suhan tova
szinte áll a levegő,
pókhálón csillog a
gyöngyfüzér.
Isteni álom rohant
a földre.

Kergetőzik a sál meg a kabát,
védi az érzéseidet a
gondolatok sapka alatt
maradnak.

Megőrzöd magadnak.
Amit nem tudsz kimondani.

Megérinted az arcod, hűvös
bőrödön szinte serceg a kesztyű.
Leheleted időnként kiáramlik ajkadon
a hangod eltűnik a térben.
Isteni szikra sugárzik a téiben.

Lassan ballagsz a szürke járdán,
eldobott cigaretták jelzik
járt itt már valaki.
Galagonya potyog a fáról
Isteni gerlék párosan ülnek az ágon
hazaérteztél, kezdődik a magány.

Én és Valaki

Most még mindennek előtte vagyunk!

A veszekedéseknek, utálatnak,
magánynak.
Elmélkedünk magunkról
és a másikról,
jól cselekszik-e vagy nekünk
jó lesz-e tőle.

Beszélgetünk néha-néha,
rejtegetjük a biztonságunk.
Ketten vagyunk magunk körül,
csak a szempár jelzi, neked vagyok.

Most még mindennek előtte vagyunk!

Vigyázunk egymásra, de nem mutatjuk
túlságosan.
Érzésekkel csínján bánunk, ha
együtt vagyunk.
Monoton telnek napjaink,
Jó ez így?
Vagy szaladjak ki magamból?

Keresek valami újat
ami megremegteti a testem,
lelkem folyosóit.
Egy percre jól érzem magam,
és máris a jelenben tépelődöm.

Most még mindennek előtte vagyunk!

Új életet kezdtem magammal, Veled,
keresem magam szüntelen
de mégis egy síkra jutok vissza,
ami elég egyenes szinten tart
valami szintet.

Örök körforgásban élek,
de mást nem tehetek,
rám szakadt az élet terhe
mókuskeréknek érzem a valóságot.

Tervezek utakat, de túl messzire
repít a képzeletem,
örülök ha egy csepp jó rámszakad
a mából.

Veled vagyok képzeletben
te vagy az árnyék mellettem.

Most még mindennek előtte vagyunk!

Előttünk az élet vagy csak a remény,
közben meg nyomorúságosan
félünk a holnaptól,
persze ez nem látszik rajtunk,

jól álcázzuk magunkat,
mindent magunkra húzunk, aggatunk,
kenünk, ne látszódjon a valónk.
elbújunk az álarc mögé.

Most még mindennek előtte vagyunk!

Elmennénk a galériába csodálnák
a művészetet, gondolatokat látnánk
a falakon, érzéseket, a jelent.
Csak néznék és szívnanék magunkba
a képzeletet, és ez
eltakarná a holnapokat.

Suhannánk sötét utcákon, tereken,
padon ülnénk szorosan csak ketten
fognám a kezed, figyelném
őszülő hajadat, hogy játszik a szél,
most még mindennek előtte vagyunk.

Telkes Csilla

Gyermekkoromban nem szerettem a matematikát! Egy alkalmat kivéve, amikor a vadhatytyúk reptével kapcsolatos feladatot kellett megoldanunk, és én gyermekfejjel ráakadtam Jevgenyij Vinokurov: Vadhatytyúcsapat c. versére! Azóta írok én is verseket, és már nem bánt, hogy nem megy a matek...

Íme pár sor a versből:

Nem ment sehogy! Majdnem sírtam dühömben:
nem sikerült a számtanfeladat.

A szövegével volt a baj különben,
úgy szólt, hogy: „Szállt egy vadhatytyúcsapat...”

És kezdtem újra csak, nekibúsultan,
szorzást, osztást...nem mentem semmire.
De amint égő szememet behunytam,
láttam: ott szállanak, szállanak messzire...

....

Úsznak, szárnyuk az ég-ereszt súrolja,
rokonuk felhő, havas hegytető...
De szép, de szép! Ugyan ki hitte volna,
hogy számtankönyvből röppentek elő?

Rab Zsuzsa fordítása

A háború Istene

A háború Istene még ma is éhes.
Mindent felzabál, mindenre képes.
Kár, hogy e világot emberek gyártják,
S nem angyalok védik, kerubok vigyázzák.
Mert, jajj, nekünk, e vak Világnak,
Jajj, bizony szegény, vén Európának!
Politikusok tömik a puttonyt,
Szegény katonák viselnek zubbonyt,
Mások vérével sorsokat írnak,
Világháborút, harcokat vívnak.
S még nem tudják, hogy „kész a leltár”,
Éltek – „és ebbe más is belehalt már.”

*Az idézőjelek között részlet
József Attila: Kész a leltár c.
verséből*

Apám s Anyámról

Apám s Anyámról álmodtam az éjjel.
Nem bírtam a homállyal és sötéttel,
És összeolvadt, olyan bonyolult,
Mi gyermekkor volt, s ők ketten, a Múlt.

Nem tudom összerakni már az arcot,
Nem hallok mást, csupán egyre egy hangot,
Mely szelíden majd lelkesen mesélt.
S megnyugtatót bármi is tépett szét.

Kevés az idő összeszedni mind,
A sok-sok képet mozaik szerint,
És látom már, hogy felemészt a perc,
S Te minden perccel messzebből felelsz.

Vakmerő Anyám, Te mindig változó.
Te szenvedélyes, bátor, izgató.
Talány vagy nekem, borostyánkő ékszer.
A tüzet adtad, mely sosem emészt fel.

Apám, szelíd voltál, s túl jó talán,
Hogy ez a világ megérteni tudjon.
Hitet adtál, nyugalmat, sok csodát,
Nehogy az ember némán porba hulljon.

Anyám, s Apám! Mindig velem leszel!
Egy perc sem múlik tenélküled el!
Tovább élsz bennem minden pillanatban,
E zűrzavaros, véres forgatagban,

Melyet világnak hívunk, mégis vak!
S hiába bízunk, újra cserbe' hagy.
Csodálatos, meleg, szelíd az Ősz.
E tarka őszben visszatükröződsz.

S tudom, nem látlak már soha, soha,
Mert életünk csak percnyi, ostoba.
Örök mosolyod majd megőriz engem,
Rád találok majd fönn, a végtelenben.

Boldogság illat...

Boldogság illat a szélben
Száll, mint tündérmesékben.
Új ritmust ver most a szívem.
Rég volt, hogy ennyire hittem.
Énekel fű, fa, virág ma,
Nézek az utcán utána,
Zenél a lépte a járdán,
Mindezt a szívembe zárnám.
Rozmaring nyílik a kertben,
Illatos, ízes szerelmem,
Nem kell már nekem semmi,
Csak őt tudjam szeretni.
Nyár legyen örökre! Méhek!
Mézízű legyen az élet.
Napfényben forrjunk mi össze.
S szeressünk mindörökre.

Lányomnak...

Rejtélyes mosolya... Villámló tavasz.
Hajtincse villan. Szeme kicsit ravasz.
Kifestve pedig előttem kész a nő.
Mágikus, varázsos, titkos, őserő.
Ha nem tudnám..., sejteném,
Több, mint minek látszik.
Lelke acélos pengékkel vitázik.
Mégis szelíd, bárkit megvédne,
Ha harcba kellene szállni is érte.
Azt hinném Istennő,
Ki leszállt a földre,
Szélvésszel forgatva fel
Mindent örökre,
Hogy jobbá tehesse ezt a
Mindenséget,

Fekete virágok vad viharában,
Az álszent fehérét leveti bátran,
Felhőkben fürösztí aranyló arcát,
Rózsaszín pigmentek díszítik ajkát,
Tűz ég szemében, isteni szikra.
Nem irigykedik holmi csillagokra,
Nincs rá szüksége, hisz tiszta a lelke,
Gonoszok hadával is harcra kelne,
Eszét és szívét vinné, mint fegyvert.
S tárt szárnnyal takarna be minden embert.

Sötétedik már...

Sötétedik már, a köd múltó semmi.
Karácsony jön, de van kit szeretni.
Nekem nem is a búcsú maga méreg.
Hanem, nem értem most sem a miértet.

Megszületik Jézus még ez éjjel.
A bánat lassan foszlik szerteséjjel.
S szelíden nézik fenn a csillagok,
a születést, mi bennem Felragyog.

Én hűen vártam rá, akármilyen történt.
Csodás léte a fényt hozta nekem.
És sajnálom, de elbocsájtom önként,
E csodaszép, eltűnt Szerelmemet.

Amit nem adtam, megadhatom immár,
Az arcom derűs..., hát legyen a tied,
Hogy megbocsássak magamnak is immár,
Ahhoz meg kell, hogy bocsássak neked.

A gyermek Isten mosolyog a szalmán,
Áldásadásra lendül a keze,
Én feloldozlak, menj Isten-békével,
A kötés oldva, tudd, mit kezdj vele!

Tóth János Janus

„Írok, csak úgy, senkinek
verseim mind nyílt-sebek,
lélek lüktet, nő a var,
mint az avar eltakar,
minden kint és bánatot,
mindent, ami fájhatott.”

„Írok, csak úgy, senkinek
nektek, akik értitek,
hogy a vers nem szó-halom,
lélekjégcsap sóhajon,
mi a szemed íriszén
olvad, s leszek benned én.”

Két részlet „Írok, csak úgy, senkinek” c. versemből

Estefelé rezsicsökkentés idején

Előbújik az éhség,
remeg a félszeg falat,
esti csöndben
fogan az indulat.

Zárt ajtót feszít
és átlépve rajta,
betoppan a fagy,
testedet akarja.
Feketeszénről
álmodik a kályha,
de csak kinőtt cipő
jutott a parázsra.
A tejút szélén
üres Hold lebeg,
sápadt, gyöngé fényű,
talán ő is beteg.

Szívdobogást csökkent
a pöffeszkedő elit,
a kolduló országot,
mint a pizzát szelik,
desszert az unió
hömpölygő pénze,
majd orosz gáz bizniszt
habzsol estebédre.

És te elmúltál ötven,
elrozsdállt reményed,

nincs már semmid,
de még mindig félted
a szíved dobogásán
lüktető jóságot,
pedig jobb lesz,
ha a sarokba vágod.
Már nem csak
kihasználnak,
talán meg is ölnek,
fogyóeszköz lettél
egy gazdagodó körnek,
nem számít véred,
sem tengődő sorsod,
csak addig kellesz,
míg a vállaidon hordod
ezt a hitvány, tolvaj
élősködő népet,
és mesecsatornaképp
a köztévét nézed.
Majd elmúlsz hatvan,
és elmúlsz csendben,
s nem voltál más,
csak pénz a zsebben,
amivel fizettek
egymást közt a gazok,
azok a hitvány senkik,
keresztény magyarok.

Esti akácillat

házfalnak dől az este
lába megnyúlt árnyék
pára közt akácillat
száll édes ajándék
viszi az út a lábam
nincs ki velem lépjen
befest a holdfény
s megyek halványkéken
akácvirág íze fut
szájpadlásom várja
keserű a mézszerű
akácfürt virága
mögém lép hiányod
átölel és gúzsba köt
és csak lépkedek tovább
halott szirmok között
darázs dong hangja mélyen
szívembe fúr egészen
és dong bennem a katlan
és átölellek itt benn magamban

Fából füstkarika

baltával kezében lopni indul
becsületében tudathasadás
múltja csak adó járulékteher
a munka meddő óriásvirág

baltanyélen kérges tenyér görcse
hogy csapjon élő lélegző fába
hasad a törzs az emberség rian
az ösztön nekivetkezve rabol

forgács nyafog deresedő földön
vontatott feldarabol fatetem
barázdába önbecsülés pereg
jó gyújtós a kiszáradt igazság

füstbe ment tervek tört családi kör
középkort idéző hétköznapiak
bólogató eperfa koronák
alatt avar a remény és rohad

a szolgaföldből rabszolgák kelnek
lehajtott fejű apák és fiak
széles hömpölygő folyó az ínség
pedig lehetnének rajta hidak

ha az ember

ha az ember kalapácsot forgat
szegnek látja csillagot a Holdat
felszegelné rímeit az égre
fel a titkos sötét messzeségre

ha az ember ül a hideg földön
nincs erő, hogy csengő rímet költsön
csendek között sóhajokkal kottáz
elillan a harminchat fok test láz

ha az ember reményeket tákol
elhajigált repedezett vágyból
tudja ő is önmagát becsapva
verslábakkal biceg fel egy lapra

ha az ember költő a szó rabja
virágot ültet kénes salakra
ha özönvíz szakítja a gátat
a költő galamb hoz pálmaágot

ha az ember betűlelkű költő
tépett szavakat egymásba öltő
felszegeli rímeit az égre
s ívet húz a hullócsillag vére

és ha a költő önmaga marad
legyen Mohács vagy gyászoló Arad
vegye elő azt a kalapácsot
és üsse az elgörbült világot

Harmat

Már tovább marad a reggeli harmat,
testén bámész árnyék, lusta fény,
tompá csillogás a vén zöld fűszálakon,
akár fukar mosoly, kopott remény.

Már fáznak az ágak, gyöngö a Nap,
erőtlen ölel a vézna napsugár,
madárszárnytól orgona borzong,
üres lett a fészek, elrepült a nyár.

Már levélkönyvek hullnak a földre,
búcsút zokognak a bokrok és a fák,
avar hever, mint széttört szivárvány,
elmerengnek a nagy szemű pocsolják.

Már tovább marad, elidőz a harmat,
öreg reggel testén csillognak a ráncok,
de még felpezsdít a szeptemberi Nap,
rózsa vöröse felett zümmögő románcok.

Mama

Elmerengek, nagymamámat látom,
ahogy hajszájai szöknek kendője alól,
az asztalnál lisztet szítál, én ülök az ágyon,
szappanos vizével kacsint a félretolt lavór.

Halkan csúszik a tepszi, túrós béles sárgul,
korhadt hársfaág pattog a tűz hevéen,
füst gyerek kanyarog a kizuhant „parázsbúl”,
de pirulását a bögrével nyakon öntöm én.

Kenyeret szelek, girbe-gurba egyenest,
majd vederbe mártom, a cukor máris ragad,
majszolom a mannát, mamám ölelni se rest,
de dolog az idő, és ő sántán is folyton szalad.

Sparhelt nyitja száját, parazsat nevet,
mikor átölelem drága nagymamót,
és a merengésnek hirtelen lett vége,
lepergett könnyeim közt keresem a szót.

Ne sírj

Ne sírj!

Síromra ne ejtsd könnyeid,
nincs ott senki, ki ott pihen!
Fény vagyok szemeid tükrén,
éj csendjén sóhaj, rekviem.
Tárguló körgyűrű tó vizén,
csendbe bújó, lágy csobbanás,
érintés vagyok bőrodön,
tetovált, színes dobbanás.
Vágy vagyok, nyújtózó álom,
jégvirág téli ablakon,
nem rideg sír alatt vagyok,
pitypang fújt gömbjében lakom.
Elvisz a szél, amerre jársz
mező zsenge fűszálain,
megpihenve ott várok rád,
hol a hajnal kék, rózsaszín.
Síromnál ne állj meg soha,
fejfámat kerüld, ha lehet!
Nem a temetőben lakom,
és kérlek, ne nézd az eget!
Hisz én nem haltam meg,
benned, benned élek,
tudom, csak egy szív dobog,
de ritmusán két lélek.

Tó-part-fény

Hajolnak a fák
guggoló bokrok fölött,
hogy lássák a csodát,
az alkony felöltözött.
Árnyék kabátjába
mintát szőnek a fények,
s felleg kontyába
bújnak a kéklő messzeségek.

A tó tükör, partja
sásból font suttogó keret,
fátyla mögül a Nap
sugár pillája remeg.
Sóhajok ülnek
a lehajló fákra,
csend van, csak szívem
dobban a tájba,
leszek egy nagy szív,
bordák az ágak,
szemem a tó,
árnyak a lábak,
lelkem mint pára,
száll fel az égre,
vagyok a mindenség
apró semmisége.
Mégis az én szívem
szíve a tájnak,
kéklő csillagfényben
szárba szöknek a vágyak.

Úgysincs-fények

Úgysincs-fényeket keresünk,
a sötét feketévé szárad fejünk felett,
porban fuldoklik léptünk, és a
kiszáradt tócsák szélén halott sóhajok
körvonalait rajzolja meg a fáradt szél.

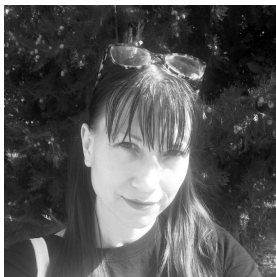
Törött szék a remény, haszontalan,
igaz, néha még ráterítjük kopott vágyaink,
mikor a valóság bontja tépőzárait
egy csalódást csepergő alkony után,
de reggel már mezítelen indulunk.

Aszály, hőség, nélkülözés, s megannyi baj,
mind-mind otthonra leltek e délibábon,
mely kastélyok gög fényét s bőséget láttat,
és a milliányi kacsintó homokszem
a hazugságtól hunyorogva, lassan lecsukódik.

.....

Az igazság egy nagyon nehéz zászló,
amit egy ember nem tud lobogtatni,
aki változást akar, annak e zászlórudat
erőn felül, erőn felül kell megragadni,
hogy belekaphasson a változás szele.

T.Zia

Vagyok, aki vagyok.
Kinek mi. Az vagyok.
:)

Múzsa-csók

Hunyd le szemed.
Édes csókkal zárom most le
ajkaid.
Hunyd le szemed.
Csillagokkal pecsételem
szavaid,
miket szóltál.
Kedvest, szépet, maradjon örökre
zárva.
Belédcsókolom vak hittel,
kikiáltva a világba,
hogy szeretlek.
Minden percben, minden kósza
gondolatban.
Hunyd le szemed.
Tudd, és hidd el, benned élek,
mint a Napban.
Látom magam, tükröd tiszta,
fényed gyémánt,
mi rám ragyog.
Hunyd le szemed.
Hadd súgjam meg, hogy melletted
boldog vagyok.

Gyermek szívvvel

Úgy szeretném a gyermeket,
Ki benned él, megölelni.
Persze, tudom, ezt nem lehet,
Az időben visszamenni,

Megcsókolni édes arcod,
A tiédbe tenni kezem.
Megharcolni minden harcodd,
Csak te lennél a mindenem.

Kislányként rád nézve, hinném,
Nem szerethet jobban senki.
Hozzád futnék, benned bíznék.
Hagynád magad megölelni?

Pillanatkép

Várákozom.

Ülök a kocsimban, és előre megfontolt szándékkal úgy döntök, hogy kényelmesebbé teszem ezt az időt. Hátratulom az ülést alattam, majd a háttámla döntéséhez szükséges tekeréseket elvégezve nyugodt lélekkel hátradőlök.

Lehunyam a szemeimet, amik a következő pillanatban szinte halálos rémületet tükrözve vissza a világra pattannak ki.

Értem.

A másodperc töredéke alatt világosodott meg az elmém, ami ugyanabban a szent pillanatban küldött a gondolataim poklának sötétjébe. Félelmetes érzés.

Rettenetes.

Facsaróan szívbemarkoló állapot. A légzésem szaggatottá válva jelezte, hogy túlmentem már azon a bizonyos határon, amit ép ésszel, és hideg számítással lehetne kezelni. A biztos tudatom, és a bizonytalan tudatalattim kettős harcának gyötrelmeiben vergődve rugózott az agyam azon, hogy miket tettél, miket tehettél te valaha valakikkel az én kocsimban.

Tudtommal, és tudtomon kívül, a legaljasabb és legkegyetlenebb játékot űzted velem, amikor ezt a mellékes információt csak úgy, mellékesen megemlítetted.

Akkor még nem tudtam, hogy eljön ez a nap. Nem sejtettem, hogy egyszer kiszakítok emiatt a lelkemből egy darabot, és a szívemből minden szavadat lángoló törként kell majd egyesével magamból kihúznom.

Gyógyítsd meg a sebeimet, kérlek. Csókolj meg rajtam minden heget, amit okoztál nekem valaha is. Ölelj belém újra életet, és gondoskodj róla, hogy soha ne vérezzek el.

Palack-posta

Azt hiszem, meg kell, hogy öljelek.
Nincs más módszer arra, hogy elhagyj.
Nem küldtek volna hozzám az Istenek,
Ha engednék neked, kevesebbet adj,

Mint amit nekem rendelt a karmám.
Minden egyes napért hálát adok.
Tudod, egyetlen percig sem akarnám,
Hogy boldogtalan légy. Adósod vagyok.

Ameddig csak élek, érted létezem.
Hiába tér-idő, érhet száz veszély.
Mikor majd kifújom a lélegzetem,
Tudod, az utolsót. Kérlek, hogy ne félj.

Te leszel a végső gondolatom.
Ha pedig előttem mennél tovább,
Kívánom, következő utamon,
Könnyű léptekkel találjak hozzád.

Varga Imre

Hajdúböszörményben születtem 1951-ben, iskoláimat is itt végeztem el. Családi és anyagi körülmények miatt érettségit nem végeztem. Jelenleg nyugdíjasként élek Debrecenben.

A versek olvasása mindig kedves volt számomra. Verseim igazán csak a Facebookon jelennek meg.

Álmok után

Aratás idején születtem
forró tüzes nyárban,
harmadiknak jöttem
Drága jó Anyámnak.

Sok-sok apró emlék
maradt a fejemben.
Én a szegénység
jó barátja lettem!

Búzát szedegettem
mezítláb a tarlón,
nem igen értettem
kalapácsot, sarlót.

De hamar könyv került
a kezembe nékem –
s lelkembe bekerült
a sok édes méreg!

Közben jó apámmal
a szőlőket jártam,
metszeni tanított
néhány jó fogással.

Tanultam egy szakmát
is: lakatossá váltam –
ennek ellenére, mást
is megcsináltam!

Fúrtam és faragtam
s filmet vetítettem,
átfestettem magamnak
egyszer a bús eget.

Esztergáltam is keveset,
bár soha nem tudtam,
de mindig a legszebb
álmok után buktam!

Kirándulni, s mozit járni
én nagyon szerettem,
de a csillagok közt hálni
nem ment: leestem.

Ezidáig betapostam
már hetvenegy évet,
keményen harcoltam,
mint az őszi fények!

Hogy a mostani életem?
Nehéz: úgy mint tegnap.
De nincs bennem félelem,
mert imádok élni: ez van!

Mire is kellene hát még
magamat szánnom?
Nincs már semmi rég
a bakkancslistámon.

Már nem fáj

Már nem fáj, hogy a sok szép álom
lassan mind elhagyott engem –
már nem fáj a régi sebem:
beforrott, miért is fájjon!

Már nem fáj, hogy elrohant az élet,
megállítani úgysem tudnám,
az örök életet úgyis unnám.
De most egy kicsit félek!

Már nem fáj, csak ez a vad gyűlölet,
ez a mindent elsöprő félelem,
mely tele rondítja az életem –
Óh milyen ronda bűvölet!

De a sok örült engem hiába hibáztat:
én akkor sem állok be a nyájba!
Én a szabadság útját járva
akarok élni a világba'!

Nem hagyom

Szelíd álmok gyöngyei között
kerestem én a reményt,
megkopott csillagok mögött
vártam a hajnali fényt.

Fájdalmak nehéz útján jártam:
már mindent ismerek!
De szívemben sohasem háltak
idegen szavú istenek.

Nem is hagynám el ezt az utat,
sorsomat nem adom!
Az Élet rajtam hiába is mulat,
elvenni nem hagyom.

Viszi a fény

A mindennapok nagy fájdalmait
Összegyűjtögetve
Viszi a fény sorsunkat előre.
Temetőn, táncteremben
Városokon át.
Üszkös csontketrecekhez
Csillogó szőlőszemekhez
Igazítva óráját!
Törtet, rugdal, majd megpihen
Egy arcunkra gördülő könnycseppben.

Te vagy nekem

Te vagy nekem az örök titok.
A csillagok. A tűz.
Ki e világra szült!

Te vagy a létem.
Gyöngédségem. Óhajom.
Ezernyi édes alkalom!

Te vagy nekem az örömök háza.
Soha nem érzett, vágyaktól ékes
drágakő rétes!

Te vagy nekem a rózságyam.
Suttogásom. Terített asztalom.
Díszes szabadság-szalagom!

Te vagy az álmom.
Küszködésem. Reményem.
Ki miattad újra feléled!

Te vagy hulló vérem tűzmadara.
Fájó gondom. Megnyugvásom.
Bilincsből való szabadulásom!

Te vagy nekem az imádott nő.
Virágokkal körülölelt szivárványom.
Vérző; gyönyörű elmúlásom!

Ártalmas csillagok

Szívünk kietlen mezején
kazlakban áll a bánat –
a fájó könnyörtelenség
üzenete ez a halálnak!

Háború dúl a világban,
kárhozatba fordult a lét,
lelkünk féltő gyászban
keresi az éltető fényt!

Az értelem józan medrét
gonosz erők tapodják,
a világ nagy szégyenét
fekete rózsák siratják!

Ártalmas csillagok róják
most a békesség egét –
de bármerre is kószál
ránk talál majd a remény!

Vilcsek Adrienne

Kedves Íróársaim, Olvasók!

Ismét örömmel osztom meg veletek rövid versekbe font gondolataimat.

Megtiszteltetés számomra, hogy immár 14. alkalommal köztetek lehetek.

Sóhajok

Amikor a lélek választ

Amikor a lélek választ,
nincs többé kétség.
Árad a fény,
menekül a sötétség.

Amikor a lélek választ,
nem vagy már egyedül,
a fagyos magányból
könnyező lényed kirepül.

Amikor a lélek választ,
biztonságban érezheted magad,
az út, mely neked rendeltetett,
egy életen át veled marad.

Kérdések

Kérdések
Honnan jöttél?
Hová mész?
Talán hozzám is elérsz?
Szélből lettél?
Napsugárból?
Tenger ízű lány hullámból?
Előtűntél hirtelen,
megdobbantál szívemen.
Itt maradsz e?
Vártam rád!
Te vagy már a valóság.
Veled táncolok az éjben,
megmártózunk a holdfényben.
Velem maradsz, biztos tudom,
Fényed ragyog homlokomon.

Megmentettél

Megmentettél
és én
megmentettelek.
Átöleltél
és én átöleltelek.
Sírtál miattam
és én
sírtam miattad.
Kacagtál velem,
és én
kacagtam veled.
Hallgattál,
és én hallgattam.
Elmentél,
és én meghaltam.

Mire vársz?

Mire vársz még? Mozdulj!
Ha kanyarog utad, hát fordulj!
Nincs idő a várakozásra,
mert kereked forog,
s veszítesz ha alul maradsz.

Ott fenn

Sokáig nem hittem abban a másik világban,
de te elém álltál hófehér ruhában,
és megrendült hitetlenségem.
Azóta szívem együtt rezdül veled,
s már tudom, hogy a földi lét csupán egy állomás,
és lelkünk az örök körforgásban
egyszer újra egymásra talál.

Lehetőség

Szállni szárnyak nélkül is lehet.
Ha képzeleted magasba emel.
Feljebb, egyre csak feljebb,
Míg rád talál a végtelen,
Hol tér és idő megszűnik,
és fáradt lelked újjászületik.

Kedves Versírók, Alkotók, Olvasók!

Tizenötödik éve ad teret a Verselő Antológia az alkotó emberek szavakba vagy képekbe öntött gondolatainak, érzéseinek.

A sorozat folytatódik!

2023 nyarán újra meg fog jelenni tematikus antológiánk és folyamatosan kelnek életre az önálló alkotói kötetek is gondozásunkban.

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná, látná a saját alkotásait a könyvlapokon?

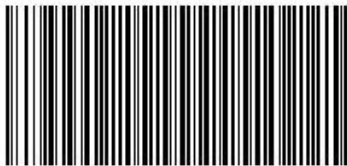
Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2023 és a tematikus nyári antológia részletes kiírását!

Ha saját kötetet szeretne készíttetni akkor is kérje ajánlatunkat!

Keressen bennünket az infoszponzor@gmail.com címen. Érdeklődjön nálunk is mielőtt döntést hozna!

Mindent megtalál a kiadó honlapján:

<http://legyenkonyved.hu>

ISSN 2060-341X